

Giới thiệu Đại Phát Từ Bi

Editor: Snowflower

Truyện kể về cuộc đời của nữ chính tên là Nhạn Y Phán, mời các bạn đón đọc và theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu. Bắc đèn ngẫu nhiên lóe lóe rồi trở lại như cũ.

Trong thư phòng có một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Nam tuấn, nữ mỹ, nhưng lại không hề nói chuyện với nhau, giống như hai cái tượng đất, biểu tình phi thường cung kính.

Thật lâu sau nam tử mới mở miệng. Tiếng nói trầm thấp hùng hồn, hấn hỏi “Những lời ngươi nói là sự thật?”

“Thật.”

Cô nương trả lời ngữ khí mang chút ngẹn ngào, thần thái điềm đạm đáng yêu. Măt đẹp tựa làn nước mùa thu trong suốt rung rung, trên mặt che kín nước mắt, môi hồng run nhè nhẹ, thật sự nhìn mà muốn thương xót.

Nam tử ngồi đối diện nàng là Cảnh Tứ Đoan. Khâm sai ngự sử trẻ tuổi nhất triều đại, vài năm này được trọng dụng, có vẻ hấn thân cận hoàng đế nên mọi người đều biết hấn là sủng thần, ái tướng.

Chỉ thấy hấn bất động, áo lông trên người, dưới chân là giày da mới làm, bên cạnh ghế còn có một kiện áo khoác, là trang phục muốn rời nhà. Bất quá, hấn tuyệt không vội vàng xao động, ung dung hỏi cô nương che mặt trước mặt.

“Ngươi một mình rời đi, người nhà đã biết chuyện?”

Lông mi thật dài rũ xuống dưới, nhẹ cử động, ngữ khí kiên quyết, “Cái nhà kia, Y phán vô luận như thế nào cũng không trở về.”

Y Phán chính là tên của nàng. Nàng còn có cái họ thật vang dội_Nhạn, cùng họ với hoàng thất đương triều. Nhà nàng chính là bà con xa của hoàng thất, tuy rằng được xưng là quý tộc, chẳng qua vì quan hệ cực kỳ xa xôi, hơn nữa sớm xuống dốc, không có tiền cũng không có quyền.

Nhạn Y Phán cùng Cảnh Tứ Đoan vốn chẳng có quan hệ gì, chẳng qua bọn họ có quan hệ thông gia cho nên mới miễn cưỡng hợp thành một cây gậy tre, mà cây gậy này còn phải vươn rất dài mới có thể lao ra ngoài biên giới.

Biểu muội của Nhạn Y Phán gả cho cháu của Cảnh Tứ Đoan, quan hệ này đủ xa đi?

Khi Nhạn Y Phán đến Cảnh phủ bái phỏng biểu muội, đương nhiên là coi như người thân bên nhà gái đến để lo liệu. Cảnh Tứ Đoan sẽ không cùng người thân bên nhà gái chạm mặt, nhưng ai biết ở thời khắc dần dần không thông có cái bóng hình xa lạ xinh đẹp đột nhiên chiếu lên cửa giấy, lập tức, tiếng đập cửa vang lên.

Phóng tầm mắt vào trong sương phòng, quả thật chỉ có thư phòng của hấn là còn sáng đèn. Giờ mao là giờ quan lại phải chuẩn bị vào triều, luôn ở thời khắc giao nhau giữa giờ dần và giờ mao rồi giường chuẩn bị. Hôm nay Cảnh Tứ Đoan muốn lên đường đi về phía nam, đã sớm thức dậy ăn điểm tâm, sửa sang lại hành trang. Không nghĩ tới, có khách không mời mà đến.

Cô nương vừa thấy Cảnh Tứ Đoan, cô gái đẹp liền thốt tha dừng lại hạ người bái lạy, buồn bã nói nhỏ, “Cảnh đại nhân cứu ta!”

Đi qua giang hồ nhiều năm, có chuyện kỳ quái gì mà chưa thấy qua? Cảnh Tứ Đoan tuy rằng kinh ngạc, nhưng ở ngoài mặt án binh bất động, chờ nàng nói chuyện.

“Y Phán có chuyện muốn nhờ, có thể cùng Cảnh đại nhân nói chuyện hay không?”

“Có chuyện gì sao? Không phải đêm hôm qua Nhạn tiểu thư đến tìm biểu muội sao?”

Nhạn Y Phán chậm rãi lắc đầu, một giọt lệ ngã nhào hai má trắng như ngọc, “Y Phán biết Cảnh đại nhân sắp đi về phía nam mới một mình tiến đến, muốn lên mạo muội nhờ Cảnh đại nhân mang ta cùng đi.”

Âm điệu tình tế mềm mại, lời nói lại long trời lở đất!

“Ý của cô nương là?” anh minh thần võ Cảnh đại nhân cũng thừa nhận chính mình nghe không hiểu.

“Y Phán suy nghĩ đã lâu, cũng âm thầm hỏi thăm nhiều nơi, quyết định ra hiềm chiêu này mới có thể thuận lợi bí mật thoát đi kinh thành, không bị người phát hiện.” giọng nói của nàng kiên quyết, “Y Phán muốn đi theo Cảnh đại nhân ra kinh. Đi chung đường thì làm nô tỳ, hầu hạ Cảnh đại nhân, chỉ cầu đại nhân giờ cao đánh khẽ, có lòng từ bi cứu thoát Y Phán khỏi vực sâu!”

“Ý ngươi là, ngươi sớm đã có dự tính?” Cảnh Tứ Đoan chỉ nghe về trước, trọng điểm phía sau cũng không nghe lọt.

Nhận Y Phán cúi đầu càng thấp, nhìn không ra biểu tình. Nàng nửa quỳ trên hành lang trầm mặc thật lâu.

Đề một thiên kim tiểu thư bày ra tư thái như thế, Cảnh Tứ Đoan thật sự cũng không đành lòng. Thở dài một hơi, hần lui từng bước về phía sau, “Nhận tiểu thư xin đứng lên, vào trong nói chuyện đi.”

Nàng đứng dậy, yên lặng theo hần đi vào thư phòng. Hai người ngồi đối diện. Một mảnh tối đen trước bình minh bao vây lấy họ, yên tĩnh cùng thần bí.

“Ngươi muốn cùng ta ra khỏi thành?” tiếng nói của Cảnh Tứ Đoan nặng nề, bình tĩnh chất vấn, “Ngươi nói là thật?”

“Thật.” Nhận Y Phán ngẹn ngào nói, “Gia phụ sớm mất, gia mẫu nghe những lời gièm pha mê hoặc, muốn đưa Y Phán cho sa đại gia buôn gạo ở phía tây thành, đổi lấy sinh kế. Nhưng người nọ tuổi đã qua bốn mươi, ngày thường chơi bời với gái, trong phủ còn dưỡng luyện đồng, cũng không tốt lành gì. Y Phán đương nhiên là không chịu. Nhưng đối phương gần đây bức hôn, thậm chí gia mẫu còn cùng trai lơ, tính... hạ mê dược, cướp lấy trong sạch của Y Phán, bức Y Phán không thể không gả!”

Nàng vừa khóc vừa kể một hồi dài, vừa kể vừa chảy nước mắt, đầm đìa đáng yêu đến cực điểm.

“Trai lơ, ý là thần mặt sao?” sau khi Cảnh Tứ Đoan nghe xong chỉ hỏi vấn đề này. Dù sao xác nhận một chút có vẻ tốt hơn.

Nhận Y Phán vừa nghe xong lại trầm mặc. Nàng lại cúi đầu, không thấy rõ biểu tình. Chỉ có chú ý quan sát mới có thể nhìn ra hai má hơi hơi rung động, tựa hồ đang cắn răng nhẫn nại.

A, rất khó mở miệng đi. Mẫu thân của mình dường tình nhân, lại còn tính kế với nữ nhi của mình, loại chuyện này, làm gì có cô nương còn trẻ tuổi nào không biết xấu hổ mở miệng nói? có thể lý giải.

“Lần này ngươi cùng ta rời khỏi kinh thành, tin tức lan truyền ở kinh thành, ta không dám đương nổi tội danh dụ dỗ vợ người khác. Ngươi có từng nghĩ tới?”

“Y Phán biết chuyện này làm ngài khó xử, nhưng xưa nay nghe nói Cảnh đại nhân từ bi hi xả, luôn cứu giúp người khác, không thể thấy chết mà không cứu, hần là có thể giải quyết tốt tình cảnh hiện nay của Y Phán, hào phóng vơ tay....”

“Chờ một chút.” Cảnh Tứ Đoan đột nhiên đánh gãy khẩu cầu rêu rất mềm mại thâm thiết của cô nương người ta, “Có thể trước xin ngươi làm ơn một việc được không?”

“A?” Nhận Y Phán ngây ngốc. Người muốn mang ơn, là nàng mới đứng đi?

“Có thể đừng kêu chính mình là Y Phán nữa được không? Nói chuyện thì nói chuyện, đừng giống bản nữ gặp gỡ thanh thiên* đại lão gia can thiệp kêu oan. Ngươi là thiên kim hoàng tộc, ta chỉ là mệnh quan triều đình, tại hạ thừa nhận chịu không nổi.”

Nhận Y Phán nhanh cắn môi, đôi mắt xinh đẹp lóe lóe.

Cảnh Tứ Đoan rút cuộc xác định, đó là biểu hiện phần nộ. Bất quá, thế thì làm sao?

“Ngươi trái một câu từ bi hi xả, trái một câu giúp đỡ người yếu, nói ra ta thấy xấu hổ.” hần lạnh lạnh nói, cũng không có chút ý tứ xấu hổ, “Huống chi ngươi còn chưa trả lời ta, nếu ta cùng ngươi chạy ra kinh, ngươi không có việc gì, ta lại gánh trên lưng tội danh dụ dỗ vợ người khác, nên làm cái gì bây giờ?”

“Ta không phải thê tử của bất cứ ai.” Nàng trả lời đơn giản. Ngực khí đột nhiên biến lạnh, cùng bộ dáng đầm đìa đáng yêu cực không giống.

“Ngay cả như vậy, nếu quý phủ, thậm chí triều đình phái người đến truy...”

“Nếu chúng ta lập tức lên đường, không có ai xác định là ta đi theo ngươi. Ngươi là ngự sử, bởi vì chức vụ cùng quan hệ, hành tung luôn phải giữ bí mật. Phóng tầm mắt đi khắp triều đình, chỉ có đi theo ngươi ta mới bảo đảm không bị bắt trở về.”

Nguyên lai có người sớm đã thám thính. Mồm miệng rõ ràng thật lạnh lợi, bộ dáng bình tĩnh quả quyết, bộ dạng cùng tiểu con dâu mới rồi của hần là hai người.

Sắc mặt biến đổi rất nhanh, điểm này thực thú vị.

“Nga, nguyên lai là nhìn trúng điểm này của bản quan. Xem ra cô nương đã hỏi thăm không ít.” Nếu sắc mặt thay đổi, Cảnh Tứ Đoan cũng không muốn

vòng vèo, cười cười nói thẳng, “Sớm nói thẳng ra là được, cần gì phải giả bộ khóc sụt sùi?”

Hai người nhìn nhau, trong mắt mang theo một tia giấu giếm sắc bén.

Hắn cũng không phải bị nữ nhân xinh đẹp trước mắt dụ dỗ đến mềm lòng choáng váng đầu cái gì cũng ngu ngốc đáp ứng!

Nam nhân này thật sự rất thông minh, thông minh đến nỗi phật cũng phải phát hỏa!

Nhận Ý Phán xác định hắn sớm đã biết mình đang diễn trò, lại cố ý không nói ra, làm cho nàng quý không công một hồi lâu không nói, còn lãng phí không ít nước mắt!

Nói cả buổi, trên cửa giấy đã có những tia sáng chiếu lên, trời sắp sáng. Nếu không đi, kế hoạch của nàng toàn bộ sẽ hỏng. Cho dù bình tĩnh như Nhận Ý Phán cũng lộ ra thần sắc lo âu.

“Người nói sớm có kế hoạch trốn đi, cũng không phải bốc đồng, vậy người có mang theo quần áo cùng lộ phí sao? Trên đường đi nếu muốn ăn cơm ở trọ thì phải làm sao bây giờ?” có người lông mi vẫn nháy nháy đến nỗi làm người ta phẫn nộ, tiếng nói trầm thấp hùng hồn, nghe như thế nào cũng thấy khó nghe.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sợ nàng ăn bám hắn sao? Khinh thường người như vậy sao?

Nhận Ý Phán không nói được một lời, kéo cao tay áo lên, không phải vì muốn cho hắn xem tay mình, mà là để lộ ra cổ tay một chuỗi vòng tay bằng vàng. Từng cái từng cái hiện lên, một chuỗi dài, tùy tiện một cái bán ra cũng đủ để trả chi phí nửa năm.

Nàng tùy tiện tháo ra một cái, đặt ở trên bàn, “Như vậy đủ chưa?”

Cảnh Tứ Đoan tiếp nhận vòng tay, đặt ở trong tay cân nhắc một chút, tựa hồ vừa lòng. Thuận tay thu vào trong lòng, thế mới đứng dậy, hắn còn cố ý nói, “Nếu Nhận tiểu thư tâm ý đã quyết, ta đây cũng kính không bằng tuân mệnh.”

Thu vòng tay bằng vàng của người ta mới nguyện ý hỗ trợ? Người này thật là thấy tiền sáng mắt, rõ ràng là tham quan! Như vậy làm khâm sai thế nào? Nói không chừng vừa ra kinh thành liền ở trên đường trộm cắp, cười hớ hớ thu hồi lộ, kiểm tiền lời bỏ túi.

Quyết tâm của Nhận Ý Phán kỳ thật có chút xao động. Thật sự muốn mang ơn một người không đẳng hoàng như vậy sao? Nhưng hiện nay đã đắm lao thì phải theo lao, xem ra, cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

“Xin hỏi Cảnh đại nhân, trạm thứ nhất sẽ tới chỗ nào? Là Phụng huyện sao?” Nàng một mặt đi theo sau Cảnh Tứ Đoan, một mặt truy vấn.

Cước bộ Cảnh Tứ Đoan hoàn toàn không ngừng, chỉ nhìn nàng liếc mắt một cái, “Người hỏi chuyện này làm cái gì?”

“Sau khi ra khỏi kinh, hắn là đã an toàn, đương nhiên không cần tiếp tục phiền toái Cảnh đại nhân. Sau khi đến trạm thứ nhất mỗi người có thể đi một ngã, ta sẽ tự rời đi.”

“Từ từ nghĩ, vừa đi vừa nói chuyện.” Cảnh Tứ Đoan không quay mặt lại đáp.

Ra cửa hồng, giữa sắc trời tờ mờ sáng, một chiếc xe ngựa mộc mạc chắc chắn đã đợi bên ngoài. Xa phu là hán tử trung niên rắn chắc, thấy chủ tử mang theo cô nương xuất hiện, biểu tình không hề có chút kinh ngạc, chính là yên lặng hầu hạ hai người lên xe.

“Hắn họ Khương, có thể gọi hắn là Khương.” Cảnh Tứ Đoan thuận miệng nói.

Lão Khương chỉ khẽ gật đầu, ý bảo muốn đóng cửa xe, đến phía trước chuẩn bị lái xe.

Bề ngoài xe ngựa này có vẻ đơn sơ nhưng bên trong lại thập phần thoải mái, chỗ ngồi, sàn đều trải thật dày tơ tằm, rèm cửa độn bông, có thể đem hàn ý sáng mùa xuân ngăn lại ở ngoài xe.

Nhận Ý Phán ngồi nghiêm chỉnh, mắt xem hắn, tay cùng chân thoải mái duỗi, ngồi hay không cũng phi thường bất đồng. Nàng cố gắng nhịn xuống xúc động muốn trừng hắn, tốt xấu cũng là quan lớn trong triều, bộ dáng không uy nghiêm như vậy, thật là làm người ta thất vọng!

“Người có thể thoải mái, ngồi thẳng tắp như vậy, chưa ra khỏi thành thất lưng người đã đau ê ẩm.” Cảnh Tứ Đoan nhàn nhàn nói.

Nàng rút cuộc vẫn nhịn không nổi, ương bướng trừng hắn một cái. Thất lưng cô nương gia đau ê ẩm, hắn quản làm gì? Có thể nói lớn như vậy sao? Có biết cái gì kêu là thất lễ với giai nhân không?

Nhận Ý Phán lập tức quay đầu, nhìn cửa sổ bên kia. Đáng tiếc cửa sổ bị rèm bông ngăn trở hơn phân nửa, chỉ nhìn thấy một chút bầu trời, mây đầy trời, xem ra, hôm nay sẽ có tuyết rơi.

Khách đặt! Khách đặt! Ngay trong tiếng bánh xe di chuyển, tiếng vó ngựa đơn điệu nàng sẽ rời đi kinh thành, nơi nàng đã sống hai mươi năm. Lần này đi tiền đồ mờ mịt, người xa lạ bên cạnh lại không không đáng tin cậy, nhìn bầu trời u ám, tâm tình Nhận Ý Phán cũng tối như bầu trời.

Khi đến cửa thành, như thường lệ phải dừng lại để kiểm tra. Kinh thành đề phòng nghiêm ngặt, lui tới cửa ải, văn kiện phải đủ, chỉ cần có một sai sót nhỏ

sẽ lập tức bị bắt lại. Nhạn Y Phán trốn đi nên đương nhiên văn kiện cái gì cũng không có, sợ nhất chính là cửa này, lòng của nàng toàn bộ đều lên tới yết hầu.

Bất quá, Cảnh Tứ Đoan làm quan không phải giả, chỉ nghe thấy lão khương ở bên ngoài nhỏ giọng nói với binh lính vài câu, nói chuyện phiếm về thời tiết một chút là đã qua được.

Chỉ như vậy? Sợ hãi, lo lắng kế hoạch nàng lo nghĩ đã lâu cứ như vậy trôi qua? Không cần làm bộ như tỳ nữ của Cảnh Tứ Đoan? Không cần bịa ra chuyện xưa? Cái gì cũng không dùng?

Nàng hít từng ngụm khí vào, nhìn không được lại liếc nhìn Cảnh Tứ Đoan một cái. Chỉ thấy hắn nghiêng đầu dựa vào vách xe, cuộn người lại, hắn đang ngủ.

Thật thoải mái! Nàng ghen tị nghĩ. Xem ra là một tham quan ngu ngốc, về ngoài anh tuấn cũng chỉ là cái bao cỏ. Chắc hẳn là kẻ xu nịnh vô mông ngựa, bằng không, làm thế nào tuổi còn trẻ đã đạt đến chức vị này?

Thừa dịp hắn ngủ gật, Nhạn Y Phán làm càn đánh giá hắn.

Điều kiện của một tuấn mỹ nam tử Cảnh Tứ Đoan đều có: Ngũ quan sáng sủa lại đẹp, mày rậm, mũi cao, dáng người lại cao lớn cao ngất. Khó trách đào tỳ muội, tam cô lục bà khi gặp nhau nói chuyện phiếm, chỉ cần nói đến mỹ nam tử này tất cả đều cười giống như cô nương mười tám tuổi.

Cảnh Tứ Đoan đã làm cái đại sự gì tất cả đều không quan trọng, cái mà nữ quyến coi trọng ở hắn là bề ngoài. Mỗi lần tán gẫu đều khoa trương đến tận cùng, Nhạn Y Phán không muốn nghe cũng không được.

Kết quả ai mà ngờ được, trăm nghe không bằng mắt thấy! Thật là, về sau không bao giờ tin tưởng nhóm nữ quyến đã kết hôn này nữa. Bao cỏ cho dù có bọc da tốt cũng chỉ là bao cỏ.

Xe rời đi kinh thành, chạy nhanh trên đường. Dần dần, cảnh sắc bên ngoài càng ngày càng đơn điệu hoang vắng, trừ bỏ mây cùng cây, chính là cây cùng mây, xem ra, phong cảnh không khác biệt cho lắm, ngay cả phương hướng cũng không rõ.

Một đêm không ngủ yên, lúc trước cũng đã thật lâu thật lâu không ngủ, Nhạn Y Phán ngắm phong cảnh cũng mệt mỏi, buồn ngủ chậm rãi hiện lên trên mi mắt.

Chống đỡ được một thời gian, rốt cuộc nàng cũng ngủ.

Cô nương này, sao lại ngủ ở trong lòng mình thế này?

A, đúng rồi, Cảnh Tứ Đoan chợt nhớ ra. Bởi vì nàng không ngủ ở trong xe ngựa xóc nảy nên ngã trái ngã phải, hắn ở thời điểm đầu nàng say nửa đánh lên vách toa xe đỡ lấy nàng, trái trán của nàng mới không bị đụng sưng thành một cục lớn.

Kết quả, giúp đỡ thì giúp đỡ, nàng đang ngủ lại dựa vào trên người hắn,....cứ như vậy.

Thật sự là một cô nương ngốc. Nếu hắn có ý đồ xấu nàng đã sớm bị chiếm tiện nghi.

Một mỹ nữ xinh đẹp, nũng nịu như vậy, mặc dù ở trong xe luôn ra vẻ bình tĩnh lãnh đạm, nhưng mặt mày như họa, da thịt vô cùng trắng nõn thật sự rất nổi bật, xem ra sau khi đến Phụng huyện nên mua cho nàng cái khăn trùm đầu che mặt một chút.

Trạm dừng chân thứ nhất quả thật là Phụng huyện. Nhạn Y Phán cư nhiên lại đoán ra được, khi ấy, Cảnh Tứ Đoan không biểu lộ ra bên ngoài nhưng trong lòng lại mừng thầm.

Hành tung của hắn luôn luôn bảo mật, ngay cả văn võ bá quan trong triều cũng không biết chi tiết. Bị nàng biết khi nào xuất phát còn chưa nói, ngay cả phương hướng cũng bị đoán trúng, thật sự không thể xem thường.

Nhưng, có cái gì dễ mà sâu lo đâu? Chẳng lẽ nàng có bản lĩnh gây bất lợi cho hắn sao? Tuy rằng giả đáng thương bị vạch trần, ngay sau bộ dáng lại giả bộ cứng rắn giả dạn, nhưng giờ phút này lại tựa vào trong lòng hắn, Nhạn Y Phán đang ngủ say thoát nhìn lại nhu nhược ôn thuần, thậm chí có điểm trẻ con.

Cũng chỉ là một cô gái đẹp mà thôi, sờ một chút, có cái gì phải sợ?

Hai người cứ tiếp cận như thế, hương thơm trên người nàng nhẹ nhàng bay tới, cái má phấn nộn ở gần trong gang tấc, chỉ nhân nhòa người ra phía trước là có thể hôn nàng.

Nhưng nhìn Cảnh Tứ Đoan như đang chơi trò chơi, có điểm không đứng đắn, nhưng cũng không vụng trộm chiếm tiện nghi của người khác. Hắn thờ dãi, cẩn thận đỡ cô nương người ta nằm ngay thẳng, sau đó kéo áo khoác bên chân qua, yên lặng bao kín nàng, kê lại cho ngay ngắn, nhét nàng vào trong khe hở của vách tường.

Cứ như vậy, mặc kệ xóc nảy như thế nào cũng sẽ không bị đánh thương.

Thỏa đáng đúng là thỏa đáng, bất quá thời điểm Nhạn Y Phán bị áo khoác thật dày bao lại đến nóng mà tỉnh dậy lại đột nhiên phát hiện không thể động

đây, cả người như bị trôi ở bên trong cái kén, tay chân đều không thể cử động.

Ác mộng tựa hồ tái diễn, trong khoảng thời gian ngắn nàng không nhận ra mình đang ở nơi nào, người trước mặt là ai, chỉ cảm thấy khốn đốn như có một trận hồng thủy nghênh diện ập vào, làm cho nàng ngập đầu.

Nàng lại nhớ tới phòng của chính mình sao? Trong bóng đêm, tay chân nàng không thể động đậy, có tiếng người thở dốc cùng cười dâm dăng quanh quần ở bên tai, chậm rãi tới gần, càng ngày càng gần....

“Buông.” Tiếng nói của nàng đều thay đổi, lộ ra sợ hãi sâu sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mồ hôi lạnh nhỏ nhưng chảy nhanh, “Buông ra mau! Buông! Buông ra mau! Buông ra!”

Nàng lúc đầu còn nói sau đã kêu thất thanh, còn bắt đầu giãy giụa kịch liệt, cái trán hung hăng đánh vào cửa xe vài cái lập tức sưng thành một cục, làm cho Cảnh Tứ Đoan hoảng sợ cực độ.

Như thế nào đột nhiên lại trở thành như vậy? Không phải mới vừa rồi còn ngủ ngon sao?

“Đừng sợ, ta không có trôi người lại.” Hắn nghiêng người lại giúp nàng mở áo khoác, một mặt lấy tay đỡ trán nàng, không cho nàng tiếp tục đánh, “bình tĩnh, không có việc gì! Ta giúp người mở ra. Đừng hoảng hốt.”

Tiếng nói trầm ổn của hắn mang theo ra lệnh tạm thời trấn an Nhạn Y Phán. Nàng tròn tròn mắt, tay ấn trước ngực, thở hào hển nhưng cuối cùng cũng trấn an lại.

“Người xem, không phải đã mở ra rồi sao? Chỉ là một kiện áo khoác mà thôi, bọc lại giúp người chỉ vì sợ người đi đường gặp trở ngại. Kết quả, người nhìn xem, còn không phải sưng thành một cục sao.” Cảnh Tứ Đoan nói một hơi trấn an nàng.

Tim Nhạn Y Phán vẫn là đập thật nhanh, mồ hôi run run hô hấp, cố gắng muốn khôi phục bình tĩnh.

Cảnh Tứ Đoan đem áo khoác thu trở về bên cạnh, miễn cưỡng ngồi yên vị, chờ nàng tự mở miệng.

Nàng vẫn không mở miệng, hiển nhiên là vì sợ hãi.

Chỉ vì một kiện áo khoác có thể dọa thành như vậy? Trong đó có chút kỳ quái, hứng thú của Cảnh Tứ Đoan bị khơi mào.

Phải nói là, hắn đối với nàng rất có hứng thú.

Không sao cả, còn rất nhiều thời gian. Còn hai ngày nữa sẽ đến Phụng huyện, cái gì đến từ từ sẽ đến.

“Không thích cái áo khoác này?” sau khi thấy thần sắc nàng dần dần trấn định, Cảnh Tứ Đoan mới nhàn nhàn mở miệng.

“Đi?” đề tài này thật kì lạ, Nhạn Y Phán nghi hoặc nhìn hắn.

“Đây chính là gì đó trong cung ban cho, bắt quá, ngay từ đầu ta đã xem không vừa mắt.” bàn tay hắn đặt ở áo khoác da cừu, theo những đóa hoa được thêu tỉ mỉ dao động.

Hoa văn hình tròn hoặc hình bầu dục, quả thật có chút bắt mắt. Một cái đan vào một cái, sâu cạn vừa phải, khi có ánh sáng mới nhìn thấy. Hắn thuận miệng hỏi, “Người biết nó thêu bằng chỉ gì sao?”

Nhạn Y Phán liếc mắt một cái, nghĩ nghĩ rồi nói, “Hắn là kim tuyến cùng không tước vũ tuyến*.”

“Đúng rồi. Bắt quá, là loại kim tuyến nào?” hắn tiếp tục đề tài, chẳng qua chỉ là nói chuyện phiếm.

“Đương nhiên là kim tuyến trơn, kim tuyến bình thường làm sao có thể thêu trên áo khoác da cừu? Lập tức sẽ hỏng.” trả lời xong, đôi mi thanh tú của nàng lập tức nhú lại, “Da chồn tía làm áo khoác là đã có thể tránh gió táp mưa sa, lại còn dùng tuyến tốt như vậy thêu hoa, thật là phí phạm.”

“Nga? Bằng không, tuyến tốt như vậy nên dùng ở đâu?”

“Vài dẹt bình thường sẽ không thể chịu được kim tuyến, không tước vũ tuyến, ít nhất phải cân bằng bằng hợp la ti mới được.” nàng lưu loát trả lời.

Cảnh Tứ Đoan chống má, nghiêng đầu nhìn nàng, thật lâu thật lâu sau. Một đôi mắt thâm trầm như lửa đốt tựa hồ như đang đánh giá cái gì.

“Làm sao vậy? Ta nói không đúng sao?” lực chú ý vừa rồi đi, kinh hách đã qua, Nhạn Y Phán hồ nghi nhìn nam nhân trước mắt.

Nam nhân này thế mới vui mừng trả lời, “Đúng hay không ta cũng không biết. Bắt quá, ta thấy kỳ quái là vì sao người biết rõ như vậy? Tiểu thư bình thường sẽ không biết những chuyện như vậy đúng không?.”

Thật giận, nói chuyện phiếm hai ba câu mà thôi, cư nhiên đã lộ ra sơ hở. Nhạn Y Phán thầm mắng chính mình ngu xuẩn, vừa tức Cảnh Tứ Đoan giáo hoạt, âm thầm cắn răng.

Một lát sau nàng mới không cam lòng nhỏ giọng nói, “Nương ta trước kia là nữ quan ở thượng công cục, ngẫu nhiên nghe nàng nói. Kỳ thật ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Thượng công cục phụ trách may quần áo cho hoàng thất, ở trong cung cũng không có chức vị. Một tiểu nữ quan gả cho Nhạn gia có huyết thống hoàng thất, năm đó lẽ ra sẽ thành một giai thoại, vì sao nghe qua tựa hồ không phải vậy?

Thật là cực kỳ có ý tứ. Cảnh Tứ Đoàn rất muốn biết rõ nội tình, nhưng căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm trên giang hồ, đảm vị chức vị quan trọng của hân, nếu muốn biết rõ chân tướng mà chỉ xem bên ngoài, nghe mấy câu thì vô dụng.

Phải có thời gian chậm rãi quan sát, tinh tế phân tích mới thấy được.

“Xem ra là gia học uyên bác, về sau có thể sẽ nhờ đến người nhiều. Có người xem xét vài dệt hoặc thêu tuyền cũng là điều thú vị.” hân chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói như vậy.

Nhạn Y Phán liếc hân một cái, nàng có nghe lầm hay không? Về sau?

Hai ngày sau sẽ đến Phụng huyện, bọn họ mỗi người đi một ngã. Hai ngày đi đường này chỉ ngồi trên ngựa, ven đường đều là trạm dịch cùng trấn nhỏ, cũng chỉ nhìn thấy dân chúng bình thường, phủ của bọn họ, nào có tư lự gắm vóc, thêu tuyền đa dạng đề mà bình luận, xem xét?

Người này, đầu óc có phải bị hỏng rồi hay không?

Không tức vũ tuyền: chỉ thêu bằng lông chim không tức. Không tức là con công đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hai ngày sau thuận lợi đến Phụng huyện, Nhạn Y Phán thật sự tin tưởng, trong đầu Cảnh Tứ Đoàn thật sự xấu xa!

Mệnh quan triều đình đi công tác có thể ở dịch quán, hân không đi. Được rồi, lương bổng của hân cũng đủ dùng, trụ ở lữ điểm cũng được đi, hân cũng không!

Cuối cùng, đúng là bọn họ ngủ tại kỹ viện lớn nhất Phụng huyện!

Xe ngựa đi đường mệt mỏi đã chậm chạp tiếp cận kỹ viện hoa lệ_Như ý lâu, oanh oanh yến yến, nhạc du dương mơ hồ truyền đến, ở bên ngoài có cảm giác thấp phần náo nhiệt.

Nhạn Y Phán không chịu xuống xe, ngồi ngay ngắn ở trong xe, khuôn mặt lạnh lùng.

“Nếu vì không có bạc ở trọ, ta có, thỉnh người cầm lấy.” nàng phụng phiêu nói.

“Nơi này còn có điều người không biết.” Cảnh Tứ Đoàn còn có mặt mũi dạy nàng, “Ở Như ý lâu so với lữ điểm bình thường còn thoải mái hơn, cái gì cũng có người hầu hạ. Địa điểm lại tiện, xung quanh náo nhiệt, người ở qua thì biết.”

Nói giống như là nơi ngàn năm mới có một, Nhạn Y Phán vẫn lắc đầu, “Ta không ở đây được.”

“Được. Vậy chúng ta đổi nơi khác.” Cảnh Tứ Đoàn cũng hiểu rõ, giọng nói nói với lão khương lái xe ở đằng trước, “Tiểu thư không thích nơi này, không bằng chúng ta đến thỏa mãn cư ở phía bắc đi thôi.”

Thỏa mãn cư, Như ý lâu, vừa nghe là đã biết địa ngục son phấn, Nhạn Y Phán lại càng xanh mặt.

“Ta nghĩ như vậy được rồi.” nàng bình tĩnh nói, “Được Cảnh đại nhân có lòng từ bi cho ta cùng đồng hành đến đây, Y Phán cảm động và ghi nhớ trong lòng, không dám quên, tương lai nếu có cơ duyên, nhất định tận lực báo đáp. Lần này dừng ở đây, núi xanh nước biếc, sau này gặp lại.”

Nói xong, nàng cầm theo gánh nặng nhỏ xuống xe.

Cảnh Tứ Đoàn cũng rõ, không ngăn cũng không khuyên, chỉ cười cười nói, “tiểu thư bảo trọng.”

Nhạn Y Phán vừa bước ra khỏi xe liền thấy một đám khách say chếch choáng nghênh diện mà tới. Bọn họ kẻ vai sát cánh, có người mới đi ra, có người mới muốn vào cửa.

Mặc kệ là ai, vừa thấy Nhạn Y Phán xinh đẹp như vậy, tất cả đều nhìn không chớp mắt, lập tức không khách khí vây quanh lại, miệng còn trêu đùa,

thậm chí còn động thủ muốn kéo.

“Tiểu mỹ nhân, lại đây nha.”

“Kêu một tiếng ca ca, bạc này là của ngươi.”

“Đến, bồi đại gia ta uống vài chén, chờ một chút sẽ thưởng cho ngươi.”

Nàng cố gắng né tránh móng vuốt sói, nhưng lại càng giống như miếng thịt ngon bị quăng vào giữa bầy sói, muốn trốn cũng không xong, sợ tới mức lui lại vài bước. Cuối cùng, không thể lui nữa, nàng đành phải trốn lên xe.

Thấy nàng chật vật trở về, Cảnh Tứ Đoan vẫn ngồi tại chỗ, lạnh lạnh nói, “Thỏa mãn cư ở phụ cận so với nơi này càng long xà hỗn tạp. Nói đơn giản, toàn bộ phụng thành đều như vậy. Muốn đi chỗ nào, tự ngươi chọn đi.” Thật đúng là khẩu khí từ bi.

“.....vậy Như ý lâu.” Hào hán không hơn thua trước mắt.

Đi đường mệt nhọc, hơn nữa còn không có thời gian chuẩn bị, Nhạn Y Phán quả thật cần có nơi chải đầu rửa mặt, sau đó tính kế. Một nữ tử đi ra ngoài tìm nơi ngủ trọ cũng thập phần phiền toái, xem ra đành phải tạm thời ở chỗ này nhẫn nại một chút.

Bất quá, tình huống không tệ như Y Phán nghĩ. Bọn họ đi từ cửa hông vào, dọc theo đường đi không gặp bất cứ cô nương hoặc người khách nào. Nha đầu tới đón mi thanh thực tử, tính tình trẻ con, cũng không phải nữ tử bán hoa.

Nha đầu dẫn bọn họ xuyên qua sân nhà quanh co khúc khuỷu, qua vài cánh cửa, thế mới đến chỗ bọn họ ở, đúng là một nơi u tĩnh nhỏ. Hai bên sương phòng có rừng trúc ngăn cách, thanh u yên tĩnh, cùng trước viện ôn ào huyền ảo mới này cách biệt một trời.

“Đây là nơi nào?” Y Phán vẫn cúi đầu đi theo phía sau, nhin không được tò mò hỏi.

“Không phải là Như Ý lâu sao?” Cảnh Tứ Đoan cố ý trả lời, thực làm người ta tức giận.

Kỹ viện cái gì cũng không có, chỉ có các cô nương hầu hạ là nhiều. Nhạn Y Phán rốt cuộc hảo hảo tắm rửa, thay đổi quần áo, mới búi tóc xong nha hoàn liền đến gõ cửa hỏi nói cơm chiều đã chuẩn bị tốt, có thể đưa lên đây không?

Nhạn Y Phán sừng sốt, “Công tử đâu?”

“Bọn họ...ăn ở phòng khách.” Nha đầu cách cửa, chần chờ một lát mới trả lời, có điểm phun ra nuốt vào, “Dận dò để tiểu thư yên tĩnh ăn cơm, đừng làm phiền người.”

Nghe ngữ khí này, trong đó tất giấu giếm điều gì. Nàng càng muốn đi xem.

Cảnh Tứ Đoan cùng lão Khương ở đối diện, lẽ ra phải lướt qua hành lang gấp khúc, đi qua phòng khách mới có thể đến sương phòng của bọn họ. Kết quả, mới đi đến gần phòng khách đã nghe tiếng cười oanh oanh yến yến nào nhiệt truyền đến.

“Kim gia, đã lâu không tới, cũng không nhớ chúng ta sao?”

“Đến, ăn chút nhỏ, ta giúp ngài lột sạch vỏ.”

“Muốn uống chút rượu hay không? Đặc biệt giữ lại vì ngài, uống một ngụm thôi.”

Nàng mở rộng cửa phòng khách xem xét, một bộ mỹ lạn hành lạc đồ* rõ ràng xuất hiện trước mắt.

Xem Cảnh Tứ Đoan có bao nhiêu thoải mái, đại gia lười biếng ngồi trên ghế dựa, bên cạnh có ít nhất năm mỹ nhân hầu hạ vị “kim gia” này.

Có oanh bốp chân, có yến dính trên người hán, lau mồ hôi, đút ăn, lại làm nũng, cảnh xuân tràn ngập.

Xuất môn bên ngoài muốn dùng tên giả thì nàng có thể lý giải, nhưng có cần diễn như làm đến như vậy không? Khó trách chết sống đều phải bám trụ nàng. Sau đó vừa vào cửa liền vội vàng muốn thoát khỏi nàng, nguyên lai là muốn hảo hảo hưởng lạc một phen, nói không chừng còn để ý vàng bạc trên người nàng, muốn bắt đi để tặng giá, sau đó lấy tiền.

Hừ, thật đúng là “Đê tiện!”

Một cổ hờn giận đột nhiên tràn ngập trong lòng, không thể nói rõ vì sao, nhìn hán vui vẻ tự đắc như thế, bộ dáng như cá gặp nước, Nhạn Y Phán còn có một cổ lửa vô danh nổi lên.

Muốn diễn cứ diễn. Nàng không nói một lời, xoay người hồi phòng của mình, hảo hảo thu xếp một phen.

Bất quá mới qua một nén nhang, nàng lại lần nữa trở lại phòng khách, lúc này đây, tiến quân thần tốc.

Chúng tỳ muội đang vội vàng lấy lòng “Kim gia”, đương nhiên sẽ không rảnh quan đến một tỳ nữ sai vật mới vào, Nhạn Y Phán có thể thuận lợi tiến vào.

Nàng cố ý lắc mông, đến bàn nhỏ bên cạnh rót một chén rượu, đưa đến trước mặt Cảnh Tứ Đoan, lạc thanh lạc khí nói, “Kim gia, uống một ly này của ta đi.”

Uống nhanh, tốt nhất là sặc đến chết đi!

“Đây là cô nương mới tới sao? Gương mặt rất lạ, tên gọi là gì vậy?” Cảnh Tứ Đoan đương nhiên không nhận ra nàng, nghiễm nhiên nói ra câu cửa miệng của khách làng chơi, từ tay nhỏ bé của nàng tiếp nhận chén rượu uống một ngụm.

“Ai nha, kim gia mặc kệ nàng, uống của ta trước.”

“Đúng vậy, ăn khẩu điểm tâm thế nào?”

Hai cô nương bên cạnh tươi cười, ngần ngừ cản Nhạn Y Phán, muốn đẩy người cạnh tranh ra.

“Kim gia vạn phúc, ta gọi là tiểu Mi.” Nhạn Y Phán thuận miệng bịa cái tên. Nàng không ngừng cố gắng, dùng sức ngã qua một bên, một quả đẩy người ra chỗ khác.

Cảnh Tứ Đoan hơi hơi nhú mày. Kỳ quái, cô nương mới tới này, tuy rằng cổ họng giả kiêu mỵ nhưng nghe như thế nào lại có điểm quen tai? Rõ ràng phi thường lạ mắt, chưa từng thấy qua.

“Đến như ý lâu đã bao lâu?” Cảnh tay dài của hắn vươn ra, chụp lấy, thân mình mềm mại xinh đẹp thuận thế tiến sát vào trong lòng hắn. Ân, có điểm cứng nhắc, xem ra là người mới thật.

Vốn đang an ổn tiến triển lại bị cường chế dòi đi, tức giận đến nghiến răng, các cô nương ở bên này cố sống cố chết trừng trừng giáo kim ở đâu ra này. Hừ, bộ dạng cũng hoàn hảo, bất quá chỉ là do trang điểm, ngay cả khuôn mặt thật cũng không thấy, hơn nữa quần áo trang sức cực bình thường, thật không biết mượn ở chỗ nào, dám ở trong đám tỷ muội làm càn!

Kim gia cũng thật mù quáng, thấy gương mặt mới liền thích, hắn thật nhanh thích cái mới.

Nói thật, trong đám thương nhân ngồi không mà hưởng này, kim gia thật lâu mới đến vừa anh tuần lại trẻ tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, nếu có thể cùng hắn hơn một lần, giống như các tỷ muội lớn nói, thật sự tất cả đều nguyện ý! Cũng khó trách các cô nương tranh giành tình nhân.

“Tiểu mi mới đến, muốn thỉnh kim gia chỉ giáo nhiều.” chỉ thấy “Tiểu mĩ” mới tới cúi đầu nói nhỏ, nhu thuận ngồi ngay ngắn, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, chọc người yêu thương.

“Kim gia, đêm nay cần người bởi sao? Người mới còn thấy lạ, vẫn là để chúng ta hầu hạ kim gia đi.” Vừa bị đẩy ra lại nỗ lực phấn đấu, lại lần nữa trở lại chiến trường, cầm lấy cánh tay Cảnh Tứ Đoan, nũng nịu nói.

Cảnh Tứ Đoan trầm ngâm một lát mới nói, “Ta muốn ném thử người mới, đêm nay trước hết để tiểu Mi theo giúp ta ăn bữa cơm đi.”

“Kim gia!”

Mọi người một trận kinh hô.

Làm nũng nịu nửa ngày cũng vô dụng, vẫn khách khí bị thỉnh ra ngoài, chỉ để lại một người mới “Tiểu mĩ” tươi cười có điểm cường điệu, cùng với “Kim gia” mang theo một chút ý cười quý dị

Ánh sáng của nến lay động, rượu ngon món ngon trước mặt, đúng là ngày tốt cảnh đẹp, hoa tiền dưới trăng.

“Không bằng rót rượu đi. Theo giúp ta uống chén rượu da, thế nào?” Cảnh Tứ Đoan nói

Loại câu này mang ý lỗ mãng trêu đùa, Nhạn Y Phán đương nhiên nghe không hiểu, chỉ phải kiên trì, bàn tay mềm cầm bầu rượu muốn rót rượu. Bầu rượu thật nặng, nhắc đến tay còn hơi run run.

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé bị bàn tay to của nam nhân nắm giữ, chấn động, bầu rượu suýt nữa rót xuống.

“Ngươi nhìn xem, ngay cả rượu cũng không biết rót.” Cảnh Tứ Đoan chắc chắn nói, “Không phải ngươi ngay cả chén da là gì cũng không biết đi? Hoa đại tỉ không dạy ngươi sao?”

“Ta....ta đương nhiên biết.” Nhạn Y Phán cật lực cãi lại, một mặt nhin không được ngoan cố trừng mắt liếc hắn một cái.

Cảnh Tứ Đoan mỉm cười. Chính là cái trừng mắt này, làm cho nghi hoặc trong lòng hắn được chứng thực.

Kỹ xảo nhỏ, dám ở trước mặt hắn khoe khoang? Hắn bề ngoài có vẻ tiêu sái nhưng bên trong thận trọng, quả thật ngay từ đầu nàng đã lừa gạt hắn, bất quá..

“Ta nói tiểu Mi, ngươi thật sự biết chén da là gì sao?” Hắn vui mừng cười hỏi, “Hoặc là ta nên nói, một thiên kim tiểu thư được dưỡng ở khuê phòng

làm sao có thể biết chuyện này?”

“Kim gia, ngài nói đùa, tiểu Mi không phải thiên kim tiểu thư...”

Chỉ thấy Cảnh Tứ Đoàn cầm chén rượu lên, tuần mâu nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, cười yếu ớt, nói, “Ta trước uống một ngụm, sau đó đem ngụm rượu này uống cùng ngươi, môi làm chén, cái này gọi là chén da. Ngươi muốn thử không?”

Nhạn Y Phán chấn động, lập tức che môi lại, sợ bị hắt khinh bạc. Ngay sau đó lại vội vàng buông tay, trong lòng thầm kêu một tiếng, sợ là lộ ra!

Quả nhiên bại lộ, Cảnh Tứ Đoàn đã nhìn ra.

“Cho nên mới nói, muốn cái trang danh kỹ không đơn giản như ngươi tưởng.” uống rượu xong hắn mới miễn cưỡng nói, “Bất quá Nhạn tiểu thư, thuật dịch dung của ngươi coi như cao minh, thay đổi quần áo cũng thay luôn khuôn mặt. Vừa mới bị ngươi hù qua, ta còn nghĩ ngươi là hàng mới.”

Cho dù là người học nghề, những cô nương ở kỹ viện quả quyết sẽ không nhu thuận đoan trang như vậy, bị nam nhân ôm còn ngoan ngoãn ngồi, không biết làm nũng như vậy. Hơn nữa bị cặp mắt đẹp kia trừng, nam tử tâm thường đại khái ngay cả tâm đều bay đi. Mấy ngày nay Cảnh Tứ Đoàn bị trừng vài lần, đương nhiên vừa thấy liền phát hiện.

“Ngươi...ngươi...” Nhạn Y Phán bị nhìn thấu, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

“Ngươi nên cảm tạ ta mới đúng. Nếu ta cố ý không nói ra, cùng ngươi tiếp tục diễn, ngươi sớm đã bị ta chiếm hết tiện nghi, ăn đến xương cốt cũng không còn.” Cảnh Tứ Đoàn còn lắc lắc đầu, bộ dáng cực tức giận, “Ngươi phá hư chuyện tốt của ta, các cô nương đều chạy hết, đêm còn dài, ai tới giúp ta?”

“Cảnh đại nhân, ngài là mệnh quan triều đình, Khâm sai ngự sử Hoàng thượng tín nhiệm nhất, lại hoang dâm vô đạo, mê đắm tử sắc, vậy không sợ làm triều đình thất vọng, làm Hoàng thượng thất vọng sao?” nàng không nề mặt bài xích.

“Vậy còn Nhạn tiểu thư?” Cảnh Tứ Đoàn không chút hoang mang, chậm rãi hỏi lại, “Tự chạy ra kinh không nói, còn lưu luyến kỹ viện, dịch dung đi nơi nơi gạt người, chuyện này cũng nói được a.”

“kỹ viện là ngươi bức ta ở.” Có người nổi lửa

“Chỗ nào đâu, Như ý lâu rõ ràng là chính Nhạn tiểu thư chọn, lúc ấy còn có lão khương làm chứng, Nhạn tiểu thư không nhớ rõ, có phải muốn tìm hắn tới hỏi hay không?”

Nhạn Y Phán không hổ là Nhạn Y Phán, bị hắt phản kích, ngược lại còn tỉnh táo thêm

Sau một lát, nàng thân nhiên cười hỏi, “Tốt thôi, cần ta giúp ngài đi truyền lời sao? Đến phòng hạ nhân lớn tiếng kêu ‘Cảnh đại nhân từ kinh thành đến’ muốn tìm lão Khương? Chuyện này ta có thể làm, không thành vấn đề. Ta có thể giúp ngài đi một chuyến.”

Nghe nàng nói nhẹ nhàng băng quơ, trong lòng Cảnh Tứ Đoàn không tự chủ được rung mình một cái. Cô nương này bắt lấy nhược điểm hắn ở chỗ này phải dùng tên giả, lập tức thật thông minh phản kích.

Hai người đều mỉm cười, đều dùng ánh mắt thưởng thức cùng cảnh giới một lần nữa đánh giá đối phương.

Công phu biện luận ngăn ngừa, cao thủ đã qua chiêu cũng đều thông minh thối lui từng bước.

“Không cần phiền toái. Đồ ăn sắp lạnh, không bằng ăn trước nói sau. Tiểu Mi cô nương, ngươi nói thế nào?”

“Kim gia nói đúng, để tiểu Mi giúp ngài. Đến, ăn khối thịt vịt được không?”

“Tiểu mi cô nương tài mạo song toàn, tại hạ kính ngài một ly.”

“Kim gia quá khen, tiểu Mi không dám nhận. Tiểu Mi kính kim gia mới đúng.”

Bọn họ diễn giống như thật, kim gia lại đây, tiểu Mi đi qua, một bữa cơm cực kỳ quý giá.

Hai người này, đối trả đến mức có thể kết bè kết đảng đi lừa!

Trong đó, làm người ta ngạc nhiên nhất là Nhạn Y Phán. Can đảm can trọng, học cái gì bắt chước cái nấy, ở Như ý lâu có mấy ngày liền đem cử chỉ hành vi của danh kỹ học mười phần mười.

Hơn nữa công lực dịch dung của nàng, lại như hổ thêm cánh, xen lẫn trong phần đông ca kỹ vũ kỹ, tuyệt không đột ngột, còi bỏ xuất thân thanh lâu, mỹ nữ lưu lạc phong trần. Mọi người đều nghĩ nàng là cô nương mới tới Như ý lâu, không chút khả nghi.

Cảnh Tứ Đoàn cũng không sáng sủa cho lắm. Hắn xem ra là hưởng thụ cuộc sống mỹ mãn hoang dâm, mỗi ngày ẩm yến mua vui, để một đám cô nương hầu hạ, chuyện trò vui vẻ, nói chuyện phiếm, vui đến quên cả trời đất.

Người này nếu nói là thanh quan, ngay cả đứa con nít ba tuổi cũng không tin. Nhìn hấn vừa ra khỏi kinh thành, chính là cái loại đức hạnh này.

Như ý lâu cô nương cũng không để ý, các nàng yêu chết vì “kim gia” này. Bên ngoài ân cần tiếp đón, còn làm nũng oán giận, “Kim gia cái gì cũng tốt, chính là không thường đến, muốn giết chúng ta!”

“Các người vội vàng tiếp đón khách quý, không phải sao? Hai ngày trước có nghe nói, Triệu lão gia thường đến thăm, còn vung tiền như rác, các người yêu thăm hấn. Có việc này hay không?”

“Kim gia uống dấm chua sao?” nói mấy câu đã làm các cô nương cười đến run rẩy hết cả người, vui đến bay lên trời.

Nhận Y Phán ở một bên rót rượu, nghe đến đó nhin không được ghé mắt nhìn hấn một cái.

Người như Cảnh Tứ Đoan cũng biết ghen tị sao? Vị Triệu gia kia là thần thánh phương nào?

“Ta không thích Triệu gia, người lạnh như băng, rất khó lấy lòng, vẫn là kim gia hòa khí.” Cô nương trẻ tuổi chu cái miệng nhỏ nhắn oán giận.

“Người tới là khách, đừng phê bình người ta.” Một tiền bối giáo huấn hậu sinh tiểu bối, “Huống chi Triệu gia ra tay hào phóng, người xướng tiểu khúc, thường đều là một hai bạc.”

“Đây là đang ám chỉ ta ra tay không hào phóng sao?” Cảnh Tứ Đoan cười nói, một bàn tay to vung lên, hào khí nói, “Thúy tú xướng khúc cho ta nghe một chút, đợi lát nữa người nhất định có thưởng.”

Không nên a. Nhận Y Phán cảm giận nghĩ. Người này nhìn thì tự nhiên, hào phóng hào sảng, nhưng bên dưới, ngay cả vòng tay trên người nữ tử đều phải thu, quý hẹp hòi!

Tuy rằng cúi đầu đùa nghịch chén rượu, biểu tình không hờn giận nhủu mày vẫn bị Thúy Tú thấy. Thúy Tú hiểu lầm, lập tức cười trấn an nàng, “Tiểu Mi, không cần ghen. Triệu gia đặc biệt thích gương mặt trẻ tuổi, lần khác hấn đến đây, ta an bài người đi hầu hạ một hồi, thế nào?”

Nhận Y Phán nghe vậy trong lòng kinh hãi. Nàng cũng không phải là thanh lâu điểm kỷ a!

May mắn nàng có dịch dung, bên ngoài nhìn không ra thất kinh. Chỉ thấy nàng mỉm cười, ôn nhu trả lời: “Cám ơn Thúy tú ti đề bạt.”

“Bộ dạng người tuy hơi bình thường, bắt quá miệng thực ngọt, học lại mau. Ăn cơm phải dựa vào hai loại này. Qua một thời gian, nhất định trở thành hồng bài, rất nhiều cha con cầm bạc tới tìm người, đừng lo lắng.”

“Tỷ tỷ nói đúng. Tiểu Mi không lo lắng.” ngoan ngoãn làm tâm ý người ta dễ thoải mái.

Cảnh Tứ Đoan ở bên kia đột nhiên truyền đến tiếng ho khan, hình như bị sặc, hoặc là nhin cười, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, đôi mắt lóe ra.

Người này dám cười nàng? Kiên trì muốn ở kỹ viện, không phải đại lão gia hấn sao? Nàng cố gắng ‘dung nhập’ hấn còn cố ý cười nàng?

Lập tức Nhận Y Phán vung trộm lấy đầu ngón tay dính chút tương, tẩm vào trong rượu. Rượu là rượu tốt, hấn sẽ không biết trong đó có vị tương hay không, hoàn hảo.

“Kim gia, đến uống chén rượu.” nàng bộ dạng phục tùng, nũng nịu đưa chén rượu trắng lên.

Cảnh Tứ Đoan tiếp nhận chén rượu, không nghi ngờ uống một ngụm, sau đó bất động thanh sắc, nhưng mày cười nói, “Rượu này thật tốt. Tiểu mi, người cũng uống một chút thế nào?”

“Không dám. ....” Nhận Y Phán lui từng bước.

“Khách nhân thưởng rượu, làm sao có thể không uống.” Thúy tú nghiêm nhiên là đại tỷ, vừa cười vừa đẩy nàng về phía trước.

Nhận Y Phán lão đảo, ngã ngồi trên đùi Cảnh Tứ Đoan. Hấn thừa cơ đem chén rượu có vị tương chỉ có hai người biết kia tiến đến trước môi nàng.

“Uống một ngụm thôi, ta nghĩ người sẽ thích.” Ngừ khí hấn có bao nhiêu gian trá còn có bấy nhiêu xảo quyết, trêu đùa cười dài ở bên tai nàng

Người ngoài nhìn thấy, nghĩ kim gia thật thương hoa tiếc ngọc. Thật kỳ quái là, kim cùng tiểu Mi hợp ý. Tất cả mọi người hâm mộ nhìn người bị sủng ái, nào biết có người khổ nói không nên lời?

Cáo gọi là tự làm bậy phải chịu, ai biết tới nhanh vậy? Nhận Y Phán cũng chỉ có thể uống một ngụm rượu, mày liễu đều nhủu.

“ôi, người xem xem, tửu lượng không tốt như vậy, mới uống có một ngụm mặt liền trắng bệch, sau này làm sao tiếp đón khách nhân?” có người vẫn ghen tị với Nhận Y Phán cố ý nói, lại rót chén rượu, tiến đến trước mặt Cảnh Tứ Đoan anh tuấn ân cần bày tỏ, “Gia, Hạ lăng bồi ngài uống, tửu lượng của ta là số một, có thể bồi gia tận hứng!”

“Vậy tiểu Mi không cần. ....” Nhạn Y Phán chống tay trong bộ ngực nam tính, chuẩn bị chạy trốn.

Không ngờ Cảnh Tứ Đoan lại nắm chặt, đem bàn tay nhỏ bé nắm trong tay, kéo nàng vào trong lòng.

“Ta muốn xem bộ dáng cô nương say rượu.” hần thấp giọng cười nói, khuôn mặt anh tuần lộc về phong lưu, “Lại uống giúp ta một chén, đợi lát nữa có thưởng.”

“Kim gia thưởng cái gì? Tiểu Mi thích vòng tay.” Mau đưa vòng tay của ta trả ta. Nàng cười ngọt ngào phản kích, một mặt ngậm dùng sức, muốn thoát khỏi cánh tay sắt ôm chặt vòng eo nàng.

Chúng cô nương nghe xong đều chảy mồ hôi lạnh. Tiểu Mi này rõ ràng là người mới học nghề, như thế nào lại bắt đầu lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, không chút lo lắng?

“Liên thưởng người vòng tay. Đến, uống đi.” Lại là chén rượu vị tương kia, hần chính là cứng rắn muốn bức nàng uống hết.

“Đáng ghét, người ta không muốn chén rượu này...”

Một cái cổ ý lừa gạt, một cái cổ ý làm nũng, có chúng cô nương hát đệm, có cười mỉa, quả nhiên là phi thường náo nhiệt. Từ sau khi kim gia đến đây, mỗi buổi tối đều náo nhiệt như vậy..

“Ta nói là các vị ấy ở trong này, cùng các cô nương đùa đến vui vẻ, nguyên lai là kim gia đã lâu không thấy, cũng khó trách.” Một tiếng cười duyên từ cửa phòng khách truyền đến.

Người chưa tới, giọng đã tới trước, sau đó là một trận hương khí đậm đặc, cuối cùng là chính chủ nhân của nó.

Người nói chính là chủ của Như ý lâu_Hoa đại tỷ. Chỉ thấy nàng mặc dù đã không còn trẻ nhưng lại hoa lệ lóa mắt, một đôi mị nhãn như tơ, hai phiến môi đỏ mọng như máu, dáng người quyến rũ, nhờ vào phong vận mà thắng rất nhiều cô nương trẻ tuổi.

“Đại tỉ.”

“Đại tỉ đến đây!”

“Mời đại tỉ ngồi!”

Các cô nương phía sau tiếp phía trước chào mời, phòng khách càng náo nhiệt.

Nhạn Y Phán vụng trộm liếc Cảnh Tứ Đoan một cái. Chỉ thấy ngụy quân tử trong ngoài không đồng nhất này hai mắt đều nhìn thẳng, nhìn chăm chăm vào điểm nữ đột nhiên xuất hiện kia, phảng phất giống như hồn bị câu dẫn.

Bọn họ nhất định là có quan hệ thân mật. Bằng không, Như ý lâu có thể nào để Cảnh Tứ Đoan nói muốn ở liền ở, còn đối với con riêng_cũng chính là Nhạn Y Phán_mở một con mắt, nhắm một con mắt, thậm chí khi biết Nhạn Y Phán muốn giả làm cô nương ở Như ý lâu Hoa đại tỉ đều đồng ý, không hỏi gì cả?

“Cùng tiểu Mi uống rượu sao? Có thể để ta kính kim gia một ly không?” hoa đại tỉ cười nói, một mặt tiếp nhận chén rượu từ tay Hạ lăng, xoay người lại đây.

“Hoa đại tỉ muốn uống cùng ta, nào có thể không uống.”

Nam nhân hồn đều bị lấy đi nhẹ buông tay, Nhạn Y Phán thuận lợi đào thoát khỏi kiềm kẹp của hần.

Được, đôi cũng đối người ngồi. Xem hai người thấp giọng trêu đùa, chụm đầu ghé tai, mặt trái xoan của hoa đại tỉ cũng không che dấu được ý cười, tiếng cười lạnh lạnh cùng tiếng nói trầm thấp nam tính, quả thực là phù hợp, vô cùng thân thiết làm cho người ta nhìn mắt đều đau.

Các cô nương khác chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, ngay cả Nhạn Y Phán đã chạy tới góc phòng vẫn cảm giác được một cỗ không khí đau ê ảm đến tận trời.

“Tần lão gia cùng cố lão gia đến đây, điểm danh muốn nhìn Thúy tú cùng Mạnh cảm, hai người đi tiếp đón một chút.” Nói xong, một đôi mắt câu hồn bay lại đây, cao thấp đánh giá Nhạn Y Phán, “Tiểu Mi, đi đổi cái váy đẹp hơn một chút, người cùng hai vị tỷ tỷ đi gặp một chút cho quen mặt.”

“Ta cũng phải đi?” Nhạn Y Phán lại chần chừ. Muốn nàng thật sự lưu lạc phong trần sao? Hai mươi năm trong sạch sẽ hủy ở nơi này?

Một trận khủng hoảng thấu xương, nàng liếc mắt cầu trợ Cảnh Tứ Đoan.

Làm ơn, cứu người cho trót, đã có lòng từ bi mang nàng ra kinh, đừng ở chỗ này bỏ nàng!

Chỉ thấy Cảnh Tứ Đoan ôm Hoa đại tỉ nhìn lại đây. Mây rậm giương lên, giống như hỏi lại: Muốn ta cứu người, có gì báo đáp?

Nàng nhìn sang khuỷu tay chính mình, ý bảo: Ta còn giấu vài chiếc vòng tay, một cái có giá mười lượng bạc, bình thường đủ cho một nhà tiêu dùng nửa

năm, có đủ hay không?

Vòng tay thôi. ...có người lo lắng.

Thực đất tiền được không? Dù sao người chính là thấy tiền sáng mắt! Nhạn Y Phán cắn giận trừng lại.

Hai người không có tiếng động mắt đi mây lại, hoàn toàn thu vào hết trong một đôi mị nhãn.

Hoa đại ti cười duyên hỏi: “Hỏi thử ý chủ nhân nên làm thế nào, tiểu Mi còn đang hầu hạ kim gia. Không biết kim gia có thể tha người hay không?”

Vốn là, “tiểu Mi” đến ăn ở vài ngày, bao ăn bao ở đều do “kim gia” lo, có thể tránh không cần xuất đầu lộ diện. Là Nhạn Y Phán không chịu ở yên, có tinh thần học tập, muốn làm đến bây giờ, đuôi to khó vậy!

Mau nói không được! mau nói không được!

Cảnh Tứ Đoan khẽ nhếch môi, trầm thấp đáp lại, “Có hoa đại ti ôm, nào có đạo lý luyến tiếc tha người!”

Hắn lại còn nói thế? Muốn đẩy nàng vào hố lửa sao?

Cái gọi là tự làm tự chịu, nay nàng lãnh đủ.

Mất thấy không thể thoát thác, Nhạn Y Phán chỉ có thể bị thâm theo các cô nương rồi đi. Cũng không quay đầu lại, hướng nhà chính mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nếu có chút cơ hội, Nhạn Y Phán thề, nhất định phải trả thù!

Đội sau khi nàng có cơ hội về kinh, nhất định phải nghĩ biện pháp ghi một tham bản*, đem tất cả ác trạng báo cáo lên, làm cho hắn không xong. Ân, cứ làm như vậy đi.

Đêm đó thẳng đến thời gian đi ngủ Nhạn Y Phán mới có thể thoát thân trở về phòng. May mắn không có gì đáng lo, bởi vì hai vị phú thương căn bản dung mạo bình thường sau khi dịch dung của nàng. Hơn nữa tư lượng của nàng rất tốt, ngàn chén không say, kết quả mọi người uống say ngã trái ngã phải, nàng hoàn toàn thanh tỉnh, đừng nói trong sạch, ngay cả một chút tiện nghi cũng chưa bị chiếm.

Đương nhiên là vì nàng cẩn thận né tránh, hướng chỉ các tỷ tỷ phía sau tiếp phía trước muốn lấy lòng đại gia, căn bản không tới phiên nàng!

Tuy rằng như thế, một đường trở về phòng nàng vẫn tức giận. Ngẫm nguyên rủa Cảnh Tứ Đoan ngàn vạn lần, hận không thể thiên đao vạn quả, đem hắn đây đi bôi rượu, ném thử cái tư vị bị người làm thịt đi.

Này chi sợ có thể thành thật. Bộ dạng Cảnh Tứ Đoan không một chỗ không tốt, nhất định có thể làm nhiều đại gia thích nam sắc vui vẻ. Nhạn Y Phán càng nghĩ càng đắc ý.

Còn chưa đi đến tiểu viện nơi nàng ngủ, Nhạn Y Phán chú ý tới thân ảnh mặc áo xanh hiện lên ở phía trước, lập tức biến mất ở giữa cây cối phía trước.

Thật sự là nhắc đến người, người đến, tuy rằng chỉ lóe qua nhưng nàng lập tức nhận ra đúng là cái tên nên đi làm nam kỹ Cảnh Tứ Đoan kia.

Đã trễ thế này hắn còn lên lút làm cái gì?

Lòng hiếu kỳ trời dậy, hơn nữa nhìn thấy hắn nàng còn giận, càng muốn xem hắn đang làm chuyện âm mưu gì. Nhạn Y Phán lặng lẽ đi theo phía sau hắn, một đường đi đến tiểu viện cách vách, trơ mắt nhìn hắn quen thuộc lác mình vào một gian sương phòng.

Như ý lâu càng tới càng xinh đẹp, đằng trước còn náo nhiệt, các cô nương đều vội vàng tiếp đón khách nhân tới mua vui. Mặt khác, ở sân sau lại im lặng, ngay cả gã sai vặt cũng không gặp, Nhạn Y Phán thuận lợi đi qua, vụng trộm đẩy cửa vào phòng.

Vừa vào cửa liền có một mùi hương hoa nhài xông vào mũi. Ở dưới ánh trăng có thể nhìn kỹ, phòng khách nơi nàng đang đứng bố trí cực lộng lẫy, khăn trải bàn được thêu rườm rà. Mấy bình đồ sứ tinh xảo, bên trong đựng những viên đá ngũ sắc. Trên bình phong có hoa văn màu, hoa cỏ cùng chim chóc đều trông rất sống động, nhan sắc đẹp dễ.

Đây. ...rõ ràng là phòng của nữ tử. Xem ra Cảnh Tứ Đoan cùng chủ nhân phòng này có giao tình, đại khái là thường ở khuê phòng hẹn hò.

Như ý lâu cái gì cũng không có, chỉ có nhiều nữ nhân, đây rốt cuộc là phòng của danh kỹ nào?

Xuyên qua phòng khách, một bên là hậu thất, có đựng một ít áo quần cùng đồ vật. Bên kia là cửa vào nội thất, rèm cửa là chuỗi các bảo thạch đủ màu đang nhẹ nhàng lay động, bên trong còn lộ ra ngọn đèn mong manh, Cảnh Tứ Đoan hiển nhiên là đang ở bên trong.

Nàng nín thở ngưng thần, nghiêng tai nghe ngóng một chút, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm gì. Lập tức, ngọn đèn bên trong đột nhiên tắt hẳn, mọi nơi lại lâm vào một mảnh tối đen yên tĩnh.

Trái tim Nhạn Y Phán đột nhiên điên cuồng nhảy dựng lên, mồ hôi lạnh theo gáy sau toát ra, dọc theo sống lưng đi xuống, làm cho nàng bắt đầu run run.

Bỗng nhiên tối đen làm nàng hoảng sợ. Nàng thở ra một hơi, lui lại từng bước, lại từng bước, sau đó xoay người muốn chạy trốn.

Ngay tại giờ khắc này, âm thanh một đôi nam nữ nói chuyện từ hành lang truyền đến, chậm rãi đến gần. Nghe âm thanh kia, đại khái là gần tới cửa, nếu nàng đi ra sẽ vừa vặn chạm mặt.

Xong rồi, làm sao bây giờ? Nhạn Y Phán vừa vội lại sợ, hàng trăm ý niệm trong đầu chuyển qua chuyển lại, lại không có một cái nào có thể dùng. Tiếng hai người trên đùa bên ngoài càng ngày càng gần, thậm chí mở cửa...

“Đừng kêu.” Đột nhiên phía sau nàng xuất hiện một tiếng nói trầm thấp, nếu không phải một bàn tay lập tức từ phía sau tới che miệng của nàng, nàng thật sự đã sợ tới mức kêu ra tiếng.

Người phía sau nọ đương nhiên là Cảnh Tứ Đoan. Một tay hắn vốn cầm ngọn đèn nho nhỏ, giờ phút này ngang ngạnh chế trụ thất lưng nàng, cây mạnh kéo nàng lùi về phía sau.

Nhạn Y Phán kêu rên một tiếng, liền nghiêng ngã lão đảo bị hắn kéo một đường tới nhà kho, hai người ẩn thân ở mặt sau một cái thùng.

“Tứ tướng, đừng nắm ta như vậy, đau muốn chết!” nữ tử vừa mới vào cửa tiếng nói ngọt như mật, nũng nịu, “Còn không đóng cửa lại?”

“Đại tì của ta, mới một thời gian không thấy, ta nhớ muốn chết. Xem tối nay ta hảo hảo yêu ngươi.” Nam tử phảng phất thờ không nổi gấp gấp nói.

Sau đó là một trận cười cùng với âm thanh hôn môi, hai người đứng là ngay cả vào phòng đều không kịp, đóng cửa lại liền xoay người dính chặt lấy nhau. Nhạn Y Phán ở nhà kho mờ to mắt, từ khe hở đằng sau thùng muốn chạy ra ngoài, không dám tin vào hai mắt.

Nam nhân cùng nữ nhân... thân mật là xảy ra chuyện gì, Nhạn Y Phán không phải hoàn toàn không biết, nhưng hoa đại tì áo quần đã cởi được một nửa, giống như không có xương sống muốn hòa tan trên người nam nhân, mà bàn tay nam nhân không chút khách khí bữa bãi vuốt ve ngọc thể đầy đặn... chính mắt thấy xuân sắc không cùng, dù là Nhạn Y Phán cũng nhất thời bị dọa ngây người.

Đợi cho nàng phục hồi tinh thần lại mới phát hiện hoàn cảnh của mình cũng không tốt đẹp là bao. Cảnh Tứ Đoan cao hơn nàng rất nhiều, cánh tay ôm ngang trước ngực nàng, bàn tay còn đặt trên nơi no đủ đầy đặn của nàng. Nàng bị chặt chẽ chế trụ, sau lưng hoàn toàn tựa vào thân mình cứng rắn như sắt, hơi thở ấm áp của hắn còn ở bên tai.

Dù sao nàng vẫn là khuê nữ chưa xuất giá. Mấy ngày qua, bất luận là giả thành tiểu Mi, vẫn như bây giờ bị hắn lấy đi vài thứ.

Này còn chưa đủ, khi này hắn vội vàng kéo nàng, ngọn đèn hơi nghiêng ngã, vài giọt dầu còn nóng bắn tung tóe trên cánh tay nàng, giờ phút này mới chậm rãi bắt đầu có cảm giác đau.

Càng ngày càng đau... Nhạn Y Phán nhăn mày, khó chịu vận vẹo thân mình.

“Đừng lộn xộn.” Cảnh Tứ Đoan nhỏ giọng ở bên tai nàng cảnh cáo.

Nhưng nàng không thể có bất động, tay thật đau... hơn nữa, sau mông nàng có cái gì cứng cứng vẫn đâm nàng, cũng rất khó chịu!

“Ân, hảo ca ca, mau làm đau ta, người ta chờ ngươi hơn một tháng!” tiếng nói của hoa đại tì ở phòng khách mềm giống như sắp hóa thành nước, còn kèm theo mùi mị, “Đừng cần, ân...”

“Ta liền cần cái chân hươu này, nói cái gì nhớ ta, buổi chiều không phải còn vội vàng tiếp đón người khác sao? Như thế nào, ham kim gia tuổi trẻ anh tuấn, muốn cùng hắn làm có phải không?”

“Kim gia nào tốt như ngươi... bất quá là thương nhân, bộ đáng đẹp đề thôi... ân. ân. ân... mau làm thôi...”

“Nói hay lắm, để xem ta như thế nào trị ngươi, làm cho ngươi cầu xin tha thứ... cái gì kim gia, phí!”

Dâm tiếng gầm gừ ngày càng hợp nhau, hai người dây dưa, một đường phân tán quần áo, dính thành một cái nghiêng ngã lão đảo đi vào trong nội thất.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đánh có quy luật bắt đầu, nữ nhân bên trong rên rỉ chói tai cùng với ngôn ngữ thô tục của nam nhân.

“Có thể đi rồi. Thân mình chu lão gia không tốt, rất nhanh chấm dứt, chúng ta nhanh chút.” Cảnh Tứ Đoan bình tĩnh nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Nhận Y Phán do dự một chút. Bất quá, tình hình chiến đấu của hai người bên trong nội thất đang kịch liệt, âm thanh giường lay động thật lớn, kêu ầm lớn tiếng, hẳn là không rảnh chú ý tới bọn họ đi?

Cảnh Tứ Đoan đi trước, Nhận Y Phán nhanh chóng đuổi kịp. Cước bộ nhanh chóng, tim đập phăng phất như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cho dù là cái đêm nàng chuẩn bị trốn ra kinh cũng không khản trương bằng.

Bọn họ nhanh chóng bồn tẩu, một đường trốn ra khỏi phòng hoa đại tử, không dám trực tiếp đi qua hành lang dài, Cảnh Tứ Đoan đi đầu vào tiểu viện hoa cỏ sum suê. Thẳng đến khi đi đến sau một gốc cây đại thụ hắc mới đột ngột dừng lại, Nhận Y Phán suất nữa đâm sầm vào hắc.

“Người đang làm cái gì? Vì sao cũng chạy đến trong phòng hoa đại tử?” hắc cầm tay của nàng lại đôi lấy Nhận Y Phán hít một hơi vào không nói.

Cảnh Tứ Đoan thê mới phác giác đến tay nàng.

“Đây là có chuyện gì?” ở dưới ánh trắng, hắc dám kéo ngọc thủ nàng cổ giấu. Khuôn mặt cười được dịch dung che dấu vẫn có thể nhìn ra đang đỏ mỗ hôi lạnh, còn trắng bệch.

“Vừa mới. ....ngọn đèn nóng của người.” Nàng nhin đau, nói cũng không rõ còn run lên.

Cảnh Tứ Đoan lấp bấp kinh hãi, khuôn mặt tuần tử đen lại, trách cứ nàng, “Vì sao không nói!”

“.....là người bảo ta đừng lên tiếng.” mắt đẹp oán hận trừng hắc một cái.

Cảnh Tứ Đoan nhin mặt lại, ở dưới ánh trắng bạc đánh giá nàng một chút.

Chỉ thấy da thịt trắng nõn đã hiện lên mấy chỗ sưng đỏ, bất quá chưa đen lại, cũng không có xước da nổi bọt nước, sau khi rịt thuốc là có thể khôi hoàn toàn. Hắc nhin không được ở trong lòng thầm kêu nguy hiểm thật.

Đúng là nguy hiểm thật, nếu làm ra sẹo, hắc làm không tốt còn phải phụ trách cả đời người ta.

Nghĩ đến đây, tâm niệm vừa động, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã qua dịch dung. Chỉ có một đôi mắt đẹp là giấu không được, lờ lờ sáng lên, giống như bảo thạch phát ra một cỗ lạnh lợi, sáng chói mắt như một ngôi sao.

“Vậy vì sao người ở trong phòng của hoa đại tử?” nàng chống lại ánh mắt của hắc, nhin không được hỏi, “Còn có, cái vật bên hông người vừa mới đâm ta là cái gì?”

Cảnh Tứ Đoan đột nhiên cong miệng lên, biểu tình tựa tiểu phi tiểu, làm cho tim người ta nhin không được lại rối loạn.

“Một cô nương chưa xuất giá có thể hỏi vấn đề như vậy sao?” hắc thấp giọng trêu chọc.

Nhận Y Phán bị nói đỏ mặt lên, may mắn có dịch dung che dấu, hắc là hắc không thể phát hiện.

“Không nói thì quên đi, ai thèm? Nghĩ cũng biết, nhất định là đi làm chuyện ám muội, hoa đại tử lại cố tình có người khác vui vẻ người mới chấy trối chết, đúng không?”

“Không đúng.” Hắc đơn giản nói, một mặt kéo bàn tay bị thương của nàng, “Đến đây, bên trong hành lý của ta có thuốc bột, trước xử lý vết thương của người rồi nói sau. Người nhin cũng hay thật, bị nóng không rên một tiếng, hiện nay còn có thể đứng nói chuyện với ta lâu như vậy, xem ra người cũng thật giỏi.”

“Kim gia quá khen, tiểu Mi không có việc gì.” Nàng kỳ thật đau đến muốn đỏ mỗ hôi, nỗ lực đưa ra một khuôn mặt tươi cười cũng là quyết định không chuyển động, hạ quyết tâm muốn truy ra manh mối.

Nàng cái gì cũng không có, chỉ là nhin nại cùng công phu nguy trang mạnh hơn người khác.

Cảnh Tứ Đoan lắc đầu. Cô nương này thời điểm mềm thật mềm, cứng cũng thật cứng. Cố tình hắc lại động cái tâm từ bi chết tiệt, luyến tiếc khi nàng đau.

“Không nói người sẽ không đi? Thực ngoan cố.” hắc thờ dài, “Được rồi, lại đây ta bôi thuốc, ta cùng người nói, thế nào?”

Thật vậy chăng? Không gat ta? Mắt đẹp hoài nghi nhin hắc.

Vì giữ chữ tín với nàng, Cảnh Tứ Đoan mới đem cái cung cứng kia lấy ra cho Nhận Y Phán xem.

Chẳng phải là cái gì nhin thấy sẽ đỏ mặt mà đó là một cuộn giấy.

Cuộn giấy mở ra, trên mặt chậm rãi lộ ra những nét chữ, cho dù là ban ngày Nhận Y Phán cũng không nhin ra là cái gì.

“Đây là cái gì?” rốt cuộc, nàng ngẩng đầu hỏi.

Cảnh Tứ Đoan đang giúp nàng rịt thuốc, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chính là chữ như gà bới.”

Có người tính tình kiên nhẫn tiếp tục hỏi: “Vậy nguoi trộm chữ như gà bới làm gì?”

“Ta không trộm, chỉ mượn đến xem mà thôi, nào biết nguoi đột nhiên theo vào, sau đó hoa đại ti cũng trở lại.” Cảnh Tứ Đoan nhanh tay lẹ chân đem thuốc bột bôi lên miệng vết thương của nàng, thấy nàng cắn răng nhin đau, cố nén không phát ra tiếng động, nhin không được thờ dài, “Không cần chịu đựng, đau cứ kêu.”

“kêu ra...cũng không...có vẻ không đau.” Tiếng nói của nàng run run, dứt quãng nói, “Nguoi rút cuộc có muốn...nói với ta hay không...cái này rút cuộc là cái gì?”

“Danh sách.” Hắn trả lời ngày càng đơn giản

“Danh sách gì?”

Cảnh Tứ Đoan đến lúc này cũng biết, thời điểm cô nương này nhin đau cũng cố nói chuyện, ý đồ quên đi đau đớn. Bất quá, biết để làm gì?

“Ta đáp ứng cho nguoi xem cuộn giấy, cũng không đáp ứng cho nguoi biết bên trong viết cái gì.” Đường đường là mệnh quan triều đình cư nhiên chơi xấu.

“Nguoi...xấu xa.”

“Biết nhiều đối với nguoi cũng không có gì tốt.”

Bôi thuốc xong, Cảnh Tứ Đoan dọn dẹp lại thuốc, đang chuẩn bị đứng dậy đem cuộn giấy thu hồi thì thấy đầu ngón tay Nhạn Y Phán xoay xoay trên hàng chữ như gà bới, “Số lượng này đó, là có ý gì?”

Cừ thật, nhìn ra được? Cảnh Tứ Đoan lại lần nữa được sự sáng suốt của nàng làm hoảng sợ. Nhưng mặt ngoài hắn bất động thanh sắc hỏi lại: “Ai nói đây là số lượng?”

“Ngày đó ta thấy các tỷ tỷ như ý lâu ghi sổ sách đều là viết như vậy.”

Thanh lâu có quy củ, trừ phi là chính mình treo biển hành nghề tiếp khách, nếu không khách nhân thưởng cho đều phải phân chia cho kỹ viện. Bạc phải ghi sổ, nếu là trang sức châu hoa để lại sau này tính toán. Các cô nương vì sợ lẫn lộn mỗi người đều ghi sổ, nhưng không thể viết ra số lượng cho nên liền phát triển một bộ ký hiệu để đại biểu.

Nàng cũng không phải ở nơi son phấn kiếm lời nhưng ngăn ngừa có mấy ngày, Nhạn Y Phán đã học được. Nàng chỉ vào chữ như gà bới trước mặt hỏi, “Hoa đại ti được thưởng nhiều như thế, năm trăm lượng bạc? Nay quả thật có thể nuôi cả một quân đội. Ai ra tay hào phóng như vậy?”

Cảnh Tứ Đoan rung mình. Nàng tuy là thuận miệng nói nhưng lại phi thường tiếp cận sự thật.

Lập tức bạc môi mở ra, hắn mang ý cười trào phúng nói, “Như thế nào, hâm mộ sao? Ta thấy nguoi ở như ý lâu vui đến quên cả trời đất. Có phải tính dùng chân ở chỗ này, hảo hảo kiểm ngân phiếu hay không?”

Nói đến chuyện này, thù cũ hận mới còn trong bụng, Nhạn Y Phán giương mắt hung hăng trừng hắn.

“Nguoi còn dám tự khoe? Hôm nay là ai vì cùng hoa đại ti thân mật vội vàng đem ta đẩy vào hố lửa, làm cho ta tiếp khách?”

“Lúc đó ta cũng chỉ có thể đánh xà tùy cơn, dù sao một đám cô nương tranh khoe sắc, nguoi ở bên trong cũng an toàn, căn bản không tới phiên nguoi nhập hố lửa, nhiều lắm chỉ ở bên cạnh dăng điểm tâm, rót rượu mà thôi.” Nói đến chuyện này, trên khuôn mặt tuần tú của Cảnh Tứ Đoan tất cả đều là ý cười, “Huống chi, nếu làm nguoi mất hứng còn có thể bỏ gia vị vào trong rượu, không phải sao?”

Quả nhiên còn báo oan con chuột, chính là không buông tha chuyện lúc chiều.

“Đó là do nguoi tự tìm, ai bảo nguoi cười ta.”

“Đúng, hạ quan biết sai.” Hắn nhìn nàng cười.

“Biết sai là tốt rồi, lần sau đừng tái phạm.” Nhạn Y Phán hừ một tiếng, miễn cưỡng tiếp nhận.

Đột nhiên tại một khắc này, hắn rất muốn xem khuôn mặt chân thực cùng biểu tình của nàng.

Muốn nhìn bộ dáng kiều mỵ của nàng, xem khuôn mặt kiều căng của nàng mà không phải mặt mày nồng đậm phấn son sau khi dịch dung.

Không thể nói rõ vì sao, chỉ là một cổ xúc động xa lạ nổi lên.

“Vì sao nhìn chăm chăm ta như vậy?” Nhạn Y Phán phát hiện, nháy mắt, hoang mang hỏi.

“Ta đag nghĩ, người rút cuộc có bao nhiêu khuôn mặt?” hấn chậm rãi nói, “Đổi đi đổi lại như vậy sẽ không lẫn lộn sao? Che da mặt mình có khó chịu hay không?”

Nhạn Y Phán đột nhiên im lặng. Ánh nến chiếu vào đồng tâm của nàng, nhảy lên.

Từ nhỏ cho đến lớn, nàng sớm quen gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ. Cho tới bây giờ chưa từng có ai quan tâm nàng có mặt hay không, có thể lẫn lộn hay không. Có người không phát giác, đương nhiên. Có người phát hiện, lại cảm thấy tâm cơ thâm sâu, khó có thể nắm lấy.

Nam nhân trước mắt này tuy rằng luôn đùa cợt nàng, khoe miệng luôn mang theo ý cười trào phúng nhưng lại là người đầu tiên hỏi nàng có mặt hay không.

“Ta...” Đột nhiên Nhạn Y Phán nói không ra lời.

“Lấy cái khăn cho người lau mặt đi, lúc này bôi thuốc cho người cũng không tiện.” nói xong, Cảnh Tứ Đoan tự mình đi lấy một cái khăn mặt, đưa tới trong tay nàng.

Nàng đang ngơ ngác nhìn, còn chưa lấy lại tinh thần.

Cảnh Tứ Đoan thấy nàng không nhận, chính mình động thủ, hấn cực kỳ ôn nhu lau đi lớp phấn dày đặc trên mặt nàng.

Da thịt trắng nõn dần dần lộ ra, khuôn mặt trắng trơn giống như đồ sứ, hơn nữa là cái loại bình ngọc càng lau càng phát ra ánh sáng, làm người ta nhìn nhìn không được muốn vuốt ve thường thức.

Khăn mặt lau đến cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lớp son rút đi, hiện lên màu đỏ nguyên bản của môi. Mềm giống như cánh hoa, Cảnh Tứ Đoan nhìn không được nhẹ nhàng chạm qua, hấn nhẹ thở dài.

“May mà không để hoa đại tỉ nhìn thấy bộ dáng của người.” Tiếng nói của hấn đột nhiên khàn khàn.

“Di. Vì sao?” Không phải là sợ nhóm đại gia nhìn thấy nàng liền mê đắm sao?

“dung mạo cùng dáng người của người, trong vòng một tháng sẽ trở thành hồng bài của như ý lâu. Hoa đại tỉ cũng không ngu ngốc, làm sao có thể buông tha cây rụng tiền?”

Nàng đột nhiên cắn cắn môi, hai tròng mắt nhiễm thương ý cười. Có điểm nghịch ngợm, lại có điểm ngưng ngưng. Nhiều ngày trôi qua như vậy, Nhạn Y Phán thường xuất hiện đủ loại kiểu thái.

“Kim gia, ngài đây là khích lệ tiểu Mi sao?” nàng cố ý hỏi

Cảnh Tứ Đoan mỉm cười, tuấn mầu lại vẫn như cũ nhìn chăm chăm nàng, làm cho trái tim nàng nhảy loạn lên. Mặc dù không có trả lời nhưng ánh mắt đã muốn nói thiên ngôn vạn ngữ.

Bọn họ ngồi thật sự gần, không gian tĩnh lặng, ngay cả hô hấp của đối phương đều nghe thấy. Nhạn Y Phán nhớ tới lúc trốn ở trong phòng hoa đại tỉ, hơi thở hấn cũng ngay bên tai nàng. Chỉ là hơi tưởng đến có một cổ ngựa ngáy luôn luôn bên tai, chậm rãi, hai má cũng nóng.

Da thịt trắng như ngọc đột nhiên đỏ ửng, nữ nhân lại nín thở. Một đôi thủy mầu lưu chuyển, nhìn sang trên bàn, nhìn sang vạt áo trước của hấn, lại nhìn tay chính mình. Nhạn Y Phán vừa khần trương vừa mơ hồ có một cổ ấm áp ngọt ngào tràn ngập trong lòng, làm cho nàng thật muốn cười.

“Kim gia sớm học rộng hiểu nhiều, tiểu Mi tư sắc bình thường, có thể vừa mắt ngài, lại được tán thưởng như thế, tiểu Mi thật sự là van vạ lần thừa nhận không nổi.”

“Miệng lưỡi thật lạnh lợi.” đầu ngón tay hấn còn tại trên môi nàng chậm rãi dao động, tiếng nói trầm thấp giống như rượu nguyên chất, làm cho người ta nghe thấy sẽ say: “Không biết như thế nào mới có thể âu yếm? Muốn bạc hay là trang sức? Tiểu Mi, người thích cái gì?”

“Trang sức? Còn không phải của ta sao. Người có muốn đem vòng tay trả ta hay không?” nàng không quên chiếc vòng vàng ngay từ đầu bị lấy đi làm tiền đi lại.

“Thành giao.”

Tiếng chưa dứt hấn đã hôn lên cái miệng nhỏ nhắn còn đang nói cười. Hơi thở nam nhân tràn đầy chớp mũi, bạc môi của hấn cũng đầy ý cười, giống như đang ăn món điểm tâm ngọt, hấn nhắm nháp hương của nàng.

Bình bịch! Bình bịch! Tim như thế nào nhảy mạnh như vậy? Nhạn Y Phán nhìn không được rên rỉ ra tiếng, lại bị chính mình dọa hoảng sợ. Trong đầu lập tức hơi tưởng đến âm thanh rên rỉ của hoa đại tỉ.

Chẳng lẽ nàng cũng giống thanh lâu nữ tử, gặp gỡ nam nhân liền ngay cả danh dự cũng không cần sao?

Nhất thời Nhạn Y Phán đỏ bừng mặt giẫy hấn ra, đứng dậy chạy thật xa. Được một lúc sau chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn, một chữ cũng nói không nên lời.

“Này còn có thể nào làm hồng bài? Như ý lâu cô nương cũng không thẹn thùng như vậy, để khách nhân hôn cái miệng liền dọa thành như vậy.” Cảnh Tứ Đoan cũng không để ý, tay chống má lười biếng nói. Ánh mắt vẫn như cũ quanh quẩn trên người nàng.

“Cô nương cũng không phải tùy, tùy tiện để người ta hôn môi.”

“Đúng. Bình thường hôn miệng nhất định còn phải làm việc khác, làm việc cả đêm cũng không kỳ quái. Cho nên đương nhiên không thể tùy tiện để người ta hôn.”

Nàng vừa mới tự mình lĩnh ngộ, hoặc là nên nghe thấy, hoa đại tỉ cùng khách nhân “làm việc”, kịch liệt làm càn, thật khiến người ta không dám nhớ lại, má của nàng càng đỏ.

“Kim gia nói cái gì làm việc, tiểu Mi tư chất ngu ngốc, nghe không hiểu đâu.” Nàng giả bộ nhu thuận, cúi đầu muốn chạy trốn, “Ngày khác hỏi một chút Thuyết tử ti ti các nàng là được, các tỷ tỷ cùng kim gia giao tình sâu nặng, nhất định biết làm việc là gì.”

“Người làm thanh quan đến nghiệm?” Cảnh Tứ Đoan thế mới đứng dậy đi tới, giúp nàng mở cửa, một mặt thấp giọng ở bên tai nàng giếu cợt, “Ngày mai chúng ta rời đi, làm gì có thời gian để người cùng các tỷ tỷ nói chuyện phiếm?”

“A? Phải đi?” Nhạn Y Phán kinh ngạc nháy mắt.

“Luyến tiếc? Thật muốn ở chỗ này kiếm nhiều bạc?” Hấn vẫn là nhin không được muốn đùa nàng, chọc nàng cười.

“mới không phải đâu. Chỉ là...như thế nào nói đi là đi?”

“Thứ ta muốn đã tới tay, tự nhiên đi.” Hấn thật sự nhin không được, cúi đầu ở trên gương mặt đỏ bừng của nàng trộm hương, “Về phần người, tiểu Mi cô nương, nếu người không đi theo chúng ta, người thật sự sẽ trở thành hồng bài của như ý lâu. Đến lúc đó cũng đừng trách ta thấy chết mà không cứu, hại người lưu lạc phong trần.”

tham bản: sổ ghi hồi lộ

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cách ngày, Nhạn Y Phán lên xe ly chạy đi, ly khai Như ý lâu.

Xe ngựa như trước, xa phu vẫn là lão Khương trầm mặc nhưng lại thiếu Cảnh Tứ Đoan, toàn bộ toa xe trở nên trống trải. Nàng ngồi im, tiếng bánh xe đơn điệu lẩn, quang cảnh ngoài cửa sổ nhìn thế nào cũng không đáp lại, mới không bao lâu liền nhàm chán đến mau buồn ngủ.

Nàng một thân im lặng như vậy đã nhiều năm, sớm thành thói quen nhưng giờ phút này không có người cùng nàng đấu võ mồm nói chuyện phiếm, cur nhiên lại có loại vụng trộm hoảng hốt khôn kè trong bụng. Qua một thời gian thì nàng nhin không được nhìn quanh bốn phía, vừa nghe lại gấp phía sau có tiếng võ ngựa liền dựng thẳng lỗ tai, dọc theo đường đi tâm thần căng thẳng không ngừng.

Hấn đã nói như thế nào? Vì không muốn người khác biết, hơn nữa hấn còn có việc phải xử lý, lựa thời cơ đem quyển sách của hoa đại tỉ trả về chỗ cũ, chờ hấn xong việc rồi, hấn sẽ đến. Bất quá, cùng lắm có thể muộn một hai ngày.

“Không muốn người khác biết? Các tỷ tỷ Như ý lâu không phải đều biết chúng ta cùng nhau tới sao?” Nhạn Y Phán hoang mang hỏi lại.

“Người biết chỉ có Hoa đại tỉ, những người khác đều nghĩ người là cô nương mới tới. Một cô nương đến y quán rồi đi, không ai chú ý. Nhưng nếu ta cùng đi với người, nhất định có điểm khả nghi.”

“Điểm khả nghi gì?”

Giữa nắng sớm yếu ớt, Cảnh Tứ Đoan nhìn chăm chăm nàng một lát, lộ ra nụ cười xấu xa, “Người ta sẽ nghĩ khách nhân ta có ý định bắt cô nương người chạy đi, suốt đêm đào tẩu. Ta đây lần sau làm sao có thể đến Như ý lâu? Tới cửa đã bị ném ra ngoài.”

Nguyên lai là lo lắng cái này, Nhạn Y Phán tức giận. “Đi trước thì đi trước. Chẳng qua, người không sợ ta lấy này nợ của người, cứ như vậy chạy trốn không thấy bóng dáng sao?”

Cảnh Tứ Đoan sung sướng trả lời: “Không sợ. Lão khương là cao thủ võ thuật, hấn sẽ bảo vệ tốt này nợ của ta.”

Cái gọi là ‘này nợ’ bất quá cũng chỉ là hai con ngựa, hành lý của Cảnh Tứ Đoan. Nàng đã nhàm chán đến mức bay qua mở ra, trừ bỏ quần áo cũ, chính

là mấy cuộn giấy cuốn, mấy quyển sách, tuyệt không đáng giá, thật sự là tặng người ta cũng không cần.

Người này rốt cuộc làm sao có thể ở kỹ viện vùng tiền như rác, còn có thể duy trì bộ dáng hào phóng xa hoa chỉ có ở công tử? Không biết chừng căn bản chính là đại lão quan rỗng ruột, hai tay trống trơn, trên người bạc thừa cũng không có, tró trách ham muốn đồ vật của nàng!

Bất quá...nói thật, hần tuy rằng miệng lưỡi xấu xa, cười rộ lên lại tà, không có bộ dáng của thanh quan, nhưng có thể tâm địa tốt. Một đường ra kinh đến bây giờ, ít nhiều có hần khắp nơi chiếu cố, nếu hần có một tia ý nghĩ không tốt nàng hần đã sớm bị ăn đến xương cốt cũng không còn, nửa mảnh xương cũng không chừa, tài cùng sắc đều bị cướp hết.

Cho dù không có điểm tốt nào khác, có người làm bạn nói nói cười cười cũng tốt lắm. Nàng cảm thấy như vậy.

Trước kia ở kinh thành, cơ hội cùng người khác nói chuyện cũng chỉ là theo nhóm tỷ muội tụ hội, nhưng đều là bị mẩu thân buộc đi, mẩu thân nàng cho rằng bám theo thiên kim, phu nhân, nhất định sẽ giúp ích cho thân thể nàng, nói không chừng có thể tác hợp với phú hào quyền quý, có thể kéo cả nhà lên, mặc kệ không khí náo nhiệt, nàng chưa bao giờ thật sự thổ lộ tình cảm, thủy chung chỉ là người ngoài cuộc.

Mà những điều các khuê các tiểu thư này nói đều nhằm chán đến cực điểm. Tẩu tử nhà ai vừa mới sinh, khuê nữ nhà ai xuất giá có bao nhiêu đồ cưới, phu quân ai lại thăng chức, Hoàng thượng coi trọng cỡ nào, lão gia nhà mình lại cùng hồ ly tinh thanh lâu thân nhau, hàng đêm ca thán...nhiều năm qua đều nghe những bài đó, nghìn bài một điệu, nhóm tỷ muội cũng không biết chán, tán gẫu thật hăng say, Nhạn Y Phán lại buồn nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên, mặt ngoài vẫn tĩnh lặng lắng nghe, kỳ thật đều ngăn người hoặc lơ đãng ở đâu.

Nhưng, Cảnh Tứ Đoan không giống vậy. Hần cả người cũng không thích hợp, nói chuyện hừ hừ thật thật, tựa hồ cả người chứa một đồng bí mật, khơi mào lòng hiếu kỳ của Nhạn Y Phán.

Tỷ như, một quan lại xuất môn bên ngoài, vì sao khắp nơi che dấu thân phận, còn tá túc ở kỹ viện? Giấy cuốn trộm ra từ phòng hoa đại ti kia, rốt cuộc trên đó viết cái gì, Cảnh Tứ Đoan vì sao lưu tâm như thế, cái này rất thú vị.

“tiểu thư, đến.” đi đường cả một ngày, lão Khương cơ hồ không có mở miệng nói chuyện, thẳng đến khi thuận lợi đưa Nhạn Y Phán đến nơi Cảnh Tứ Đoan trước đó dặn dò mới thỉnh nàng xuống xe.

Mới xuống xe, Nhạn Y Phán phát hiện mình đang ở trước một tòa nhà tường cột chạm trổ. Trong bóng đêm cửa rộng rãi tường cao, cây đuốc trên cửa chiếu rọi một đôi sư tử uy vũ bằng đá.

Một gã tổng quản nghe tiếng đi ra mở cửa, thái độ tiếp đón đối với lão Khương giống như rất quen thuộc, “Khương ca một đường vất vả, Bạch đại nhân đâu?”

“Đại nhân có chuyện quan trọng đến chậm một chút, ta lại đây trước để chuẩn bị.”

Trong bóng đêm, tổng quản cao thấp đánh giá Nhạn Y Phán trong chốc lát, sau mới cười nói: “Lúc này các người còn dẫn theo cái nha đầu? Thật sự không cần phiền hà, trong phủ chúng ta có biết bao nhiêu người giành hầu hạ vị khách quý này.”

“Ai, trên đường cũng cần có người phục vụ đại nhân.”

Nhạn Y Phán đứng một hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Nàng là ‘nha đầu’ trong miệng bọn họ. A! không ngờ từ giờ trở đi nàng phải hầu hạ Cảnh Tứ Đoan?

Hơn nữa hiện tại Cảnh Tứ Đoan lại trở thành ‘Bạch đại nhân’, đến mỗi nơi đều phải đối thân phận, người này rốt cuộc đang làm cái gì mà không thể hoạt động trong ánh sáng?

“Ta làm nha đầu?” Có làm hay không? Nhạn Y Phán bị bắt dẫn đi theo ngựa, đi theo phía sau bọn họ, nhin không được nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi lão Khương.

“Không phải nha đầu, vậy nói là phu nhân, như vậy được không?” lão Khương cũng nhỏ giọng trả lời.

Đương nhiên không được! Hai tai Nhạn Y Phán nóng lên.

Tình thế yếu hơn so với người ta, không thể không cúi đầu, nhưng một bụng không cam nguyện! Mặc kệ nha đầu hay phu nhân, đều là bị Cảnh Tứ Đoan chiếm tiện nghi nha!

Nói đến chiếm tiện nghi, nàng đột nhiên nhớ tới quang cảnh đêm trước bị hần khinh bạc, lửa càng cháy càng mạnh, cả mặt đều đỏ lên.

Cảnh Tứ Đoan đáng giận, đợi ngày mai gặp mặt, xem hần giải thích như thế nào.

Kết quả ngày mai không có gặp mặt, từ đó trở đi cũng không, Cảnh Tứ Đoan đến bốn ngày sau mới đến.

Làm cho hần khi phong trần mệt mỏi đuổi tới dinh thự của Chân viên ngoại ở Quế thành, tiến đến phòng được an bài cho hần, chỉ thấy một cái ‘nha đầu’ đang vui đùa vào trên bàn tròn viết thư, bên cạnh còn có giấy bút.

Chúc quang lay động, chiếu vào khuôn mặt thanh tú mấy ngày nay không thấy, Cảnh Tứ Đoan nhìn đến ngây ngốc. Mấy ngày qua hoảng hốt đến bây giờ mới có thể chứng thực, rốt cuộc chân tướng đã rõ ràng.

Tất cả đều là cô nương trước mặt làm hại. Hai tâm tính luôn luôn tự do của hấn tựa hồ bị sợi tơ trời chặt, bị xé ra một chút, đau một chút. Bỗng nhiên lại nhớ đến nàng, nghĩ nàng đang làm gì, có ngoan ngoãn nghe lời lão Khương an bài hay không, ăn được, ngủ ngon, trong phủ có trở ngại gì hay không?

Nóng ruột nóng gan đến hồng đầu, hấn tìm mấy ngày mới hiểu được.

Nhận Y Phán cũng phát hiện, ngẩng đầu, mắt híp lại, không dám thân mật trêu hấn.

“Sao không dịch dung?” hấn thản nhiên cười nói, “Đề người ta thấy, sẽ hoài nghi ta mang cái nha đầu đẹp như vậy, căn bản là ý không ở trong lời.”

Chẳng qua mới vài ngày không gặp, làm sao có thể cảm thấy hấn so với trong trí nhớ càng lỗi lạc phong lưu? Thân ngọc lập, thần thái tựa tiểu phi tiểu, thật là xấu xa, làm cho trái tim người ta nhảy loạn cả lên.

“Không biết ta sao? Sao lại trêu mắt nhìn ta như thế?”

Nhận Y Phán nghe vậy liền đứng dậy, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh hấn, giả bộ mềm mại quỳ gối thi lễ, cúi đầu hỏi: “Đại nhân một đường vất vả. Đã dùng cơm chiều hay chưa? Có muốn rửa mặt chải đầu hay không? Đề tiểu Mi hầu hạ ngài được không?”

Thật sự là lợi hại, học cái gì giống cái đó. Phần nha đầu chính là nha đầu, không khác chút nào.

Nếu đã như vậy, Cảnh Tứ Đoan cũng không thể thua. Hấn kéo tay nha đầu nhỏ bé đoan trang, “Đương nhiên được. Bất quá, bàn tay mềm như vậy, thật có thể giặt quần áo, bung nước trà? Ta cũng không tin.”

Hết sức sỗ sàng, còn thừa cơ kéo ống tay áo xem một chút, dấu vết bị phỏng đã phai nhạt, hấn là rất nhanh sẽ trắng lại như cũ. Cảnh Tứ Đoan mới thả lỏng tâm.

Nhận Y Phán rút tay lại, rút lui từng bước, giả bộ dăng mạo nha đầu chịu nhục hoảng sợ, “Đại nhân muốn làm gì với tiểu Mi?”

“Từ trước tới nay, nam nhân đối với nha hoàn xinh đẹp bên người làm cái gì, người không biết sao?” Hấn cố ý tới gần nàng, tươi cười càng dữ tợn.

Khuôn mặt tuấn tú của hấn đột nhiên dựa vào, làm cho trong lòng Nhận Y Phán lại nhảy loạn lên. Ngôn ngữ động tác chân chân giả giả, ngữ khí vô cùng thân thiết trêu đùa nói chuyện với nhau, hai người tựa vào càng gần, đang lúc không khí kỳ dị mà ái muội thì.

“Khụ, khụ.” Lão khương xuất quỷ nhập thần đang đứng ngoài hành lang khụ khụ, làm cho bọn họ đồng thời hoảng sợ, chạy nhanh văng ra, “Đại nhân, Chân viên ngoại cho mời, đang chờ ngài cùng ăn cơm chiều.”

“Ta đến đây.” Cảnh Tứ Đoan đáp lời. Quay đầu vẫn là nhìn không được, thân thủ nhéo một cái khuôn mặt nộn nộn của tiểu nha đầu, đề thấp cổ họng nói, “Bữa tiệc này có lẽ ăn đến nửa đêm, người đừng chờ ta, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ai nói chờ người?” Nhận Y Phán hầy còn mạnh miệng, không biết nàng chờ hấn đến, đã chờ bốn ngày.

“Nha đầu có thể nhàn hạ như vậy sao? Chủ tử chưa về, đương nhiên không thể ngủ.” hấn trêu đùa.

“Ta cũng không thật sự là nha đầu.” Người này diễn quá thành nghiệm có phải không?

Cảnh Tứ Đoan cười to mà đi.

Có tiếng cười sang sảng của hấn, mấy ngày yên tĩnh này đột nhiên lại ấm áp, thư thái hẳn lên.

Sau khi khách và chủ uống xong rượu tân hoan, Cảnh Tứ Đoan đến canh hai mới trở về tiểu viện.

‘nha đầu’ của hấn quả nhiên còn chờ ở tiểu sảnh, đã ghé vào trên bàn nằm ngủ. Ngọn nến trên bàn lắc lắc, lắc lắc, giọt nến chùng chắt, sắp tàn.

Biết nàng sợ tối, hấn một lần nữa thấp nến. Đang cẩn thận rút quyền sách ở dưới cánh tay nàng ra thì Nhận Y Phán tỉnh

Nàng xoa mắt, mơ hồ hỏi: “Người đã trở lại?”

Nghe nàng hỏi, một cổ lo lắng đột nhiên nhuộm cả lòng Cảnh Tứ Đoan.

Đã bao lâu không có người hỏi hấn như vậy? Phiêu bạt nhiều năm, vì cuộc sống, vì công vụ, trở về phòng luôn ngã đầu liền ngủ, mặc kệ là ở nhuyển ngọc ôn hương, ở tòa nhà được ban cho trong kinh, ở thâm sơn cùng cốc trạm dịch... đều giống như nhau.

“Không phải đã nói người đi ngủ trước, đừng chờ ta sao? Tại sao còn ở chỗ này?”

“Ta có chuyện muốn hỏi người.” Nàng ngồi thẳng, thu hồi quyền sách bị hấn lấy, nghiêng trang hỏi, “Những gì người viết, đều là sự thật?”

Cảnh Tứ Đoan trong lòng rùng mình, cố ý tránh đi cặp mắt sáng suốt kia, thoải mái trêu đùa, “Nha đầu người tính toán chuyện gì của chủ tử đây?”

“Ta không phải nha đầu, ngươi cũng không phải chủ tử.” Đùng diển quá, Nhạn Y Phán còn thật sự truy vấn, “Cảnh đại nhân, những người ngươi điều tra, bên trong còn có Đại thừa tướng đương triều, hộ quốc tướng quân, thậm chí là vương gia, tùy tiện động đến một vị, đừng nói là chức quan, nói không chừng cái đầu ngươi cũng không giữ nổi, đây không phải là chuyện đùa!”

“Vậy thì thế nào? Làm quan chính là nghe lệnh mà làm việc, cũng không phải việc ta có thể lựa chọn.” Ngờ khí của hắn vẫn thực sáng khoải, mang điểm vui vẻ, hòa nhã hướng đối diện nàng ngồi xuống, đôi mắt mang ý cười nhìn khuôn mặt phù dung nhỏ nhắn có điểm nghiêm túc.

“Vậy cũng không cần đem chuyện thu hồi lộ, tham ô viết hết ra nha!” Nhạn Y Phán nóng nảy, “Ngay cả các cô nương Như ý lâu cũng viết ám hiệu, ngươi như thế nào lại không bỏ sót viết nhất thanh nhị sở?”

“Ta cũng dùng ám hiệu, chỉ là do ngươi vừa vận nhìn xem liền biết mà thôi.”

Cảnh Tứ Đoan không thể không thừa nhận năng trí tuệ hơn người. Các cô nương Như ý lâu dùng ám hiệu, nàng vừa học liền hiểu, hắn đường đường là ngự sử, dùng ám hiệu có chữ nhỏ, có hồi văn, còn có con số kỳ quái để đối chiếu, nàng cũng nghiền cứu rõ ràng.

Cô nương này thật thông minh, đầu óc linh hoạt lại quyết tâm, không thể xem thường a!

Hắn vươn tay ra, tùy tay lật lật mấy cuốn sách nàng đọc mấy ngày nay, “Xem ra những ngày này ngươi tuyệt không nhàn chán, nhìn lên cơ mặt của ta không nói, còn tự cân nhắc không ít kết quả.”

“Là chính ngươi đem văn kiện quan trọng đóng gói để lão Khương mang đến.” Hơn nữa hắn còn lâu đến như vậy, làm sao có thể trách người khác nhàn chán đi lật xem?

“Ngươi cũng không thể rảnh rồi liền xem nha.”

Nhạn Y Phán nhắc cảm thanh tú lên, giống như khiêu chiến nhìn hắn, “Ta đã xem rồi, ngươi làm gì được? Không muốn cho ta xem gì đó, cũng đừng yên tâm mà để bên cạnh ta.”

“Nếu như vậy, ta không thể tùy tiện thả ngươi đi rồi.” hắn lắc lắc đầu, trên mặt lộ vẻ ân hận, “Chuyện quan trọng nhất là, phải đem miệng ngươi phong kín mới được.”

Nàng nhăn mày, “phải không? Ta thật muốn hỏi đại nhân, ngài tính làm thế nào?”

Nam nhân là không thể tùy tiện kích thích, nhất là đối với nam nhân hơi say, Cảnh Tứ Đoan ngoắc ngón tay với nàng, “Lại đây một chút, ta cho ngươi nhìn xem, làm thế nào để che miệng ngươi lại.”

“Ta mới không. ...ngô...”

Ngay sau đó, cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại bị bạc môi mỉm cười che lấp lại, đôi môi mang chút vị rượu hôn thiên miền, nàng sắp không thở được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thiếu chút nữa ngã xuống.

Đương nhiên, bị hai cánh tay nam tính tiếp được, cả người ngồi vào trong lòng hắn. Hắn căn bản không tính buông tha nàng, nóng cháy hôn một cái lại một cái, giành cái miệng nàng, mà phần, thậm chí là lỗ tai, gáy ngọc...

Đến khi vạt áo trước của mình bị rút ra, Nhạn Y Phán mới hoảng hốt hiểu được: nam nhân này, căn bản bề ngoài không phải như vậy, luôn thoải mái trêu đùa, tựa hồ thực không sao cả. Hắn gian dối điều ngoa, kỳ thật đều là muốn che dấu mục đích cùng hành động, thời cơ đến liền ra tay, tuyệt không thất bại!

“Ngươi...không thể...như vậy...” nàng sợ tới mức nhanh kéo lại vạt áo, gầy gù muốn chạy trốn.

“Nhớ ngươi mấy ngày rồi, không thể để ta hôn, ôm một cái sao?” bộ dáng khi hắn uống say hoàn toàn không giống bình thường, nhưng lại lớn mật như thế. Hắn nhẹ nhàng cắn một bên gáy của nàng, bàn tay to giữ vòng eo mảnh khảnh của nàng, không cho nàng né ra, lại dè một tay nàng đang giữ trước ngực, vừa nắn vừa nắm chặt, làm cho nàng xấu hổ muốn chết.

“Ngươi, ngươi đem ta trở thành cô nương như ý lâu sao?” Nhạn Y Phán nũng nịu bài xích.

Động tác Cảnh Tứ Đoan ngừng một lát.

Sau đó, hắn nâng khuôn mặt đỏ hồng của nàng, chuyên chú nhìn vào trong đôi mắt trong như nước của nàng, một chút trêu đùa cũng không có, nói: “Đương nhiên không phải. Ở như ý lâu là đi công tác, diễn cho người ta xem, ta chưa bao giờ trêu chọc ai, chiếm tiện nghi của cô nương nào.”

“Vậy...vì sao ngươi phải chiếm, chiếm tiện nghi của ta?” nàng không phục hỏi lại.

Khóe môi hắn cong lên, ý cười lại lần nữa lan ra trong mắt.

Không phải vì nàng đặc biệt sao?

“Ngay từ đầu là ngươi tới trêu chọc ta, nhất quyết muốn đồng hành với ta. Ta đều làm theo ý ngươi.” Hắn dè thấp cổ họng, lại bắt đầu ở bên tai non

mềm của nàng nhẹ nhàng hôn, cắn, “Nếu ngươi không muốn, ta tuyệt không miễn cưỡng. Bất quá, chúng ta hỏi tâm của ngươi một chút, được không?”

“Ta....”

Cô nương trí tuệ đến cỡ nào, gặp cao thủ tán tỉnh như thế, làm sao có biện pháp trở tay?

ở hần ôn nhu trên đầu, thấp giọng dụ dỗ, cánh tay cầm lấy quần áo của nàng dần buông lỏng. Bàn tay nam tính vén áo tham tiến vào trong, vuốt ve da thịt như ngọc mềm mại của xử nữ, sau đó trở lại ở bên trái cao ngất đầy đà của nàng.

“Nhảy thật nhanh.” Hần cười nhẹ nói, “Tâm của ngươi muốn nói cái gì với ta?”

Nhạ Y Phán căn bản không biết, cả người nàng đã muốn hôn mê, say...

Nam nhân này a....thật sự là....

Trúng thối, ác ôn, lưu manh, vô lại nói dối đầy trời!

Cách ngày, Chân viên ngoại thỉnh một nhóm ca kỹ đến trong phủ, uống rượu mua vui, nghe ca nói gởn, chỉ để tiếp đơn vị ‘Bạch đại nhân’ này.

Trước mắt, mặc kệ Cảnh Tứ Đoàn rút cuộc dùng cái tên quý gì để chính thức ở chỗ này giả danh lừa bịp, nhưng nhìn hần một tay rượu ngon, một tay ôm mỹ nhân vẻ thích ý phong lưu, Nhạ Y Phán giận đến không thể đem một vò rượu đổ lên đầu hần.

Đêm qua ôm nàng, lời thề son sắt đã nói thế nào? Chưa từng trên chóc ai, cũng không chiếm tiện nghi của cô nương nào? Đối với nàng là đặc biệt? Thâm nghĩ muốn ôm nàng? Vậy hiện tại là chuyện gì xảy ra?

“Bạch đại nhân, nha đầu của ngài....ánh mắt sao lại hung như vậy? Làm người ta khiếp sợ a!”

Ca kỹ xinh đẹp một bên xướng bài, rúc vào trong lòng công tử tuấn mỹ làm nũng, lại liên tiếp bị ánh mắt của tiểu nha đầu bên cạnh như tên bắn lên đâm trúng, đứng ngồi không yên, nhìn không được oán giận với công tử.

“Không sao, chỉ là cái nha đầu, không cần nàng xen vào.”

“Đúng vậy, còn không mau kính rượu Bạch đại nhân! Tiểu xuân, tiểu ngọc cùng nhau xướng khúc nghe một chút, náo nhiệt một chút.” Chân viên ngoại tự mình tiếp khách, cũng là uống đến mặt đỏ bừng, giọng đều thõ.

Nhìn xem, này với như ý lâu có cái gì khác? Đương nhiên, bộ dáng Chân viên ngoại nịnh bợ, nịnh hót ở Như ý lâu nhìn không tới.

Nhạ Y Phán thật sự không hiểu, Chân viên ngoại tài đại khí thô, nhà cửa so với rất nhiều tiểu quan trong kinh thành còn tráng lệ hơn, vì sao đối với Cảnh Tứ Đoàn lại khúm núm như thế?

“Hắc hắc....Bạch đại nhân, ta kính ngài một ly.” Khi có hơi say, Chân viên ngoại giơ chén rượu lên, kính rượu với Cảnh Tứ Đoàn, trên mặt tai to mặt lớn đầy ý cười, “Đại nhân đã lâu không đến hàn xá, gần đây sự tình nhiều, công vụ bận rộn đi?”

“Đúng vậy, có nhiều việc.” Cảnh Tứ Đoàn trả lời, “Bất quá chỉ là kiếm tiền vất vả, nào có phát đạt như Chân viên ngoại?”

“Bạch đại nhân khách khí.” Chân viên ngoại cười trừ, đề thấp cổ họng hỏi: “Xin hỏi đại nhân, lần trước có nhắc đến chuyện mua bán....”

Không ngờ Cảnh Tứ Đoàn nghe thế, biểu tình tráo trộn, nghiêm nghị, “Ta còn chưa tính chuyện với ngươi, ngươi đã dám nhắc trước? Mua bán? Ta nghe nói có người lên tìm ngươi bàn bạc, nói chuyện rất hợp. Ngươi được lắm, quay đầu liền tìm đến núi khác để dựa, đồng bọn?”

“Không có chuyện này! Đại nhân trăm ngàn lần đừng oan uổng tiểu nhân.” Chân viên ngoại tru tréo như heo bị thối, “Ngài nói là nói đến Triệu gia sao? Hần đi tìm ta kết phùng, bất quá là ta khéo léo từ chối, trước đã cùng ngài nói rồi đấy thôi. Chúng ta hợp tác bấy lâu nay, làm sao có thể vì chút lợi lộc mới mẻ mà quên Bạch đại nhân? Có tiền cùng kiếm, ngài nói có đúng không?”

“Hừ, tính ra ngươi còn có lương tâm.” Cảnh Tứ Đoàn mở miệng ăn mứt táo ca kỹ đưa tới trên miệng, vẻ mặt tham lam được thỏa mãn.

“Đương nhiên, đương nhiên.Ta trước hết phải hỏi qua Bạch đại nhân, đuổi vị Triệu gia kia đi, rốt cuộc làm thế nào mới ổn thỏa? Kiếm lời từ quân đội, tuy rằng lợi nhuận cao, nhưng phiếu lưu cũng cao, vạn nhất nếu không cẩn thận...”

“Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn. Trước tiên ngươi đem chuyện Triệu đại gia nói với ngươi nói cho ta nghe một chút.”

“Dạ, tiểu nhân hướng đại nhân báo cáo.” Chân viên ngoại đến bên tai Cảnh Tứ Đoàn, thấp giọng kể lể.

Vốn đang muốn giúp Cảnh Tứ Đoàn thêm rượu rồi lên lút bỏ đi, Nhạ Y Phán xem bọn họ như vậy mới cả kinh.

Từ phụng huyện đến đây, người này nhìn như không rõ ràng nhưng mạch lạc, thông thả trôi lên.

Lúc trước Cảnh Tứ Đoàn muốn ở Như ý lâu, là vì chỗ này luôn luôn là son phấn chi hương, nơi đặt chân của các thương nhân thường lui tới kinh thành.

Hắn ra về khách mua vui, cùng các danh kỹ đàm tiếu tán tỉnh, đều là muốn hỏi hành tung vị Triệu đại gia này, cũng xác nhận Triệu đại gia cùng Hoa đại tì có lui tới. Dù sao kỹ viện luôn là nơi các đại gia tiêu tiền, tiền trao cháo múc, sẽ không làm người chú ý.

Kế tiếp, Cảnh Tứ Đoàn lại biến hóa nhanh chóng, thành tiểu quan tác uy tác phúc, đến nhà Chân viên ngoại ở quế viện hết ăn lại uống, nhận lời giúp đỡ thông các đột ngón tay, kỳ thật là giữ bí mật.

Chiều theo bản thảo Cảnh Tứ Đoàn viết, nếu nàng đoán không sai, Triệu gia bên ngoài là thương nhân, làm ăn buôn bán tầm thường, nhưng thực ra cùng quan lại trong kinh có liên quan.

Nhận Y Phán tìm suốt ba ngày, đọc đi đọc lại bản thảo của Cảnh Tứ Đoàn, cũng chỉ có thể suy luận ra như vậy. Về phần làm ăn cái gì, liên lụy đến người nào, vì sao có rất nhiều cái tên trọng yếu xuất hiện? Nàng hoàn toàn không rõ.

Nàng nhìn không được vụng trộm nhìn hắn, hắn cũng đang giương mắt nhìn nàng. Tầm mắt hai người vừa chạm, lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng, bình bịch, bình bịch! Ngực bị đâm cho hơi hơi phát đau.

Nam nhân này chính là tà môn! Nàng cắn giận dời tầm mắt, tiếp tục tránh ở một góc làm việc của mình.

“... Triệu gia kỳ thật biết phân biệt người truyền tin, hai ngày này hắn là tới vùng phụ cận. Đến lúc đó, cứ để tiểu nhân làm chủ, mở tiệc chiêu đãi hai vị cùng ăn một bữa cơm, hảo hảo nói chuyện được chứ?” Chân viên ngoại nói xong chuyện trọng yếu, lại hèn nhất hỏi vài câu, sợ người nghe thấy.

Nói xong, hắn ý bảo gã sai vặt đem một bọc nhỏ màu lam tiến lên, “Đương nhiên, muốn phiền toái Bạch đại nhân đang có công vụ bận rộn trì hoãn vài ngày, một chút tâm ý là không thể thiếu, chỉ có một vật nhỏ này, thỉnh đại nhân nhận lấy.”

“Nào có đạo lý như vậy....” Cảnh Tứ Đoàn giả vờ từ chối.

Đương nhiên, đây hai cái, cái bọc nặng trĩu kia đã nằm trong tay Cảnh Tứ Đoàn.

Nguyên lai là vòng vo để như vậy! Nhận Y Phán thờ ơ lạnh nhạt, nhìn không được lại trừng hắn một cái.

“Đại nhân, người xem xem, nha đầu kia lại trừng người, thật dọa người nha!” hôm nay thỉnh ca kỹ bỏ qua nàng không được, vẫn là muốn đuổi nàng đi.

Nhận Y Phán đương nhiên đã dịch dung, lập tức mặt không chút thay đổi cúi đầu.

“Ta nhìn nha đầu kia không mấy sáng sủa, không bằng bán đi.” Chân viên ngoại cau mày đánh giá Nhận Y Phán, “Nay phòng bếp thiếu một tay làm việc, ta dùng năm lượng bạc mua, coi như là giúp đại nhân chiếu cố. Đại nhân bốn ba ở ngoài cần người chăm sóc, trong phủ ta không thiếu nha hoàn gọn gàng xinh đẹp, ngài có thể thoải mái lựa.”

“Chú ý tốt.” Cảnh Tứ Đoàn cư nhiên vui vẻ đồng ý. Hắn chỉ vào các ca kỹ hỗ trợ rót rượu, bóc hoa quả, lấy điểm tâm cười nói, “Đáng tiếc ta không có tiền giúp các người chuộc thân, bằng không, tất cả ta đều mua làm nha đầu, mỗi ngày hát cho ta nghe, chuyện gì cũng không cần làm, thật tốt.”

“Đại nhân thật thích nói giỡn.”

“Đáng ghét, đồ chúng ta vui vẻ.” Trong khoảng thời gian ngắn, những âm thanh làm nũng vang lên, hảo một cái đại sảnh của viên ngoại, giống y như Như ý lâu.

“Nếu đại nhân thích, cứ việc chọn, chuyện bạc chuộc thân cứ để tiểu nhân thu xếp.” có người nhân cơ hội ra sức vuốt mông ngựa.

“Phải không? Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Mà có người đứng là da mặt thật dày!

Giữa tiếng cười sang sảng, Nhận Y Phán lẳng lặng cầm lấy một mâm xác hạt dưa vừa cắn xong, thừa dịp mọi người trò chuyện vui vẻ, không có ai chú ý, nàng đổ hết vào trong một vỏ rượu ngon mới mở.

Xác hạt dưa nhanh chóng chìm xuống dưới đáy, thần không biết quỷ không hay.

A, bên cạnh hành lang có nuôi chim hoàng anh. Vừa vặn, gạo cho chim ăn không bằng cũng thêm vào một chút..

Muốn đem nàng bán vào phòng bếp? Được, để nàng cho hắn thưởng thức một chút tay nghề của mình!

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngày hôm sau, Chân viên ngoại quả nhiên giữ chữ tín, bao hạ nơi ẩm yến sang quý nhất trong thành, tỉ mỉ chuẩn bị phong yến hội, tiếp đón khách quý. Cảnh Tứ Đoan đương nhiên là vị khách quý nhất, hẳn vui vẻ đi theo giao hẹn. Rượu và thức ăn thật ngon, chủ nhà tiếp đón cẩn thận, chẳng qua, vẫn đợi một thời gian nhưng vị khách quý khác chưa có hiện thân.

Lại qua mấy ngày, Chân viên ngoại lại lần nữa an bài gấp mặt, lúc này đổi thành Lâu thủy duyệt các nổi danh trong thành.

Lúc này Triệu gia mới xuất hiện, chẳng qua là đi cho có, dừng lại không bao lâu liền vội vàng đi. Kinh động trong chốn lát, Cảnh Tứ Đoan căn bản không có cơ hội nói chuyện nhiều với hắn.

Sau đó, lại giao hẹn ở phượng vân cục ở thành tây, từ nơi danh kỹ treo biển hành nghề đến những nơi cao quý, Chân viên ngoại bỏ một bó bạc to nhưng Triệu gia lại lần nữa thất ước.

Vài lần như vậy, Cảnh Tứ Đoan đối với vị Triệu gia này cảnh giác quá nặng. Người này am hiểu binh pháp hư thật, chính là không cho người ta sờ vuốt.

Hơn nữa Triệu gia đối với việc ‘làm ăn’ không đề cập tới, vài lần giao hẹn cũng chỉ uống vài chén rượu, nói chuyện xã giao vài câu không đâu, hung hăng gõ chân con dê béo Chân viên ngoại. Cảnh Tứ Đoan vẫn thúc thủ vô sách, không thể đẩy cửa mà vào.

“Có khó đến vậy không?” Nghe hắn nhẹ nhàng bằng quơ tự thuật quá trình, nha đầu Nhạn Y Phán thật nhu thuận, ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, vì ‘chủ tử’ phân ưu giải nạn, đứng một bên rót trà.

Chẳng qua nào có nha đầu nào như vậy? Rót trà xong chính mình ngồi xuống uống, chủ tử còn phải thuận tay giúp nàng đưa qua trà bánh?

“Thật phiền toái, lại còn không thể dả thảo kinh xà. Người này trong tưởng tượng của ta còn khó bám lấy hơn.” Cảnh Tứ Đoan hiếm khi đứng đắn, khẽ nhíu mày trầm tư.

“Đêm nay giao hẹn ở Tử uyển phía nam thành đi? Không bằng như vậy, mang ta theo cùng thế nào? Ta cũng muốn trông thấy vị Triệu gia thần bí này.”

Vài lần này, Nhạn Y Phán đương nhiên không ở trong danh sách khách mời, lần này cũng nóng nảy đề nghị mấy câu.

“Nào có cha con đạo kỹ viện, uống rượu mua vui mang theo nha đầu? Không được.”

Mất thấy thời gian sắp đến, Cảnh Tứ Đoan chuẩn bị xuất phát đi dự tiệc, Nhạn Y Phán theo đuôi, một đường đưa đến cửa phòng, cố gắng thuyết phục.

“Vậy....ta dịch dung thành nam, nói là biểu đệ bà con xa của ngươi, vậy có thể cùng đi đi?”

“Lúc này mới đột nhiên chạy đến cái biểu đệ, ngươi nghĩ Chân viên ngoại hay Triệu gia là người mù hay ngốc từ sao?” Cảnh Tứ Đoan lắc đầu phủ nhận, “Đừng nghĩ mấy chuyện kỳ lạ, ta đi rồi sẽ về. Nếu thực sự có cái tiền triển gì mới, khi về ta sẽ nói hết cho ngươi.”

“Ngươi khẳng định sẽ nói hết cho ta sao?” nàng không tin tưởng lắm truy vấn.

“Đương nhiên, ta khi nào thì gạt ngươi.”

Còn dám hỏi? Hắn khi nào thì thành thật? Nhạn Y Phán không cho là đúng ánh mắt không chớp nhìn Cảnh Tứ Đoan đang nở nụ cười.

“Được rồi, đừng làm bộ mặt ai oán.” Hắn nhìn không được muốn đùa vài câu, “Bất quá chỉ là một buổi tối mà thôi, liền không rời ta được?”

Thủy mâu mị lên, bắt đầu lóe ra quang mang, nàng lạnh lùng nhìn hắn.

“Ta cũng rất luyến tiếc...” có người thật sự không sợ chết, được một tác lại tiến một thước, thân thủ néo hai má nộn nộn của nàng, luyến tiếc rời đi.

“Ngươi cút đi!” Nhạn Y Phán dùng sức đẩy, thân mình cao lớn bị đẩy ra ngoài cửa, cửa lập tức bị đóng mạnh.

Tiếng cười của Cảnh Tứ Đoan ở thật xa còn nghe thấy. Người này càng ngày càng bi ối, uống phí tướng mạo đảng hoàng tiêu sái, bên trong hoàn toàn không phải như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, tối nay hắn nhất định là uống rượu cùng mỹ nhân, vui đến quên cả trời đất, tử uyển ước chừng là tiêu phí không ít tiền.

Nhạn Y Phán thật sự không hiểu, nam nhân nói chuyện làm ăn, vì sao nhất định phải ở kỹ viện, tửu lâu? Cả đầu đều là rượu cùng mỹ nhân, còn làm chính sự như thế nào?

Kỳ thật Cảnh Tứ Đoan cũng không hiểu. Hắn cũng không có ý niệm hoang dâm mua vui trong đầu, ở ngoài nhìn như thoải mái tự nhiên, hưởng thụ cuộc sống phóng túng, nhưng đáy lòng lại càng cẩn thận đề phòng.

Vị Triệu gia này cùng đại quan trong triều, hoàng thân quốc thích đều có lui tới làm ăn, hắn đuổi theo đã nửa năm, còn một mặt âm thầm bài bố, bịa đặt vài cái thân phận khác nhau, tỷ như: hoa hoa công tử lưu luyến kỹ viện, ở phụng huyện cùng các cô nương như ý lâu cười nói, hỏi thăm hành tung gần

nhất của Triệu gia, cùng hoa đại tỉ tranh giành tình cảm, cuối cùng biết được Triệu đại gia chẳng những là nhân tình của Hoa đại tỉ mà còn lợi dụng nàng qua tay một số bạc.

Sau khi biến thành quan tể riêu thích tác uy tác phúc ‘Bạch đại nhân’, đến quê huyện, từ trong miệng thủ phủ hỏi ra manh mối, Triệu gia gần đây liên tiếp tiếp xúc với Chân viên ngoại, nói muốn làm ăn.

Thật không uổng phí công Cảnh Tứ Đoàn dọc đường truy ra. Tuy rằng lúc trước thất bại, vô huyệt không ít lần nhưng lần này nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Cảnh Tứ Đoàn chậm chậm đi tới Từ uyển, trập trập dãi khách đã bày ra sẵn. Làm chủ là Chân viên ngoại, tiếp khách là đương gia danh kỹ hoa khôi Tổng tử, hơn nữa hai gã khách quý, thành ra ba gã nam nhân, toàn bộ từ uyển đều bao hạ cho bọn hắn.

Chỉ thấy trên bàn tròn ở phòng khách tràn đầy sơn trân hải vị, rượu ngon món ngon, nhóm ca kỹ xinh đẹp nhẹ giọng ngâm xướng, yếu điệu vũ kỹ thướt tha nhảy múa, bên cạnh quan nhân còn có những nàng mời rượu gấp thức ăn, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Bắt quá chờ a, ăn sáng, uống rượu, nghe xong vài khúc, múa cũng nhìn vài đoạn, khách quý vẫn không hiện thân.

“Bạch đại nhân, cái này, này.....” Chân viên ngoại mãnh liệt chà xát hai tay, từng cục mỡ trên mặt chảy xệ, nhan sắc ngày càng giống heo, “Có khả năng Triệu gia có việc nên trì hoãn, hẳn thật sự đâu có xác định đêm nay chắc chắn sẽ đến dự tiệc...”

“Không sao, cũng không phải lần đầu.” Cảnh Tứ Đoàn thoải mái ngồi trên ghế bành, thần thái nhàn nhã, “Dù sao ta kiếm được một chút ăn uống, còn có thể thưởng thức các cô nương ca hát nhảy múa, rất khoái trá.”

“Đúng, theo ý kiến của đại nhân, có phải chúng ta nên...đợi thêm chút nữa?”

“Cũng được, lấy thêm chút rượu với đồ ăn đi.”

Làm sao Chân viên ngoại dám chậm trễ, hắn lập tức truyền lời xuống, rượu quý nhất, đồ ăn như nước chảy liên tiếp dâng lên, chỉ cần làm tâm khách quý vui vẻ.

Yên tâm tiếp tục hưởng lạc, một canh giờ đã trôi qua, ‘Bạch đại nhân’ cùng ca cơ vũ kỹ đã tán gẫu một vòng, lại thay đổi một đám gương mặt mới tiến vào hầu hạ, khách nhân thân đến chậm rãi cuộc khoan thai xuất hiện.

Cảnh Tứ Đoàn hí híp mắt, nhàn nhàn nhìn Chân viên ngoại vẻ mặt sáng lên đi qua vái chào, giống như đón thần đem Triệu gia tiến vào, người vừa ngồi xuống, các cô nương cười tươi như hoa, oanh thanh lịch lịch, trà nóng, điểm tâm luân phiên dâng lên, nghiêm nhiên chính là ôn nhu hương.

Hai nam nhân cách bàn tròn đều đang đánh giá đối phương.

Người này ánh mắt cực gay gắt, mũi thẳng lại hơi cong như chim ưng, bạc môi nhếch, làm người ta nhìn thấy mà sợ. Không phải người làm ăn tầm thường, cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, quả quyết không thể khinh thường. Cảnh Tứ Đoàn trầm nghĩ.

Đã không phải là lần đầu tiên gặp mặt, ánh mắt lợi hại, mũi có chút giống như chim ưng Triệu gia, thần thái vẫn lạnh như cũ, không thể bắt chuyện, càng không có ý tứ muốn nói đến chuyện làm ăn, chính là thân nhiên uống rượu dùng bữa, chén rượu đều để các cô nương bồi rượu tiếp đón.

“Triệu gia, về chuyện làm ăn kia, chúng ta có thể nói bây giờ không?” gặp nhiều lần, rượu quá ba tuần, Chân viên ngoại thời gian này thấy bó bạc lớn đến, tự nhiên phải nhận lấy, hẳn là người đầu tiên kiểm chế không được mở miệng hỏi.

“Cái gì làm ăn? hôm nay không phải đến kết giao bằng hữu sao?” Triệu gia ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Chân viên ngoại không dám phản đối, đôi mắt nhỏ ngấm hương Cảnh Tứ Đoàn xin giúp đỡ. Bạch đại nhân, người cũng trò chuyện đi! Bình thường không phải chuyện trò vui vẻ sao?

Bắt quá, Cảnh Tứ Đoàn lại đang nhìn chăm chăm một cô nương mới vào ở bên người Triệu gia, giống như trúng tà.

Chỉ thấy cô nương xinh đẹp kia gấp một khối thịt đông pha đầy mỡ đưa đến bên miệng Triệu gia, Triệu gia ăn thì ăn nhưng lại đối với bộ dáng cô nương kia không có hứng thú, vẫy tay muốn nàng tránh ra.

“Triệu gia chỉ chỗ nào nha? Thích ăn thịt đông pha sao? Xem đáng mạo ngại đường đường...” hoan trảng nữ tử muốn làm nũng, vừa nói ngọc thủ vừa đập trên cánh tay Triệu gia.

Ngay sau đó, chính là tiếng kêu đau của cô nương vang lên, “Đau a! Triệu gia.....”

“Đừng tùy tiện chạm vào ta.” Triệu gia nắm chặt cánh tay cô nương kia, lạnh lùng nói. Nói xong liền vùng lên, cô nương kia lao đảo rút lui vài bước, té ngã trên đất.

Cảnh Tứ Đoàn thấy thế, đứng dậy đi qua nâng cô nương hốc mắt rung rung ủy khuất, nhẹ nhàng an ủi, “Không có việc gì đi? Đến, trước đứng lên rồi nói sau, người tên gì?”

“Không nghĩ tới Bạch đại nhân là hạng người thương hương tiếc ngọc.” Triệu gia nói xong, khóe miệng cong lên, khẩu khí khinh thường, tựa hồ chê nam nhân lẽ mề.

“Đúng vậy, ta xem cô nương này rất thuận mắt.” Cảnh Tứ Đoan cười nói, nắm cổ tay cô nương người ta đứng dậy.

Lời này Triệu gia không cho là đúng, hần hừ lạnh. Nghe Chân viên ngoại nhắc tới ‘Bạch đại nhân’, nói toàn lời hay, khoa trương cỡ nào, chính mắt thấy mới biết được, chỉ là cái bao cở lòe loẹt, ham mê nữ sắc.

Tuy rằng Triệu gia khinh thường, nhưng các cô nương đều nhìn không chuyển mắt, tâm đều bay đến trên người hần. Nhìn một cái, vị Bạch đại nhân bên ngoài anh tuấn không nói, đối với nữ tử còn ôn nhu sẵn sốc như thế.

Đồng thời cũng không khỏi đổ kỵ vị muội muội có thể lọt vào mắt xanh của Bạch đại nhân kia. Nhìn đi, chẳng những an ủi nàng, còn lôi kéo tay nàng.

Nói đi cũng phải nói lại, cô nương may mắn như thế rốt cuộc là ai? Tại sao các cô nương ở đây...đều không gặp qua nàng?

Đêm đã khuya, chim sớm bay về tổ, âm yển cũng nên tan.

Có nhà về nhà, không về nhà còn vì ý chưa hết, ở lại tử uyển, chỉ cần lấy bạc ra, căn phòng tinh xảo đều có, còn có cô nương tuổi trẻ mỹ mạo hầu hạ, nghiêm nhiên là ôn nhu hương.

Bất quá, ôn nhu cũng có nhiều loại.

“A!” cửa vừa mở ra, cô nương đã bị hung hăng đẩy mạnh, té ngã trên đất.

Cô nương này hôm nay đúng là vất vả, liên tiếp bị ngã hai lần, một lần là Triệu gia, lúc này là Cảnh Tứ Đoan.

Chỉ thấy Cảnh Tứ Đoan hung ác dùng sức đóng cửa, quay người lại, tức giận tràn ngập trên khuôn mặt tuấn tú luôn luôn ôn hòa.

“Bạch đại nhân, là Thu Vân hầu hạ không tốt sao? Vì sao lại tức giận như thế?” thu vân điềm điềm đáng yêu, châu lệ trong suốt sắp rơi xuống, ngẩng đầu hỏi.

Cảnh Tứ Đoan lạnh lùng cười.

“Thu vân?” tiếng nói cũng rất lạnh lùng trầm thấp, lộ ra chút nguy hiểm. “Tên thật sự càng lúc càng tục, ta thích ‘Tiểu mi’ hơn.”

“Đại nhân nói cái gì. Ta nghe không hiểu.....”

“Câm miệng cho ta!” Hần thể hiện cương hần quyết đoán từ trước tới nay chưa từng thấy, cả giận nói, “Bằng không, ta sẽ tự mình ngăn chặn.”

“Ta chỉ muốn....ngô...”

Rất nhanh, có người nói được làm được, mà có người rút cuộc không thể lên tiếng.

Môi hần nóng như lửa, còn mang theo vị rượu, hung hăng che lại môi của nàng. Hôn vừa sâu vừa lâu, thậm chí còn cắn đau môi đỏ mọng.

Nếu không vì bị dùng sức bắt lấy, cô nương sớm đã mềm nhũn ra. Nam nhân này khí phách mưới phần, dùng sức lâu như vậy, làm cho người ta không thở nổi, một chút thương hương tiếc ngọc trước kia cũng không có, không chút nào ngừng chà đạp thiên hạ trong lòng, còn là hoa cúc khuê nữ.

Đúng, nàng là khuê nữ, chẳng qua lại lần nữa vụng trộm dịch dung thành ỗ nữ thanh lâu, lại vừa vận bị nắm bao mà thôi.

Thật giận, lần này rõ ràng là dụng tâm, hần là không có chút sơ hở mới đúng.

Hai người thật vất vả tách ra, Cảnh Tứ Đoan hơi thở hỗn loạn, Nhạn Y Phán cũng không hơn, mặt đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đỏ hồng chu lên.

“Ta chỉ muốn hỗ trợ...ngươi rất kỳ quái, tức giận cái gì à? Ta lần này còn đặc biệt suy nghĩ, ngươi hần là nhìn không ra mới đúng...ngươi như thế nào, ngươi làm cái gì!”

Cảnh Tứ Đoan cười lạnh, thuận tay cầm lấy ấm trà trên bàn, đem tay áo chính mình làm ướt, không chút khách khí ở trên mặt nàng dùng sức chà.

Sau khi lau xong, mặt mày như họa mới lộ ra, chẳng qua quần áo của nàng cũng bị ướt, vạt áo trước ướt đầm.

“Được rồi, được rồi! Ta đã biết, đừng lau, sẽ đau...”

“Cho dù ngươi hóa thành huệ ta cũng nhận ra được.” cho đến khi đem lớp hóa trang trên mặt nàng chùi sạch, Cảnh Tứ Đoan mới ngừng tay, nhưng tức giận vẫn chưa tiêu, “Nói, vì sao không ngoan ngoãn đợi ở phủ Chân viên ngoại lại chạy đến đây tác quái? Ngươi không phải đã đáp ứng ta, đợi ta trở về sẽ nói cho ngươi nghe?”

“Ta cũng không có đáp ứng...” nàng vẫn là vẻ mặt bất hảo, “Hơn nữa chính ngươi rồi hơi hơn nửa tháng cũng không tra ra cái gì, có tiến triển gì, cho

nên ta giúp chút việc có gì không được?”

“Cho người giúp...”

Một đại tướng theo lệnh Hoàng thượng tra án, cư nhiên lại bị khinh thường như thế. Cảnh Tứ Đoan lửa giận càng lớn. Huống chi cô gái nhỏ này không hề có ý hối cải, dù dẫu không thể dùng, mắng cũng không sợ, rốt cuộc nên làm sao bây giờ?

Thời điểm ở như ý lâu, hần yên tâm đề nằng dịch dung đi loạn, là vì đối với khách nhân lui tới cùng các cô nương đều nắm chắc, sẽ không gặp chuyện không may, nhưng hiện tại đối mặt với Triệu gia khó có thể nắm lấy, an nguy của bản thân đều cảm thấy bị uy hiếp, Nhạn Y Phán lại đột nhiên hiện thân, hần thật sự một hơi cũng thở không ra.

Có người còn ra chủ ý: “Ta thấy tính tình Triệu gia có điểm quái gở, nếu tán gẫu với hần lâu một chút, hần là có thể tán gẫu ra..người, người làm cái gì?”

“Làm cái gì?” bạc môi cong lên, đôi mắt hần có chút nguy hiểm, động thủ muốn muốn mở vạt áo ẩm ướt của nằng, “Ta xem người diễn hoan tràng nữ tử đến nghiện, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, cùng người diễn.”

“Ách, nhưng, nhưng là...”

Thật là nghịch lữa tự thiêu, Nhạn Y Phán thế mới phát hiện Cảnh Tứ Đoan thực sự tức giận, hơn nữa luôn luôn nói nói cười cười, chuyện động trời gì cũng không để ý, thời điểm này lại đáng sợ như vậy.

Cái miệng nhỏ nhắn lại bị ngăn chặn, nằng lại lần nữa thường thức tư vị cửa rượu. A, đêm nay hần cũng uống rượu, lại lửa cháy đổ thêm dầu.

“Ồ...” Bất lực rên rỉ truyền ra, lại thúc giục tình niệm.

Trong lúc nằng choáng váng hoa mắt, áo khoác của nằng đã bị cởi ra, rơi trên mặt đất, cả người mảnh liệt bị ôm lấy, lướt qua căn phòng hoa lệ, sau đó bị ném tới trên giường lớn mềm mại.

Nằng bị hôn đến không thở được, nhìn không được nhẹ nhàng giãy giụa, nhưng càng phản kháng, lại càng khiến nam nhân kích thích. Đêm nay kinh hoàng cùng tức giận, hơn nữa sớm chiều ở chung, âm thầm nảy sinh tình tố...toàn bộ xen lẫn, chuyển hóa thành sóng tình khó nhịn.

“Người, tay người...đừng xằng bậy nha!” nằng thật vất vả mới thở được, hần đã hôn đến gáy ngọc, lực đạo không nhẹ cũng không nặng, vừa tê dại tuân lệnh người vừa thoải mái lại khó chịu, quan trọng nhất là tay hần, không chút do dự mở nội thương của nằng, hung hăng mở ra vai trắng nõn như ngọc, cùng với chỗ cao ngất đầy đã khó nhịn....

Da thịt mềm nhẵn bị bàn tay hần cắn thằn ma sát, rất nhanh đỏ ửng đến mê người.

“Đừng xằng bậy? Ta nói người đừng xằng bậy, người có chịu nghe ta?” tiếng nói khàn khàn của Cảnh Tứ Đoan sâu kín truyền đến.

Giống như bị rượu chảy vào toàn thân, Nhạn Y Phán cả người đều nóng, nằng thật khó chịu, nhưng cũng thật thoải mái, e lệ cơ hồ chết đi, nhưng sâu trong đáy lòng lại có cổ hưng phấn khôn kể chậm rãi lưu chuyển, tựa như làm chuyện xấu, so với lúc chạy ra kinh càng khẩn trương, lại càng chờ mong.

Bàn tay nam tính nhẹ nắm hai ngực mềm mại trắng như tuyết, cái đỉnh nhỏ chọc người trĩu mến đến cực điểm, hần không chút do dự lấy đầu ngón tay nắm giữ, lòng của nằng cũng giống như bị nắm lấy, chịu không nổi lại rên rỉ.

“Đừng...a!”

Ngay sau đó, hần há mồm hung hăng ngậm quả ngon miệng ngọt ngào kia, hai tay chữ chặt eo nhỏ của nằng, không cho nằng giãy giụa thoát đi, chỉ có thể bất lực rên rỉ, mặc hần nhắm nháp.

Đội hần yêu hai ngực xinh đẹp kia xong, Cảnh Tứ Đoan tạm thời buông tha nằng, đứng dậy thoát đi quần áo của chính mình, từng kiện từng kiện bị quăng ra, thân mình gầy yếu lại đẹp để chậm rãi lộ ra.

Nhạn Y Phán xấu hổ đến không thể khống chế chính mình.

Sâu trong cổ họng hần phát ra tiếng rít gào, ngay sau đó, thân mình nam tính mà kiên định ngăn chặn nằng, tay nhỏ bé bị kéo ra, bắt lại trên đầu tóc đã muốn rối tung.

Môi hần lại lần nữa tìm đến môi nằng, lại là một trận hôn khó chia lìa, hôn đến thở không nổi. Dục hóa, đốt người.

“Người muốn đùa, ta cùng người đùa.” Cổ họng hần ngẹn ngẹn, ở bên cái miệng nhỏ nhắn bị sưng đỏ của nằng nói.

“Chẳng lẽ...người đem ta làm...nữ tử thanh lâu sao?” Nhạn Y Phán thở gấp, đôi mắt ngập nước nhìn hần, sóng mắt trong suốt, có chút ngượng ngùng, còn có ý tử oán hận.

Cảnh Tứ Đoan chỉ cười, gương mặt tuấn mỹ có chút tà nịnh, “Đương nhiên không phải, Nhưng chính người thích giả làm thanh lâu điểm kỹ, đừng trách

ta biết thời biết thế.”

“Xuôi dòng...thôi thuyền...”

“Hoặc là...nhân lúc cháy nhà mà hỏi của?” hần mỉm cười hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, một mặt kích động lưng áo, nàng cảm nhận được dưới thân hần ‘hỏa thể’ đã muốn khẩn cấp.

“Kia...kia là...”

“Đây không phải cuộn giấy.” hần cắn vành tai ngọc bạch đáng yêu, ngữ khí mang uy hiếp lại ân ý cười, “Muốn nhìn xem là cái gì không?”

Cái này làm sao mà trả lời a? Nhạn Y Phán cả người đều bị đốt thành tro, “Ta không cần!”

Ngay cả quần áo phía dưới cũng bị cắt, thân thể nóng bỏng mà trần trụi dính lấy nhau, nam nhân này tuyệt không muốn khắc chế, chính là đêm nay, muốn ăn nàng vào trong bụng, ngay cả xương cốt cũng không chừa.

“Như vậy...ta làm thế nào...lập gia đình?” Bởi vì là lần đầu, Nhạn Y Phán gắt gao ôm vai hần, bị hần áp chế xuống dưới, run run xấu hổ hỏi.

So với giấy cuộn càng cứng rắn, càng nóng, càng phấn khởi đã ở giữa đùi non mịn của nàng cọ xát, cọ xuất trận trận hỏa diễm, đốt cháy toàn thân. Giữa lúc thờ đốc, Cảnh Tứ Đoan khó khăn trả lời.

“Ngươi...còn muốn...gả ai?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“Ân...đau nha...” Âm thanh rên rỉ ngọt ngào quan quân trong幔. Tối nay, lại là thâm nùng xuân sắc, kiều diễm khôn cùng.

“Ngươi xem nó cứng rắn thành như vậy, thật đáng yêu.” Tiếng nói trầm thấp đáp lại, sau đó lại tiếp tục mút làm nụ hoa phát đau, “phán nhi, ngoan, đem chân...ân, chính là như vậy...”

Sau đêm ở tử uyển đó, Nhạn Y Phán không còn một mình nằm ngủ. Mặc kệ tá túc ở phủ viên ngoại, nghỉ trọ ở tiểu lầu điểm ở một vùng hoang vu, đi quán lý ở đại thành...mặc kệ giường lớn giường nhỏ, phòng lớn phòng nhỏ, đêm dài yên tĩnh, nàng ở trong lòng Cảnh Tứ Đoan.

Hoặc là, nên ở dưới thân hần.

“Đừng như vậy...lão Khương...ở cách vách...” hơn nữa khách điểm này cũng không phải tử uyển, vách tường không dày như vậy, cũng không nhiều cao hứng.

Nàng cố nén rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng chôn ở bên gáy hần, âm thanh yêu kiều nhỏ như muỗi kêu, nhưng có người nghe xong cũng không cao hứng.

“Ai muốn ngươi lúc này còn nghĩ người khác?” hần cố ý vuốt ve nụ hoa mẫn cảm của nàng, làm cho nàng hơi đau, kiều nhuẩn kháng nghị.

Diện mạo đa dạng của nàng thật sự rất mê người. Ai biết lên giường sẽ là một cái thẹn thùng ngọt ngào làm người ta say đắm cả thiên hạ như vậy. Hưởng qua một lần tư vị mất hồn sẽ thấy không có biện pháp rời bỏ, dần thành nghiện. Cảnh Tứ Đoan thừa nhận, lúc này hần đang gặp nạn.

Nàng xấu hổ mang ai oán liếc hần một cái. Cảnh Tứ Đoan biết tâm ý của nàng, cười xoa khuôn mặt mềm mại của nàng. Ngón cái còn lại xoa cái miệng đỏ au nhỏ nhắn, nàng há mồm muốn cắn, muốn át đi tiếng rên rỉ mắc cỡ chết người.

“Sợ cái gì? Lão Khương đã sớm biết ngươi bị ta ăn.” Hần chẳng hề để ý ở bên tai nàng nói, nàng tức giận dùng sức cắn hần.

Hần hít sâu một hơi, cắn răng một cái, xâm nhập nơi nhu thuận ẩm ướt.

“Ô!” nàng nhỏ giọng rên rỉ, thừa nhận bồng bồng phấn chấn nam tính, cổ hết sức chứa, chỉ thấy mi thanh tú nhú, cắn càng nhanh, thân thể trần như nhộng nảy lên một cái.

“Đừng khẩn trương như vậy, đã đau qua vài lần còn như vậy?” Cảnh Tứ Đoan ở bên tai nàng nhẹ dỗ, một tay kia chuyển qua sờ vị trí tư mật hai người mặt mặt tương khâm, ôn nhu vuốt ve, làm nụ hoa kia nở rộ.

Mới chỉ xoa nhẹ vài cái, nàng liền hoàn toàn hồng mắt. Một cổ bần rùn trắng tấp đi lên, vừa khó chịu lại thoải mái, chỉ có thể mặc hần nhanh chậm mà

xâm lược, khi thì lui bước, khi thì tràn ngập, từng chút từng chút một đều như đứng vững ở chỗ sâu nhất của nàng.

“Không cần...ô...cầu người...” chỉ có ở phía dưới nàng mới đầm đìa khăn cầu hôn.

Bất quá đối với nam nhân tình dục bùng bùng phần chán mà nói, đây chính là xuân dược thúc giục tình. Vì thế hắn càng thêm điên cuồng mà yêu nàng, thẳng đến khi bị sóng triều đánh choáng váng, bị tình yêu nóng bỏng bao phủ.

Thân mình nam tính đầy mồ hôi ẩm ướt mà cứng rắn ép chặt nàng, Nhạn Y Phán nhuộm thành một bãi.

Sau khi triển miên, nàng bị ôm chặt ở trong lòng hắn, nàng còn hoa mắt nghĩ: đây là sự thật chăng? Hết thấy giống như cảnh trong mơ. Người này luôn cười nhạt nàng, nhưng cũng che chở nàng, có thể bá đạo lại hung hãn nhưng cũng thực ôn nhu đa tình.

Một sáng sớm đầu xuân, nàng đánh bạo, lấy sinh mệnh làm tiền đặt cược, cầu hắn che dấu nàng ra kinh. Mà mấy tháng sau, nàng lại đem chính mình đánh bạc.

Nhưng mà vòng vo một hồi, hai người rời xa kinh thành, làm ra chuyện như vậy, nhưng nàng tạm thời bỏ mặc những gánh nặng bên người sang một bên, Nhạn Y Phán hiểu rõ, đối với Cảnh Tứ Đoan là không công bằng.

Nhưng là, nhưng là...

“Suy nghĩ cái gì?” kích tình tạm nghĩ, hơi thở hắn còn dày đặc hỗn loạn, một mặt ôm sát thân mình mềm mại còn không tự chủ được run rẩy, một mặt ôn nhu hỏi.

“Không có gì.”

“Còn nói không có, xem người, mày lại nhũ.” Hắn cẩn thận xoa mi tâm của nàng, “Có phải làm đau người hay không? Hay là không thoải mái?”

Hắn tuy rằng có chút không khống chế được nhưng sau khi triển miên vẫn là tình nhân thực ôn nhu, luôn cẩn thận săn sóc phản ứng của nàng, kiên nhẫn cùng nàng hưởng thụ tư vị mất hồn.

Cho nên Nhạn Y Phán đỏ mặt, xấu hổ nửa ngày vẫn nhỏ giọng nói, “Không có.”

“Không có cái gì? Không đau hay là vẫn không thoải mái?” hắn cố ý chọc nàng.

Lời này đôi lấy một quả đấm, “Đáng ghét!”

Cảnh Tứ Đoan cười cầm trụ tay nàng hành hung, đi qua hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Bằng không, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Nhìn người nghĩ đến nhập thần.”

Không thể nói thật, hướng chi lời nói thật còn hỗn loạn, ngay cả chính nàng còn không rõ ràng, đành phải tùy tiện lấy cớ, “Không có gì, chẳng qua...uy, người nói Triệu gia, rốt cuộc có thể đến Quát thành hay không?”

Vừa nghe xong, có người lập tức đen mặt.

“Không ngờ đang nghĩ đến nam nhân khác.” Hắn giống như trừng phạt ở đầu vai nàng cắn một cái, thân nhiên để lại dấu vết, giống như ở trên người nàng lưu lại dấu ấn của hắn, “Như thế nào, nhớ Triệu gia sao? Ngay cả khi bị ta ôm, tâm niệm còn nghĩ về hắn?”

Làm ơn đi, Triệu gia là đối tượng hắn truy đuổi, cùng nàng một chút quan hệ cũng không có, hướng chi bọn họ một đường đi vào Quát thành cũng chỉ vì giao hẹn với Triệu gia làm ăn a.

Lúc trước hẹn vài lần, không phải Triệu gia đột nhiên thất ước, mà là lâm thời sửa lại địa điểm, ai biết lần này có thể tiếp tục vở diễn lúc trước hay không?

“Ta mới không có!” Nhạn Y Phán cắn giận nói, “Rõ ràng là người nhớ thương Triệu gia! An bài ngẫu ngộ không đủ, một đường đuổi theo còn bị thất ước vài lần, hơn nửa năm trôi qua, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, người đến bây giờ còn không rõ ràng.”

“Còn nói?” hắn lược lược neho lại hai mắt, “Người hoài nghi năng lực của ta?”

“Nếu ta nói vậy thì sao?” Nhạn Y Phán trả lời vô cùng khiêu khích, ngọt ngào mềm mại không còn, mặt biến đổi, lại khiêu khích tâm làm người ta ngứa ngáy.

Cảnh Tứ Đoan cười, cười đến nổi trong lòng người ta lạnh cả lên, bàn tay hắn dùng sức, đem thân thể mềm nhũn lật lại, làm cho nàng nằm úp sấp, sau đó nắm chặt lấy vòng eo tinh tế của nàng.

Tư thế này làm cho nàng cực thẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào chăn. Hắn, hắn muốn...

Ngoài dự liệu của Nhạn Y Phán, hắn mân mê móng nàng một chút, sau đó ba một cái, dĩ nhiên là trúng một bàn tay!

“A!” nàng nhanh chóng quay đầu, oán hận trừng hắn, “Người làm cái gì nha?”

“Giáo huấn người to gan lớn mật, dám hoài nghi phu quân của người như vậy.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng cái đánh vừa nãy căn bản là không đau, nhưng hấn vẫn thương xót lấy tay vuốt ve trấn an.

“Người...không phải...phu quân của ta...nha..”

Hấn ôm chặt eo nhỏ của nàng, từ sau ra trước, lại lần nữa chậm rãi xâm nhập thân mình nàng. Nơi mềm mại vẫn còn co rút ẩm ướt tắc tắc tiếp nhận, hơi thở nóng rực phả vào chân, tiếng rên rỉ của nàng cũng chôn vào trong chân.

Tư thế này làm cho hấn thật lớn, đâm thật sâu, Nhạn Y Phán không muốn thừa nhận cũng không được.

Hấn tốt xấu, có ý muốn khi dễ nàng, biết rõ đã trải miền qua một lần, nàng lại miễn cưỡng, rất nhanh sẽ bị buộc lên đỉnh, cổ tình hai tay lại còn tìm phía trước, cảm hai vú no đủ trắng nõn, vừa nắm vừa niết, làm cho nàng bất lực thở hổn hển từng trận, bị mất hồn vọt tới trên đầu sóng.

Rốt cuộc là khó chịu hay là thoải mái? Rốt cuộc là yêu nàng hay là khi dễ nàng? Nhạn Y Phán quay đầu, phượng mâu ngập nước ai oán cùng xuân tình từng hấn, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú cũng đỏ hồng, tất cả đều là mờ mờ, hấn khó khăn tươi cười.

“Thật là không nghe lời.” hấn lên tiếng chỉ trích, nói như nói với tri kỉ, “Ta phải hảo hảo chấn chỉnh người, xem người về sau dám hay không dám.”

“Không cần...ân...không cần...”

Một chút lại một chút, thông thả ra vào, tất cả đều là nhiệt tình như lửa. Hấn nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng thắm còn nhộn nhạo xuân tình kia, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Diện mạo phong tình này, tuyệt đối, tuyệt đối chỉ có hấn có thể xem.

.....

Cách mấy ngày, bọn họ lại đổi lữ điểm khác. Lần này, đổi đến lâu lớn nhất Quát thành.

“Lão gia, phu nhân, ở trọ sao?” bọn họ vào khách điểm, chương quây lập tức đến tiếp đón, khuôn mặt tươi cười đón người.

Mặt Nhạn Y Phán nóng lên, trong lòng muốn chính mình bình tĩnh một chút, đừng nhìn lên thân ảnh cao ngất cách nàng hai ba bước bên cạnh.

Từ đó hai người dần tốt lắm, người ngoài tựa hồ cũng nhìn ra được, cho dù có ý cách xa, đứng rất xa, hoặc một trước một sau vào cửa nhưng cũng không có người hiểu lầm bọn họ là thiếu gia cùng nha đầu hoặc là huynh muội, biểu huynh muội, sư huynh muội.

“Trước lên phòng, chuẩn bị chút rượu, đồ ăn có nước nóng ấm hay không? Chút nữa đem lên, để phu nhân chúng ta rửa mặt trang điểm.” Lão Khương cũng thân thiện dặn dò. Thái độ hấn đối với Nhạn Y Phán, từ ngày đầu tiên cũng không thay đổi, giống như tuyệt không kinh ngạc nàng sẽ thành ‘phu nhân’

“Có, đều có. Thỉnh qua bên này.”

Phòng an bài tốt lắm, lão Khương tự nhiên đem hạnh lý hai người đều vác vào, hết thấy an trí tốt liền cáo lui. Giống như bọn họ ở cùng phòng, ngủ cùng giường là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dường như đã là vợ chồng.

Tuy rằng nói thầm trong lòng, nhưng Nhạn Y Phán chưa nói cái gì, dù sao nàng ngủ phòng xếp cách vách dùng cho hạ nhân cũng sẽ bị ôm trở về giường lớn.

Hướng chi chương quây dưới lầu đều xưng nàng phu nhân, lúc này lại tách ra, là diễn trò cho ai xem? Không cần nói thêm nữa.

Nhưng Cảnh Tứ Đoan đã nhìn ra, người này ánh mắt thật sự quá lợi hại. Hấn rót một ly trà nóng tiểu nhị vừa mới đưa tới, trước đây luôn che dấu, nhưng giờ phút này biểu lộ thần sắc sẵn có từ trước.

“Đến, uống trà đi.” Cái chén tiến đến trước miệng nhỏ nhắn của nàng, chỉ cần há mồm ra là uống.

Không thể phủ nhận, hấn thực sự sủng nữ nhân. Xem ra là nhiều năm lưu luyện hoan trãng huấn luyện, Nhạn Y Phán ề ảm nghĩ. Chỉ cần thời điểm hai người ở chung, nàng uống trà chưa từng tự tay rót, hoa quả, một chút nhỏ cũng là hấn tự tay bóc vỏ tự động chạy tới bên miệng nàng.

Còn có a, liền ngay cả cơi quần áo, cũng không cần chính mình động thủ.

“Đi, người làm cái gì?” lúc này mới chạng vạng, trời còn chưa tối hẳn, như thế nào đã muốn cơi áo khoác của nàng? Chẳng lẽ không ra khỏi phòng sao?

Dùng nụ hôn nồng nhiệt dỗ đi nghi vấn của nàng, Cảnh Tứ Đoan cúi đầu trêu đùa, “Hôm nay đi đường mệt nhọc, nhìn người mặc vừa nóng lại dày, giúp người chút việc mà thôi.”

Cùng bắt quá từ một nơi này di chuyển một nơi khác, như thế nào lại mệt?

Huống chi, cời áo khoác thì cời áo khoác, cái bàn tay to xấu xa kia là chuyện gì xảy ra, thẳng tham tiến vào nội thương, cảm nơi ngày càng no đủ cao ngất đầy đủ?

Nam nhân này nói như thế nào động dục liền động dục, không bao lâu, ôm đến trên giường, ánh nến sáng, màn lại không thả, đôi mắt ung của hắn sáng quắc nhìn chăm chăm vào thân mình bằng cơ ngọc tuyết mềm mại của nàng.

“Đừng, đừng như vậy!” Nàng xấu hổ lấy tay che mắt hắn, “Ta không có việc gì, làm sao sớm như vậy liền lên giường nghỉ ngơi? Ngươi, ngươi...”

“Không có việc gì sao? Thật sự? Chân không đau?”

Nghe hỏi thế, Nhạn Y Phán lại càng xấu hổ.

Nhờ đi xe nên đường đi cũng không đáng kể chút nào, từ kinh thành chạy tới, đi đường làm sao mà mệt? Cho nên nàng biết hắn đang nói đùa qua kích tỉnh dây dưa.

Chân của nàng bị giá lâm trên vai nam nhân, hung hăng yêu thương một hồi, nàng bị đâm đến toàn thân nhanh tan, mạnh mẽ tự áp đi rên rỉ làm cho cổ họng nàng nghẹn lại, hết thấy chuyện này, sao không làm cho nàng xấu hổ đến toàn thân đều đỏ lên?

“Ta giúp ngươi xoa xoa.” Hắn đỡ nàng, hôn nàng, thật sự dùng bàn tay to kia ôn nhu ấn phủ, thư giải nàng cả người hơi hơi đau.

Nhưng làm sao chỉ có như thế, muốn mát xa, làm gì đem mọi thứ cời hết?

Không bao lâu, tiếng thờ dóc cùng rên rỉ của nàng nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong phòng rộng thùng thình. Trong lúc pháp phòng, lộ vẻ kiều diễm phong tình, xuân ý tràn ngập..

Hắn muốn làm cho nàng mệt chết nha? Biết rõ nàng mệt, sẽ không nên hết sức lông bông muốn nàng, một lần lại một lần, làm cho nàng giống như bị liệt hỏa thiêu qua, thành một đồng tro tàn vô dụng, toàn thân tê dại bủn rủn, ngay cả đầu óc cũng không dùng được.

Chờ cho bóng đêm dần dần dày, thiên hạ bị tàn sát bừa bãi mềm nhũn, thảm thê một mối ngủ, Cảnh Tứ Đoàn cũng cùng nàng chợp mắt một chút.

Sau đó ở dưới ánh nến mỏng manh, lặng yên không tiếng động đứng dậy, một lần nữa chuẩn bị.

Trước khi đi, hắn hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của nàng. Nàng ngủ thật ngon.

Ngoan ngoan đợi ở chỗ này, ta rất nhanh trở về. Cảnh Tứ Đoàn lấy khẩu hình môi nói xong, giống như là trượng phu muốn xuất môn có việc, đang dặn dò nương tử trông nhà.

Nương tử mệt muốn chết rồi, để nàng ngủ một giấc, khi tỉnh ngủ, hắn sẽ trở lại.

Thân ảnh cao lớn không tiếng động rời đi.

Cửa trong đóng lại, cửa ngoài cũng đóng, hắn nhập vào hành lang dài đen đặc trong bóng đêm.

Ánh nến mỏng mong lóe ra, trên giường lớn mềm mại, một đôi lông mày giương lên, sóng mắt vừa mới doanh mẫn xuân ý về say rượu, giờ phút này rung mình, nháy nháy.

Y Phán cũng nhanh chóng đứng dậy, cả người bủn rủn làm làm nàng hơi kêu rên một tiếng nhưng lập tức nhin xuống mặc quần áo vào, lập tức theo đuôi ra ngoài.

Muốn dùng chiêu này? Tính làm nàng mệt chết, một mình chống đỡ, tự mình đi phó ước?

Nào có chuyện tiện nghi như vậy, nàng cũng không phải ngốc.

Trong bóng đêm, dưới ánh trăng.

Trước mặt tự lai lâu là nhà ăn lớn, tiếp đón khách bình thường nghỉ chân, nhưng mặt sau có một góc ẩn ghế ló, quay chung quanh tiểu viện, từng gian từng gian độc lập ngăn cách, ở bên trong mật đàm thương lượng đương nhiên phi thường an toàn, cũng không bị người ta nghe lén.

Bất quá, nếu có tâm, muốn nghe lén cũng không phải chuyện khó khăn, Nhạn Y Phán thành công một đường xa xa đi theo Cảnh Tứ Đoàn mà đến, đợi hắn vào tiểu thính, nhìn khắp xung quanh, thấy được ở dưới cửa sổ có một bụi hoa.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, nàng đánh bạo đi qua, ẩn thân trong bụi hoa, dài cổ nghe lén..

Tất nhiên là nghe không rõ lắm, bởi vì bọn họ không có đứng bên cửa sổ nói chuyện, bất quá, ngày hè nóng bức, cửa sổ mở ra, có thể nghe được

“.....làm ăn với ngươi liền khó như vậy? Cái giá cũng rất cao. Có phải có ý nghĩ sâu xa, muốn hoa hồng chia rất cao mới bằng lòng bàn bạc?”

Tiếng nói này vừa lạnh vừa ngang ngược, quả nhiên chính là Triệu gia. Miệng không mấy vui vẻ, dù sao Triệu gia chính là dạng thâm trầm, không có gì kỳ quái.

Kỳ quái là, chính Triệu gia lỡ hẹn nhiều lần, lại lần nữa sửa đổi địa điểm, làm cho Cảnh Tứ Đoàn mệt mỏi, tại sao giờ phút này theo như những gì hắn nói, là Cảnh Tứ Đoàn sai?

Khi Nhận Y Phán còn đang hoang mang, Cảnh Tứ Đoàn thấp giọng trả lời vài câu, bên ngoài cửa sổ nàng cố sống cố chết đem lỗ tai dán lên tường đất, nghe không rõ, thực tức chết người!

“Ta nghĩ là trăm mê nữ sắc đi? Cười chết người.” Triệu gia còn oán hận, ngữ khí thực chua xót.

Cảnh Tứ Đoàn cười nhẹ, âm thanh đến gần một chút, “Rốt cuộc có bàn bạc hay không, Triệu gia?”

“Bàn bạc là muốn, nếu không biết người cùng Mộ dung tướng quân có quan hệ thông gia, có thể hỗ trợ giám thị, ta căn bản không bị người quản chế, ta từng hợp tác rất nhiều quan lớn, không hiếm lạ một kẻ tuổi còn trẻ trên đầu có vài cọng tóc như người.”

Nghe vậy, trong lòng Nhận Y Phán chợt lạnh, cảm giác hàn khí từ lòng bàn chân vẫn từ dưới xông lên.

Là nghe lầm đi? Nhất định là nghe lầm, nàng vốn nghe không rõ ràng.

Cảnh Tứ Đoàn dùng tên giả, thân phận giả, hắn chỉ là cái tiểu quan, làm sao có thể nhắc đến tên bộ binh thượng thư Mộ dung tướng quân?

Nữ nhi của Mộ dung tướng quân gả cho cháu của Cảnh Tứ Đoàn, đây là chuyện quan hệ thông gia của Cảnh Tứ Đoàn cùng tướng quân phủ, làm sao Triệu gia biết nhất thanh nhị sở mà nói ra?

Chẳng lẽ, thân phận giả của Cảnh Tứ Đoàn bị vạch trần?

“Không có biện pháp, theo như lời Triệu gia nói, có rất nhiều quan lớn, tuyệt đối không đến phiên tuổi trẻ trên đầu có ít cọng tóc như chúng ta. Ta không có quyền không có thế, đòi tiền đương nhiên chính mình làm. Triệu gia, ngài cũng đừng đa tâm, mau mau đem tình huống nói ra đi. Lần trước nói tới chỗ nào? Tình huống quân mã như thế nào?”

“Ta mới bàn bạc, trái phải ước chừng có bốn trăm bảy, ngựa sinh sống ở phương bắc, đầu xuân sang năm có thể bán, một hàm lương thảo chào giá tám mươi hai, bất quá ta tính tách ra.” Triệu gia hưng trí bùng bùng, giọng cũng lớn chút, “Ngựa, ta ra giá một trăm năm mươi hai, lương thảo, cho dù ba mươi hai cũng được. Một con ngựa tính ra kiếm hơn một trăm lượng, bốn trăm bảy, thì phải là bốn vạn lượng.”

Giá này quả thật kinh người, Nhận Y Phán biết, mẫu thân nàng trước kia ở thượng công cục, một năm cây vải dệt sợi tơ bạc cũng không đến năm ngàn lượng, bình thường lương bổng của quan lại, một năm bất quá cũng chỉ có trăm lượng bạc đã tính là hậu đãi. Nhưng chỉ một lần mua bán là có thể kiếm nhiều tiền như vậy, thật là làm người ta cứng lưỡi.

Người vì tài mà chết, chim vì thức ăn mà vong, cũng khó trách. ...

Tâm Nhận Y Phán chùng xuống, nhất định là nàng hiểu lầm.

Nhưng Cảnh Tứ Đoàn thực sự không có nhiều tiền, nàng cùng hắn sớm chiều ở chung, đương nhiên phải rõ. Hắn ngay cả bạc chân viên ngoại dâng lên đều nhận, thậm chí từng thu qua vòng tay của nàng.

“Triệu gia, một con ngựa giá một trăm năm mươi hai, người tham gia quân ngũ tất cả đều coi tiền như rác, sẽ ngoan ngoãn bỏ tiền ra cho người xáo trá sao?”

“Quân mã cũng không chạy nhanh hơn so với người kéo xe ngựa, cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh, nhóm thổ bao tử ở kinh thành vừa thấy liền quý gối, nào biết tốt xấu?” Triệu gia lạnh lùng nói, “Huống chi, trước khi Mộ dung tướng quân chấp chương bộ binh, ta đã chạy bắc, Tây Cương cùng kinh thành trong nhiều năm, bộ binh mua ngựa của ta liền cao hứng, chưa từng dị nghị. Xem ra người thật sự non nớt, ngay cả điểm ấy cũng không hiểu, khó trách không kiếm bạc được.”

“Mộ dung tướng quân chính mình đóng ở biên cảnh, sẽ không hiểu giá thị trường...”

“Cho nên mới muốn người lấy quan hệ thông gia chuẩn bị. Tiểu quan tầm thường ta nhìn là xem thường.” Triệu gia thực không kiên nhẫn, “Tùy tiện biên lý do không được sao? Đã nói phương bắc khô cạn, lương thảo thiếu, mã ôn lưu hành. ... Dù sao làm cho người ta tin tưởng quân mã không dễ, việc nhỏ ấy cũng muốn người dạy?”

Cảnh Tứ Đoàn trầm ngâm

“Để cho người đi chuẩn bị, việc nặng nhọc người cũng không đụng, còn chia hoa hồng năm ngàn lượng bạc, việc tốt như vậy, so với người làm cái gì khâm sai còn tốt hơn nhiều lắm” Triệu gia đề thấp tiếng nói, chuyển sang quý dị, “Lần này làm tốt, sau này có chuyện làm ăn, ta sẽ không để rò rỉ tên của người.”

“Nếu để lộ tin tức...”

“Chuyện này người không cần lo lắng, ta đã nói qua, trong triều có người ta quen biết, vạn nhất có chuyện gì, người vẫn không sao.”

“Nga. Triệu gia quen biết ai?”

“Chuyện này người không cần biết.”

Hai người tựa hồ đứng không xa cửa sổ nói chuyện, giờ phút này mây bay phiêu tán, ánh trăng sáng tỏ, bóng người trên tường chớp lên, Nhạn Y Phán vừa nhấc đầu liền thấy bọn họ..

Taychân nàng đã hoàn toàn tê rần, có một khắc không thể động đậy, giống như là bị trói chặt, sợ hãi chậm rãi đi lên, bao phủ nàng.

Sẽ không, Cảnh Tứ Đoàn không phải người như vậy, nàng không đem chính mình hứa hẹn cho một gã mặt ngoài tiêu sái tuần tú bất cần đời, nhưng sau lưng tham tiền như mạng.

Thật sự..... Không phải sao?

Nàng một mặt đồ dẫn xoay người, chậm rãi đi ra bụi hoa ẩn thân, bước chậm trong bóng đêm, một mặt nghĩ ngợi. Theo dấu vết từ khi gặp nhau đến giờ, Cảnh Tứ Đoàn quả thật chính là người như vậy.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian từ trước đến nay, Cảnh Tứ Đoàn căn bản không vội vã làm công sự, ngược lại mang theo nàng nơi nơi du dã, hóa thân thành tiểu quan từ kinh thành đến tác uy tác phúc, thu bạc mọi người dâng cho. Cho dù phát hiện Triệu gia hành tung khả nghi, cũng không hỏi báo hoặc viết sớ con, ngược lại lại điều tra những nơi Triệu gia làm ăn, ý đồ tính toán mỗi cộc thu lợi bao nhiêu.

Hắn yêu tiền như vậy sao?

Không phải, không phải như vậy, nàng phải hỏi cho rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đội Cảnh Tứ Đoàn một lần nữa trở về phòng, đã gần canh hai. Đại bộ phận khách trọ đã chuẩn bị đi ngủ, mọi nơi thanh tĩnh, nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng côn trùng kêu vang.

Trong phòng đốt ngọn đèn, dưới đèn, có mỹ nhân ngồi một mình. Giấy bút bày ra trước mặt, nàng đang vui đầu viết, viết viết, lại nghiêng đầu suy tư một lát.

Cảnh Tứ Đoàn nghĩ chân ở cửa, thưởng thức cảnh đẹp. Nhạn Y Phán thật sự là tuyệt sắc, khi yên lặng giống như tiên nữ trong tranh, làm cho người ta nhìn không được muốn nhìn kỹ, luyện tiếc dời tầm mắt.

Nàng nếu cử động, lại là một diện mạo khác. Ở cùng với nàng, vĩnh viễn đoán không được nàng ngay sau đó là bộ dáng như thế nào, có khi là thiên kim hoàng tộc, có khi là tiểu thư gặp rủi ro tiểu tỵ, có khi là thanh lâu điểm kỹ cười duyên làm nũng, có khi lại là tiểu nha đầu nhu thuận.

Có khi, là phù dung sắp tàn, sóng mắt hàm xuân, ngượng ngừng lại mắt hờn bão bối..

Mặt ngoài hay thay đổi như thế, trong tâm tư, tình hình nam nữ, nàng thật sự rất e thẹn, e thẹn kiểu như làm ra vẻ ta đây hoặc cự tuyệt. Dưới sự dộc lòng dụ dỗ của hắn, khuôn mặt luôn luôn đỏ hồng mặc hắn ta cần ta lấy, vừa thẹn lại tò mò nhăm nháp chuyện tốt đẹp.

Nghĩ đến vậy, ngực Cảnh Tứ Đoàn nóng lên, bước vào trong phòng, khóa cửa lại, cài then, lập tức đi đến bên cạnh nàng, bàn tay to giống như bị nam châm hấp thụ, tự động đi qua, bắt đầu vuốt ve hai vai mảnh khảnh của nàng.

“Sao lại ngồi đây?” Hắn thấp giọng hỏi, một mặt thăm dò nàng viết cái gì. Vừa thấy liền ngạc nhiên nói: “Nửa đêm không ngủ, ở chỗ này đốt đèn viết thư? Viết cái gì?”

Nhạn Y Phán gác bút, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nhu lại, thối thối, đem nét mực sấy.

“Đây là danh sách người thu hối lộ từ tiểu huyện tới nay.” Nàng cho hắn xem tổng số, “Tổng cộng năm trăm bảy mươi lượng bạc. Ta thấy chỉ như vậy, cái khác người thu lén, ta không biết, đương nhiên không ghi ra.”

Tay Cảnh Tứ Đoàn cứng đờ, “Người tính làm cái gì?”

“Vậy người lấy bạc này làm cái gì?” nàng lợi hại hỏi lại, “Đọc theo đường đi ăn uống ở trọ, toàn bộ cho đến bây giờ tính ra cũng không đến trăm hai.

Vòng tay của ta ít nhất cũng đủ cái giá này, vì sao ngươi còn muốn nơi nơi thu bạc?”

“Ngươi cho là ta ăn cơm không?” hần buông nàng ra, tự ngồi xuống trên ghế cạnh cửa sổ. Nghiêng tai một lát, tựa hồ xác định bên ngoài có người hay không.

Sau đó hần tiếp tục nói, ngữ khí chẳng hề kiêng kị, “Huống chi, bạc là bọn hần cam tâm tình nguyện dâng, không cần phí công, ta lại không trộm không cướp, càng không gạt người hoặc vơ vét tài sản, có gì không đúng?”

“Có gì không đúng?” nàng không dám tin hỏi lại, “Một mệnh quan triều đình có thể nói nhưng lời này sao?”

“Ta cũng không phải quan địa phương, ba năm mới trải qua một lần, về điểm này nơi nơi đều biết, gộp lại cũng chẳng là bao.”

Nhận Y Phán càng nghe càng giận. Người này bộ dạng tướng mạo đường hoàng, tâm địa cư nhiên giáo hoạt đáng khinh như thế.

Tệ nhất là, cho dù chính tai nghe thấy, tận sâu trong tâm tư lại vẫn tin tưởng hần có nỗi khổ. Phu nhân của nàng không phải là kẻ tiểu nhân như thế, nhất định không phải.

“Ngươi... là thiếu tiền, hay là có nguyên nhân khác?” nàng chưa từ bỏ ý định truy vấn, “Tham tiền như thế, ngươi không thấy mắt mặt, cô phụ lòng mong đợi của Hoàng thượng sao?”

“Bao nhiêu năm qua, mọi thứ đều phải có tiền, ta còn một thân nuôi nấng Cảnh Dập Phàm, sống những tháng ngày không thoải mái, bắt quá có thể không tuân theo quy tắc.” miệng hần vẫn một bộ tiêu sái không sao cả, còn cao giọng nói, giống như cô ý nói cho ai nghe, “Người khác thấy như thế nào, ta không xen vào. Về phần Hoàng thượng, chỉ cần phân công chuyện ta làm được, cái khác, Hoàng thượng cũng không hỏi qua.”

Nàng không chú ý tới trong giọng nói của hần có điểm dị thường, bởi vì nàng đã muốn vừa giận lại thương tâm đến choáng váng. Trong khoảng thời gian ngắn, nói không ra lời.

Nguyên bản nghĩ đến Cảnh Tứ Đoan sẽ phủ nhận, không nghĩ tới, hần căn bản không cần.

Nghẹn nửa ngày, thật vất vả hít vào mấy ngụm, thuận khí xong, biểu tình Nhận Y Phán lại như cũ, một lần nữa bình tĩnh mở miệng.

“Nói như vậy, ngươi một đường theo đuôi vị Triệu gia này, chắc là vì muốn kiếm bó bạc lớn, mới cố gắng như vậy phải không?”

Cảnh Tứ Đoan hơi nhếch mí, mắt sáng như ưng nhìn nàng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lòng của nàng vẫn chùng xuống.

Vì sao không thể biện giải vài câu? Cho dù là đỡ nàng cũng được, nói là Hoàng thượng muốn tra Triệu gia, cho nên mới truy không tha, tìm một thời gian dài cũng tốn nhiều công sức.

Chỉ cần hần nói, nàng sẽ ngu ngốc mà tin tưởng

Hần vẫn không mở miệng.

“Vậy....còn ta thì sao?” nghênh thị hần, Nhận Y Phán lấy hết dũng khí, nói ra khỏi miệng.

Đèn đuốc lay động, chiếu vào trên gương mặt anh tuấn. Cảnh Tứ Đoan biểu tình thản nhiên, ngữ khí cũng thản nhiên hỏi lại: “Ngươi thế nào?”

“Một đường mang theo ta, chỉ là vì, đồ trang sức trên người ta sao?”

Một câu, lại đứt quãng mới nói xong. Sau lại, tiếng nói hơi phát run.

“Làm sao có thể?” Cảnh Tứ Đoan vui mừng đáp lại.

Đáp án rất nhanh, lại rất thoải mái. Ngữ khí lại mang điểm trêu chọc đáp lại, hư hư thực thực, một chút thật tình cũng không có.

Nàng chờ đợi cái gì? Hy vọng hần thề non hẹn biển với nàng sao? Hai người bắt quá là bình thủy tương phù, là nàng cầu hần mới thành hàng.

Nữ nhân đều là ngốc tử. Nàng giật mình, nhớ tới mẫu thân. Cùng phụ thân cảm sát không hài, từ trước khi thành thân phụ thân có vô số hồng phần tri kỷ, mà mẫu thân nàng vẫn cố ý chờ đợi như cũ, thậm chí đem tên con gái một thành ‘Y Phán’, vẫn hy vọng phu quân có thể quay đầu.

Nhưng, phụ thân chung quy không có phản đến. Phụ thân chết ở trên giường một cái hoa khôi nổi danh ở kinh thành, sau đó, mẫu thân mỗi hồi lại thay đổi một cái trai lơ, nhưng không có một cái thật tình đối đãi.

Từ nhỏ, Nhận Y Phán luôn nói với chính mình không được giẫm lên vết xe đổ, không được trở thành nữ tử vô dụng đáng thương mà lại cuồng dại yếu đuối như vậy. Nàng tuyệt không.....

Nhưng chạy ra kinh thì thế nào? Gặp gỡ người ta, là cam tâm tình nguyện.

Tại thời khắc này, nàng nở nụ cười.

Tươi cười nhợt nhạt, chỉ là môi đỏ mọng cong lên. Đó chính là Nhạn Y Phán đạm mạc xuất thế thuộc kinh thành.

Trong khoảng thời gian cùng Cảnh Tứ Đoan ra kinh tới nay, khi vui vẻ nàng cười, giận liền trừng mắt, ở trước mặt hắn, dần không che dấu hoặc làm bộ.

Chẳng qua, hết thảy đều đã kết thúc.

“Là như thế này sao?” cuối cùng, nàng nhẹ nhàng nói, “Ta đã biết.”

Trên đường hồi kinh, thời tiết dần dần lạnh. Bọn họ chậm rãi đi, giống như tuyết không để ý thời gian.

Trừ bỏ cái ẩm ướt ở trong chăn bông, nam nhân phía sau ôm ấp cũng có công hiệu giữ ấm. Cánh tay ôm ngang thắt lưng nàng, tay nắm tuyết nhũ mềm mềm mà mượt mà, vuốt ve vỗ về chơi đùa, yêu thích không buông tay. Nụ hoa bị mất đỏ tươi đáng yêu, giờ phút này ở trong lòng bàn tay nam tính cứng rắn.

Hai người lúc này đã triển miên qua một hồi, Cảnh Tứ Đoan vẫn ôm nàng không chịu thả, Nhạn Y Phán thực bình tĩnh, tùy ý nam nhân khinh bạc tàn sát bừa bãi, mọi cách yêu thương, hoàn toàn không kháng cự...sau, cũng ngoan ngoãn mặc hắn ôm, không nói được một lời, quả thực giống như đag ngủ.

“Hình như gầy.” Cảnh Tứ Đoan ở bên tai nàng thấp giọng nói, bàn tay dao động qua đường cong.

Nàng không nói, tùy ý hắn bừa bãi vuốt ve.

“Có thể là có thai hay không?” hắn hôn lên lỗ tai nàng hỏi, “Gần đây người ăn ít, sắc mặt cũng không tốt, ngày mai đến trấn trên tìm đại phu xem mạch đi.”

Nhạn Y Phán im lặng cười cười, mở miệng, lại nhẹ như gió, “Sẽ không. Từ lúc ta mười bảy tuổi vẫn vụng trộm ăn thuốc hạ nhiệt, không dễ thụ thai như vậy.”

Cảnh Tứ Đoan nghe vậy liền sững sốt, nắm chặt tuyết nhũ no đủ trong tay, nàng ăn đau, cau mày, lại im lặng như cũ, không ra tiếng.

“Người ăn thuốc hạ nhiệt?” Hắn không dám tin hỏi: “Vì sao?”

Chỉ có phi tần không cho phép thụ thai trong cung hoặc yên hoa nữ tử không muốn thụ thai mới ăn thuốc hạ nhiệt, nàng là một khuê nữ chưa xuất giá, vì sao muốn ăn?

Có muốn vẫn sợ hãi không nói thành lời. Sợ vạn nhất có một ngày chính mình thật sự nhúng chàm, có đứa nhỏ, chẳng những không gả, còn hại một tiểu sinh mệnh vô tội.

Loại tâm sự này, hắn không thể hiểu, nàng cũng không nói.

“Không vì sao, ta muốn ngủ.”

“Phán nhi...”

Cảnh Tứ Đoan còn muốn hỏi lại, nàng cũng đã nhắm lại mắt. Mặc kệ hắn dụ dỗ uy hiếp như thế nào, nói hết lời, tiểu thư nàng chính là không để ý tới, đi ngủ.

Hắn khởi động thân mình, cúi đầu nhìn mũ dung bình tĩnh mà ngủ kia, nhìn thật chăm chú, ánh mắt tràn ngập biết bao chuyện khôn kể.

Rất nhiều chuyện hắn sớm dự đoán, tính trước kỹ càng. Nhưng không dự đoán được là, chính mình không muốn rời xa nàng.

Hắn vẫn không muốn chịu câu thúc người. Cha mẹ chết sớm, hắn tuổi trẻ mà thành thạo mang theo một đứa cháu đồng tông nơi nơi dạy học kiếm tiền, ăn nhờ ở đậu, xem hết nhân tình ấm lạnh.

Sau khi rời phủ tướng quân ở kinh thành, hắn cùng cháu đi xuống kim lăng ở phía nam. Kim lăng thịnh đọc sách, từng nhà đều mời người giáo tịch, hắn quả thật tìm được ông chủ tốt rồi. Mới dạy không bao lâu, lại nhận biết Lục vương gia

Sau vài lần nói chuyện cùng thương thảo, lục vương gia nhìn ra hắn không chỉ có thể dạy học

Cũng chính là huynh trưởng của lục vương gia đề cử hắn. Cứ như vậy, một bước lên mây, Cảnh Tứ Đoan thành tâm phúc của hoàng đế trước mặt người

Trời sinh hắn tính tiêu sái đáng vẻ hào sảng, cô độc, không có bối cảnh làm gánh nặng. Hoàng thượng phái hắn tra án gì, làm người nào, mặc kệ vương công hậu duệ quý tộc hay là người buôn bán nhỏ, đối với hắn không hề phân biệt. Hơn nữa không có nhà, nói đi là đi, quanh năm bốn ba bên ngoài. Sống những ngày như vậy đã thành thói quen.

Nhưng mà, nhìn thiên hạ phồn thịnh trước mắt, Cảnh Tứ Đoan lần đầu tiên sinh ra loại tình cảm không thể buông tha.

Đọc theo đường đi có nàng làm bạn, như hoa giải ngữ, chỉ là nói nói cười cười thôi cũng rất vui vẻ. Hơn nữa nàng trí tuệ lanh lợi, diện mạo lại hay thay đổi, mỗi ngày đều tràn ngập ngạc nhiên. Sau lại, hai người gắn bó như keo sơn, hẳn lại mê luyến mỹ mạo cùng kiều mỹ của nàng, không thể kiềm chế.

Bọn họ trở lại kinh thành, có rất nhiều chuyện nên giải quyết cùng chấm dứt. Đến lúc đó, nàng còn có thể nguyện ý giống như vậy, ngoan ngoãn ngủ yên trong lòng hắn sao?

Cảnh Tứ Đoan không có thân phận cao quý, càng không có gia sản hùng hậu, so với đối tượng lúc trước của nàng. . là phú thương kinh thành, lại là tướng môn hổ tử, chính mình thật sự là rất không xứng.

Trong lúc ngủ mơ, Nhạn Y Phán vẫn nhũn nhũn, tựa hồ không an ổn. Gần đây nàng đều như vậy, lén lút chuyển biến. Trừ nên lạnh nhạt im lặng, chỉ tại thời điểm triển miên cảm xúc mới phập phồng.

Cảnh Tứ Đoan đương nhiên sẽ không ép hỏi nàng cái gì, chỉ có thể ngáy ngốc ngốc nhìn như vậy, sau đó nhin không được dựa vào, thân thủ khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng với cái môi sưng đỏ..

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Nhạn Y Phán bỗng nhiên há mồm, hung tợn cắn cắn. Cảnh Tứ Đoan rút mau lại, bằng không, tay hắn nói không chừng đã bị cắn đứt.

“Dọa nạt!” hắn hách nhất đại khiêu “Sao lại thế này, xem ta là thịt xương đâu sao?”

Nhạn Y Phán nghiêng răng nghiêng lợi, hai tròng mắt vẫn là nhắm chặt, biểu tình rất thống khổ. Nàng hiển nhiên là nằm mộng, hơn nữa là thấy ác mộng.

Chỉ thấy nàng trần trọc giấy dựa, hơi thở ngắn ngủi, tiếng rên rỉ mỏng manh thỉnh thoảng truyền đến.

“Buông..... Buông ra..... Đốt đèn.....”

“Phán nhi, ngươi mở mắt ra xem. Ngọn nến vẫn đốt, không có người bắt ngươi.” Cảnh Tứ Đoan hoang mang cảm vai của nàng, nhẹ nhàng lay động, “Ngươi tỉnh lại, mở mắt ra xem.”

“Không được đụng vào ta! Tránh ra!” nàng bỗng nhiên giãy giụa thét chói tai, tiếng kêu cắt qua đêm yên tĩnh, hết sức thê lương.

Rốt cuộc mơ thấy cái gì dọa thành như vậy? Cảnh Tứ Đoan sợ tiếng kêu vang tới lão bản chủ quán, nhẹ nhàng đề môi nàng lại, ngọt ngào an ủi, khuyên giải, “phán nhi, không cần kêu.”

Nhạn Y Phán vừa ngoan ngoãn cắn tay hắn một miếng, giống như mãnh hổ bị thương vô đến công kích, Cảnh Tứ Đoan bị cắn máu tươi đầm đìa, hắn cắn răng nhin đau xuống, để yên cho nàng cắn.

“Tĩnh lại, đừng nằm mơ nữa.” hắn dùng tay kia kéo nàng dậy, dùng sức nắm chặt, lay động nàng, hai người giống như tử địch chiến đấu.

Cảnh Tứ Đoan càng lay động nàng, nàng lại càng giãy giụa xoay đánh, muốn thoát khỏi hắn. Trình độ hoảng sợ cũng không phải tầm thường

Cuối cùng, Nhạn Y Phán bỗng tỉnh lại. Nàng như là thoát lực ngồi yên không nhúc nhích, chỉ mở to hai mắt vừa to vừa sâu, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú tóc tai rối tung trước mặt.

Biểu tình nàng đại ra, khuôn mặt không hề có chút máu, trắng như tuyết. Khóe miệng lưu lại vết máu, không phải của nàng, mà là khi cắn thương Cảnh Tứ Đoan lưu lại. Dưới ánh nến lay động, nàng quả thực giống như quỷ.

“Tĩnh chưa?” Cảnh Tứ Đoan ngồi chồm hổm trước mặt nàng, tay còn cầm chặt vai của nàng “Mơ thấy cái gì? Nói ra một chút sẽ tốt hơn. Nói đi.”

Mơ thấy... hắc ám vô biên vô hạn. Tay chân nàng không thể động đậy, bốn phía tựa hồ không có lấy một người, lại có vô số hô hấp của dã thú tham lam, phun đến trên mặt nàng.

Tay, từng cái từng cái, đều lại đây sờ nàng..

Đã thật lâu không có mơ thấy giấc mơ này. Từ khi cùng Cảnh Tứ Đoan đồng hành tới nay, trừ bỏ ngày đầu tiên ở trên xe ngựa bị vây khốn bên ngoài, Nhạn Y Phán đều ngủ rất tốt. Mặc kệ ừ kỹ viện, lữ điểm xa lạ, ngủ ở phòng hạ nhân, bị Cảnh Tứ Đoan ôm ngủ... nàng đều không thấy ác mộng.

Nhưng mà, sau khi tín nhiệm của nàng đối với hắn bị đập nát, hắc ám đã qua lại lần nữa trở về, muốn nuốt chửng nàng.

Nhạn Y Phán run run hít vào thật sâu, lại chậm rãi phun ra. Lại hít vào, lại phun ra. Cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh.

Kỳ thật nàng có thể ngã đầu để nam nhân trước mặt ôm ấp, nhưng nàng đã không thể hoàn toàn tin tưởng hắn. Đồng giường, cũng là dị mộng.

Nhưng cố tình lại rồi không được, xa cách không xong. Nàng thực đáng buồn.

“Trở về kinh thành làm người sợ đến như vậy sao?” Cảnh Tứ Đoan cũng không phải nhân vật đơn giản, chờ nàng yên tĩnh lại, hắn chậm rãi hỏi, “Theo nhưng lời người nói lúc đầu, mẫu thân cùng người ngoài thông đồng, Sa lão gia có ý đồ bức gian cường thú... đây hết thảy là chuyện đã phát sinh, đúng

hay không?”

Nhạ Y Phán cúi đầu, kéo chăn bông che khuất bộ ngực sữa đầy đà, thản nhiên trả lời, “Đương nhiên là thật, ta sẽ không gạt người.”

Trong lời này tựa hồ có chuyện, bất quá Cảnh Tứ Đoàn cũng có việc giấu giếm, lập tức chỉ nhìn nàng, không tiếp tục truy vấn.

“Còn bao nhiêu ngày nữa sẽ tới kinh thành?” nàng cố giữ vững trấn định hỏi.

Cảnh Tứ Đoàn vẫn híp mắt nhìn nàng, giống như nghiền cứu cái gì.

“Tính làm cái gì? Muốn trước lúc đến kinh thành tìm cơ hội rời khỏi ta, tiếp tục trốn?” hấn hỏi lại.

Nhạ Y Phán không đáp lại, xem như cam chịu.

“Nếu như vậy...” tay hấn kéo chăn bông ra.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ngay sau đó, ngọc thể lồ lộ bị nắm nắm lấy, cái miệng nhỏ nhắn nghênh đón nụ hồng nồng nhiệt, giữa lúc lời lẽ giao triền, hai người đều thường thức tư vị của máu.

“Nếu như vậy, chúng ta sẽ không trở lại kinh thành.” Hấn nói

Đêm hôm đó, hàng sương. Trong phòng ở khách điểm, lại vẫn hòa thuận vui vẻ tình nùng như cũ, lửa nóng như xuân.

Quả nhiên hấn lại thay đổi tuyến đường. Ở trời đông giá rét tiêu điều một đường vừa đi vừa nhìn phong cảnh.

Thời điểm năm mới từng nhà đoàn viên, ba người bọn họ đến mai huyện, bởi vì Nhạ Y Phán muốn nhìn hàn mai vừa mới nở.

Cảnh Tứ Đoàn đương nhiên là làm theo ý nàng, cho nên ngay tại lữ điểm ngủ trọ ở mai huyện, liền ở qua năm.

Một năm, bọn họ ra kinh đã một năm.

Đầu xuân, mật lệnh của hoàng đế cũng đến.

Nhạ Y Phán biết dọc theo đường đi Cảnh Tứ Đoàn sẽ đến trạm dịch gọi thư tín. Là trở lại kinh thành? Hay là ngấm lui tới mặc cả chia lời với Triệu gia? Nàng không biết.

Từ mùa thu năm trước, nàng đối với chuyện của hấn không hề hỏi đến. Một đường thờ ơ lạnh nhạt, một chữ cũng không nhiều lời.

ở trước mặt mọi người, hai người nghiêm nhiên là vợ chồng ân ái. Nhưng lẫn nhau đều rõ ràng, trừ bỏ da thịt chi thân, bọn họ tựa hồ khôi phục như ban đầu, bảo trì khoảng cách, không truy vấn tâm tư đối phương.

Cảnh Tứ Đoàn cũng không vì vậy mà thay đổi cái gì, cũng không bức bách nàng thổ lộ tình cảm. Nhạ Y Phán rất rõ ràng, hấn chính là người tùy ý tiêu sái như vậy.

Ban đêm mặc dù thâm tình lưu luyến, nùng tình mật ý, đến ban ngày nhìn hấn cùng phú thương hoặc quan lại địa phương, ngấm hừng hực khí thế bảo trì liên hệ với Triệu gia, tiến hành làm ăn, Nhạ Y Phán chỉ yên lặng đặt ở trong mắt.

Trái tim băng giá, lại rời không được. Nàng luôn hoảng hốt nhớ tới gương mặt mẫu thân hàng đêm khóc thầm.

Thời điểm tốt hơn chút, mẫu thân khóc mà nói với nàng, nữ tử xuất giá giống như chén nước đổ đi, thua cuộc cái gì đều không có, cả đời đều bị hủy. Vài dật tinh tế trong khuê phòng, tất cả đều là trước khi mẫu thân xuất giá vì xấu hổ mà tự mình chuẩn bị. Vuốt ve tơ lụa, tất cả đều là giọt lệ nóng rơi xuống.

Thời điểm tệ hơn một chút, phụ thân lưu luyến thanh lâu nhiều ngày không về nhà, thậm chí có khi say khướt mà dẫn dật yêu mị nữ từ xa lạ hồi phủ, mẫu thân Nhạ Y Phán liền phát cuồng, phu quân là trời, đương nhiên không tha chống đối, một lời không hợp chính là bị quyền cước của phu quân đầm đía, ăn no thô bạo. Cho nên nhạ mẫu tức giận chỉ có thể phát tác trên người nữ nhi.

“Ai muốn người không phải nam nhân!” mẫu thân khởi xướng giận như mưa rền gió dữ, đánh nàng, nhéo nàng, một mặt cuồng mắng, khóc lóc gào thét, đem hết thầy đồ lên trên người con gái một.

Nhạ Y Phán nhỏ nhỏ cũng không lên tiếng, bởi vì giầy gựa hoặc phản bác sẽ đưa tới càng nhiều ngược đãi cùng đánh mắng.

Có một lần, nàng bị mẫu thân đánh ngã tới trên hộp châm tuyền, kim tuyền đỡ lấy cổ nàng, Nhạ Y Phán nhin không được liền khóc, năm ấy nàng mới có mười tuổi.

Không ngờ nàng khóc cũng không làm mẫu thân mềm lòng, ngược lại giận quá, nhạ mẫu lấy đai lưng sáng lán hoa lệ phân tán trong phòng, đem tay chân

nữ nhi đang khóc trời chết, ngay cả miệng cũng bịt kín, để trên giường, kéo màn xuống, đóng kín cửa đi ra ngoài.

Nhạ Y Phán khóc trong bóng đêm một ngày một đêm. Thẳng đến khi hạ nhân tiến đến khuê phòng tìm này nọ mới phát hiện tiểu thư hoảng sợ đến tiểu ra ầm cả giường

Sau đó, nàng học ngoan, mặc kệ nhiều đau khổ hay khó chịu đều cố nén nước mắt, chết cũng không khóc, cố gắng tươi cười nhu thuận đối trá, mềm mại nói: “Cám ơn cha mẹ dạy.”

Cha mẹ dạy cái gì đâu? Muốn nàng trăm ngàn lần đừng yêu nam nhân trước, sinh con vô tội, bị hủy hoại khi còn sống.

Nhưng, Cảnh Tứ Đoan là phật còn nàng là ma quỷ. Nàng tự chui đầu vô lưới, không thể trách người.

Trước mắt, hắn đang ngồi đối diện nàng, thanh thân lật xem thư. Vẫn tiêu sái tuấn lãng như cũ, khi giương mắt nhìn nàng, vẫn làm tim Nhạ Y Phán đập nhanh hơn.

“Làm sao vậy? Nhìn ta như vậy, biểu tình ai oán, giống như muốn từ bỏ.” Cảnh Tứ Đoan thuận miệng hay nói giỡn đùa nàng.

Trước đó vài ngày, bọn họ đi dạo chợ đèn hoa nguyên tiêu, người nhiều dễ lạc. Nhạ Y Phán đứng ở tại chỗ không hề cử động, vẫn đợi Cảnh Tứ Đoan nhàn nhã đi dạo trở về tìm thấy nàng. Nàng tự nhận không có biểu tình gì, nhưng Cảnh Tứ Đoan vẫn cười nàng về mặt giống như muốn từ bỏ.

“Đại khái đi, người không phải nên trở về kinh thành sao?” nàng chỉ chỉ thư trên tay hắn lần qua lộn lại nhìn nhiều lần, thản nhiên nói, “Kia hắn là mật lệnh từ kinh thành, muốn người trở về đúng không?”

Thật sự là thông minh lanh lợi. Cảnh Tứ Đoan cười cười.

Hắn nắm trên tay, quả thật là mật lệnh triệu hồi hắn về kinh. Bất quá, Nhạ Y Phán có điều không biết, mật lệnh giống như vậy, hắn đã tiếp nhận vài lần, chính là hắn một lần lại một lần cố ý kéo dài, thăm nghĩ tranh thủ nhiều thời gian, làm bận gai nhân.

Nàng không dám, không nghĩ trở lại kinh thành, Cảnh Tứ Đoan liền cùng nàng không quay về. Chỉ đơn giản như vậy. Dù sao án tử còn không có tra được xác thực, không quay về cũng không sao, tiến độ toàn từ thư lui tới báo cáo.

Đầu xuân này, việc mua bán quân mã cháy sém lông mày, đã không thể tiếp tục kéo dài, Cảnh Tứ Đoan thật sự nên trở về kinh.

“Ta nên trở về kinh, cùng Hoàng thượng báo cáo một tiếng.” ở bên ngoài hắn tùy ý tiêu sái nhưng đáy lòng từ chối một lát, vẫn là đem tính toán nói ra, “Nếu người vẫn không muốn trở về, vậy ở chỗ này đi. Phòng ở ta đã bàn bạc tốt lắm, có thể tục thuê, thỉnh cái nha đầu chăm sóc. Chờ ta xử lý một chút sự tình, qua một thời gian sẽ về.”

Nhạ Y Phán nhìn khăn trải bàn, lông mi dài buông xuống, không nói lời nào.

Khăn trải bàn trước mắt kỳ thực rất thô, cũng giống những đồ vật trong căn phòng này. Qua năm mới bọn họ từ khách điểm trước kia chuyển đến tiểu viện ở ngoại ô này, chỉ ở một chút, cư nhiên liền ở nhiều ngày thế này.

Chỗ này quá đơn giản, trên người nàng còn có một chút châu báu vòng tay có thể cầm, không đến mức đói chết. Chỉ là, nàng không muốn ngồi không ở khuê phòng chờ nam nhân trở về.

Nàng lắc đầu. “Không, ta không cần.”

“Nếu vậy, đổi chỗ ở thì sao? Cũng tốt, chúng ta đến hồ lô khẩu bên kia xem phòng đi.”

Nhạ Y Phán vẫn lắc đầu. Nàng mở to mắt, thủy mâu nhìn hắn, kiên định nói: “Ta cùng người hồi kinh.”

Cảnh Tứ Đoan kinh ngạc, vốn đang dựa vào thân mình thon gầy nay đứng thẳng lên.

“Người muốn cùng ta trở về?” Hắn truy vấn.

“Đúng.” Nhạ Y Phán trầm ngâm một lát, sau đó dứt khoát gật đầu. Giống như trải qua ngàn hồi trăm chuyển suy nghĩ mới hạ quyết tâm.

Có một số việc, vẫn nên kết thúc. Càng tiếp tục tránh né, chỉ có càng ngày càng hỏng.

Ham món lợi nhỏ là một chuyện, chuyện mua bán quân mã này, không thể để bọn họ thực hiện được.

Cho nên dù biết kinh thành đáng sợ, lần này đi dữ nhiều lành ít, thương tâm khó tránh khỏi Nhạ Y Phán vẫn kiên trì, thậm chí là cứng rắn trở về chốn cũ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Một tháng sau, Nhạn tiểu thư mất tích một năm im ắng trở về Tĩnh vương phủ ở phía nam kinh thành.

Tĩnh vương phủ đã thực cũ nát, không có người đến, lúc trước có một đồng bà con xa tiến đến ở. Chủ nhà chết đã nhiều năm, góa phụ thân phận lại hèn, cho nên ít có người tiến đến bái phỏng. Nhạn Y Phán bởi vậy có thể bất động thanh sắc về nhà.

Mẹ ruột của nàng thấy nàng cũng không có kích động rơi lệ, thấp hương bái phạt tạ ông trời làm cho nữ nhi bình an trở về, cũng không có giận dữ chất vấn nàng chạy đi nơi nào vậy, vì sao đi mà không nói lời nào, ngược lại bộ dáng có chút sợ hãi lùi bước.

Hiển nhiên đối với chuyện xảy ra một năm trước còn nhớ rất rõ ràng, cho nên chột dạ.

Chột dạ? Tốt lắm. Sợ hãi? Rất tốt. Nhạn Y Phán lạnh lùng cười.

Từ lúc yếu đuối mầu thân động thủ, kê đơn làm nàng hôn mê còn trôi ở trong phòng tối đen, muốn thông tri kẻ ngồi không mà hưởng kia thừa cơ đến cướp đi trong sạch, làm cho nàng không thể không gả, tình nghĩa mẹ con đã sớm cắt đứt sạch sẽ.

Lúc ấy cũng may mà nàng cảnh giác, sớm từng bước trộm đi mê dược mầu thân giấu ở đầu giường, đánh tráo thứ khác. Đêm đó nàng không bị hôn mê, suốt đêm mang theo hành lý đã chuẩn bị tốt toàn mạng then, nhảy qua cửa sổ mà chạy, một đường chạy trốn tới Cảnh phủ. Trộm được, ngược lại dùng trên người biểu muội Mộ dung nguyên. Làm cho biểu muội ngủ gần chết nàng mới có thể thoát thân, đi tìm Cảnh Tứ Đoan.

Từ lúc sinh ra, nếu nói từng có điều gì áy náy, chính là biểu muội đơn thuần mà đáng yêu cùng với Mộ dung tướng quân. Nhạn Y Phán âm thầm hỏi thăm, biết biểu muội đã có mang, phu quân tìm mọi cách yêu thương, lòng tràn đầy xin lỗi mới buông xuống một ít.

Nếu có thể, nàng thật hy vọng có thể bồi thường, cho dù dùng nửa đời còn lại để bồi thường, thậm chí muốn bóp nát lòng của nàng cũng được.

Sau đó qua nửa tháng, Cảnh Tứ Đoan cũng hồi kinh. Bọn họ có ý khai sai mới không làm người ta khả nghi. Bất quá, cho dù có hồi nghi cũng không có ai dám hỏi nhiều.

Bởi vì gần đây trong kinh có truyền nhau: Nghe nói tướng quân Mộ dung khai tuổi trẻ anh tuấn đối với biểu muội bà con xa Nhạn Y Phán từng nảy sinh tình cảm, mà Nhạn Y Phán tự giác không xứng với mộ dung thiếu tướng tư thế oai hùng sáng láng, sau khi uyển chuyển cự tuyệt, một năm này đều tránh ở trong miếu ăn chay niệm Phật, cầu có thể hoàn lại tình trái...

“Ồ trong miếu ăn chay niệm Phật? Vì báo đáp ân tình? Loại chuyện ma quỷ này cũng soạn ra được?” sau khi Cảnh Tứ Đoan hồi kinh nghe được lời đồn, một cổ tức giận dâng lên, khuôn mặt tuấn tú đen một nửa.

“Đi? chuyện này với cái người nói thật không giống,” một tiếng nói uy nghiêm mang theo trêu chọc đột nhiên vang lên.

Cảnh Tứ Đoan tuy rằng không hờn giận nhưng cũng không dám lỗ mãng. Dù sao hắn đang đứng trong ngự thư phòng, báo cáo lời đồn là ngự tiền thị vệ mang theo đạo, mà người trêu chọc, chính là quý khách trung niên nam tử duy nhất ngồi trong phòng, đương kim hoàng đế.

Lập tức Cảnh Tứ Đoan chỉ có thể cung kính hồi báo, “Hoàng thượng, Nhạn tiểu thư cùng vi thần trong lúc đó có điểm hiểu lầm...”

“Phải không?” Hoàng đế cười cười, xua tay ý bảo thị vệ đem bản sổ con trên bàn học bên cạnh đại đàn mộc đưa cho hắn.

Chỉ thấy hoàng đế gấp quyển sổ đó lại, giờ giờ lên với Cảnh Tứ Đoan, “Người có biết đây là cái gì?”

“Tham bản.” Cảnh Tứ Đoan là cao thủ viết thư này, làm sao không biết?

Nhìn những con số tối đen ghi trên sổ, bình thường cũng không phải là lời hay, tất cả đều là cả triều văn võ hoặc vương công hậu duệ quý tộc không làm tròn trách nhiệm. Cảnh Tứ Đoan phụng mệnh điều tra kết quả xong đều viết thành tham bản, trực tiếp giao cho hoàng đế xem qua.

“Đúng rồi, bất quá, sổ này cũng không phải người viết. Bên trong này tất cả đều viết ác tích của người, cũng chính là ý tứ có người muốn báo cáo người ăn hối lộ.” tâm địa hoàng đế đang tốt nên tận tình giải thích.

Cảnh Tứ Đoan cũng không để ý lắm. Hắn ở trong triều đương nhiên gây thù không ít, người ghen tị hắn cũng rất nhiều, loại sự tình này phát sinh đã nhiều lần. Hắn bình tĩnh trả lời: “Lúc này là ai mắng vi thần?”

“tham bản trên tay trẫm, thật đúng là khéo, đúng là biểu muội bà con xa Nhạn Y Phán viết đến.” Hoàng đế hứng thú nhìn ái tướng tiêu sái tự tại trước mặt thay đổi sắc mặt, trong lòng cảm thấy phi thường thống khoái, “Người không biết nàng viết? Nha, cầm nhìn xem. Thoạt nhìn cái này không giống như hiểu lầm nhỏ, đầu võ mồm giận dỗi mà thôi.”

Cảnh Tứ Đoan tiếp nhận, mở đầu sờ ra đọc.

Thật đúng là..... Toàn diện không bỏ sót. Một năm qua, ngày nào tháng nào đến nơi nào, lại thu hồi lộ ai bao nhiêu bạc, toàn viết rành mạch. Khuôn mặt tuần tử của Cảnh Tứ Đao càng đen.

Hắn biết nàng từng viết qua một hồi ác danh, lúc ấy là dùng để chất vấn hắn, sau cũng không nhắc lại. Không nghĩ tới cô gái nhỏ này tâm cơ thâm như thế, ghi lại còn không nói, còn tấu lên Hoàng thượng, hung hăng mắng hắn ở trong sổ thành đại ác quan ti tiện lại tham tiền.

“...tham quan ác pháp, chiếu theo nền tảng lập quốc, không lấy trọng hình trừng phạt, dọa nạt không đủ giác ngộ, ta không thể chịu nổi hủ đồ bại hoại như thế, mong Hoàng thượng hiểu...hừ, hừ, viết còn ra hình ra dáng thôi.” Có người vừa nhìn vừa cười lạnh, hồn nhiên quên mất bên cạnh còn có hoàng đế đương triều.

“Tuy rằng trẫm chưa từng thấy nàng, nhưng nàng là hậu duệ hoàng tộc, hết thảy phải chiếu theo quy củ, không có biện pháp bỏ mặc. Viết như vậy thật là có bản lĩnh, trẫm còn đang nghĩ có nên triệu nàng đến sửa lịch sử đây.” Hoàng đế chống má nhàn nhàn nói, “Xem trình độ này, không xứng trị người là không thể được?”

“Vậy Hoàng thượng liền xử lý nghiêm khắc đi.” Cảnh Tứ Đao ngẩng đầu, ung mầu lóe ra hào quang lợi hại, “Dù sao Hoàng thượng đã muốn giáo huấn vi thần một lần, không phải sao?”

“Nói cũng đúng.” Hoàng đế cũng gật đầu đồng ý, “Khương hộ vệ, không bằng ngươi truyền đạt lại ý chỉ của trẫm cho lại bộ đi thôi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Lão Khương cung kính lên tiếng trả lời

Đứng rồi, ngự tiền thị vệ đeo đao đứng là lão Khương làm việc cho Cảnh Tứ Đao. Người ta có cái tên thực giang vạn cánh, sau khi rửa mặt chải đầu đổi áo quần, tư thế oai hùng sáng sủa, căn bản không phải là trung niên nam tử im lặng đến gần như câm điếc, không chút nào thu hút.

Sau khi lão khương rời khỏi, hoàng đế nhìn Cảnh Tứ Đao còn muốn trêu ghẹo, “Ngươi muốn được xử lý nghiêm khắc, trẫm cũng làm theo, làm gì còn thối ra mặt? Nay cùng ái khanh trẫm quen biết không giống chút nào. Là vì biểu muội yêu nước yêu dân của trẫm?”

Nói kiểu này cũng thực thoải mái khoái trá. Cảnh Tứ Đao nhẹ thì mất chức, nặng thì khó giữ được cái đầu, bộ dáng vẫn không thêm quan tâm như cũ.

“Nàng..... Biết không nhiều, vẫn nghĩ đến vi thần là tham quan ô lại, ra kinh thành giả danh lừa bịp, ác quan chuyên môn đi nơi nơi ức hiếp người.”

“Ngươi không nói hết với nàng?”

“Đương nhiên không có. Thứ nhất là sợ ảnh hưởng kế hoạch, thứ hai vì an toàn của nàng, không thể để nàng lie lụy. Huống chi...” Trẫm ngâm một lát, Cảnh Tứ Đao mới khó khăn nói, “Huống chi ngay từ đầu, vi thần không dự đoán được sẽ cùng nàng....”

Xem Cảnh Tứ Đao mồm miệng sắc bén lại chần chừ khôn kể đã đủ ngạc nhiên, giờ phút này bên tai hắn ửng đỏ, rõ ràng là xấu hổ, đây thật sự là kỳ quan.

“Khó nói ra như vậy sao? Cô nam quả nữ một đường làm bạn, tâm đầu ý hợp cũng là chuyện tự nhiên.” Hoàng đế khoát tay, bộ dạng biết nhưng không thể trách, “Ngươi đừng kinh ngạc, lão Khương đều hỏi báo. Nghe nói các ngươi sau đó gần bó như keo sơn, căn bản là một đôi vợ chồng nhỏ ân ái, phải không?”

Lão Khương này nhìn như thành thật, nhưng cũng là muốn đâm chọc thôi!

Cảnh Tứ Đao thanh thanh yết hầu, không dám tự thừa nhận, “Vi thần quả thật đối với Nhạn tiêu thư....”

“Nàng là người trong hoàng thất, ngươi nên chiếu theo quy củ cưới hỏi hoàng gia, trẫm cũng sẽ không cản trở.” Ngụ ý là đang trách hắn quá nóng vội, vô danh vô phận liền đem Nhạn Y Phấn ăn luôn.

“Chính Hoàng thượng vừa nói, cô nam quả nữ một đường làm bạn, tâm đầu ý hợp là tự nhiên. Hoàng thượng hiểu biết chính xác, vi thần thực bội phục.” Cảnh Tứ Đao thực nhanh chóng phản kích.

“Được rồi, được rồi, không cần bắt bẻ trẫm” quân thần nhiều năm, làm sao mà không biết trong lòng Cảnh Tứ Đao có chủ ý gì? Hoàng đế khoát tay áo, “Trẫm chỉ hỏi ngươi, ngươi xác định là tâm đầu ý hợp? Mộ dung tướng quân cũng là đại tướng trẫm nể trọng, trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, đừng hy vọng trẫm giúp ai, việc này tự các ngươi giải quyết.”

“Dạ, vi thần biết.” Kỳ thật Cảnh Tứ Đao một chút cũng không biết phải làm sao bây giờ. Hắn không hề nhiều lời, sửa lại thần sắc nghiêm chỉnh, bẩm báo: “Vi thần một năm truy Triệu gia, mới xác định sau lưng hắn có người cực quan trọng làm chỗ dựa. Giờ phút này là thời khắc trọng yếu để bức người này ra mặt, vi thần không thể phân tâm đi quản việc tư, còn thỉnh Hoàng thượng hiểu rõ, đừng ở thời điểm này quyết định....”

Vạn nhất thời điểm hắn bắt người xấu, Hoàng thượng bị cái yêu nữ chuyên diễn trò kia chỉ điểm, thật sự chỉ hôn nàng cho Mộ dung khai, vậy không phải nguy rồi?

Đừng nói hắn buồn lo vô cớ, Nhạn Y Phấn cũng không phải là nhân vật bình thường, không thể khinh thường.

Hoàng đế thấy hắn về mặt nghiêm trọng nhưng lại cười ha ha, “Cảnh Tứ Đao, ngươi cũng có ngày này! Trước nên lo cho cái đầu ngươi đi.”

Tình quan khổ sở, anh hùng cũng thế! Hoàng đế hết sức gấu cọt ái tướng, nhịn không được cũng muốn cảm thán như vậy.

Tiếng đồ vật va chạm kêu loảng xoảng! Chén trà rơi xuống đất, bị vỡ nát. Ngoài phòng khách trước khuê phòng của tiểu thư Mộ Dung Nguyên ở phủ tướng quân, nhất thời lâm vào một mảng tịch mịch.

Bởi vì cô gia Cảnh Dập phạm bệ bọn nhiều việc, hơn nữa trong Cảnh phủ lại không có ai có kinh nghiệm nữ tặc giúp đỡ, cho nên Nguyên tiểu thư có thai trở về nhà mẹ đẻ, cũng chính là phủ tướng quân, dưỡng thai.

Nhận Y Phán đem đồ ăn vật tới thăm biểu muội, không nghĩ tới, tối nay Mộ Dung Nguyên muốn sinh.

Mọi người rất bận rộn, quản gia, vú mẩu, nha đầu thậm chí bà mụ đều đang chờ, Nguyên tiểu thư sắp lâm bồn. Hẳn là việc đáng mừng, nhưng giờ phút này, sắc mặt Cảnh Dập phạm cùng Nhận Y Phán đều cực kỳ ngưng trọng.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Nhận Y Phán run run hỏi.

“Nghe nói lần này Hoàng thượng nghe không ít lời can gián, đều bắt lợi với thúc phụ. Hoàng thượng tức giận, quyết định xử lý nghiêm khắc thúc phụ của ta. Lại bộ đều nói, có khả năng xử trảm” Cảnh Dập Phạm gần tuổi với Nhận Y Phán, mi tâm khắc thật sâu.

Thời gian này trừ bỏ công việc ở ngoài, thê tử sắp sinh, thúc phụ lại có chuyện, hẳn bồn tẩu hỏi thăm chung quanh, phí sức lao động, tuổi trẻ anh tuấn như hẳn cũng tiêu tụy.

“A...” tiếng sản phụ kêu đau từ trong truyền ra, Cảnh Dập Phạm lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, hoảng hốt thất thố hướng bên trong nhìn xem.

Mặt mày hẳn cùng thúc phụ Cảnh Tứ Đoan rất giống. Chỉ là, biểu tình sầu lo như vậy sẽ không xuất hiện trên mặt Cảnh Tứ Đoan. Người nọ luôn mang điềm trừu tức, giống như chuyện trong trời đất này không liên quan tới hắn.

Lúc này sự tình huyền ảo lớn như vậy, hẳn có từng nhân may? Người từng thân mật bên gối, cư nhiên lại bị đánh đuổi, dẫu sợ hung hăng mắng hắn, kết quả hiện tại không thể vấn hồi, hẳn có oán nang?

Vốn nghĩ Cảnh Tứ Đoan chỉ bị phạt nặng, bù tiền hoặc giáng chức, không nghĩ tới, không nghĩ tới...

“Đau chết ta...ta không cần sinh...” tiếng kêu bèn nhon lại truyền đến, thê lương làm cho sắc mặt Nhận Y Phán càng thêm tái nhợt.

“tiểu thư, tiểu thư! Hiện tại đừng kêu, yên lặng để có khí lực nha.”

Vú mẩu, bà mụ được mời đến tất cả đều quay chung quanh, ngon ngọt khuyên bảo.

“Ai là... Tiểu thư a? Ta nếu vẫn còn là tiểu thư, làm sao có thể sinh đứa nhỏ!” Mộ Dung nguyên cho dù đang đau bụng sinh, vẫn xảo quyết như trước, một mặt thờ gắp một mặt mắng.

“Đúng, đúng, thiếu phu nhân kiềm chế chút...”

“A... lại tới nữa, đau chết người....Cảnh Dập phạm! Kẻ hỗn đản này, ngàn đao giết ngươi, có bản lĩnh chính ngươi sinh...”

Sắc mặt Cảnh Dập Phạm cứng đờ, muốn cười lại không dám cười, vẻ mặt xấu hổ nhìn sang Nhận Y Phán biểu tình dờ dẩn.

“Ta đi trước, các ngươi có việc. Nguyên biểu muội nhất định sẽ thuận lợi sinh, không có việc gì. Vài ngày nữa ta sẽ lại đến thăm nang” Nhận Y Phán đứng dậy, lẳng lặng cáo từ rồi đi.

Giờ này khắc này, không thích hợp chờ nữa, người ta là sinh đứa nhỏ, là chuyện đại hỷ, nang buồn ra mặt thật không thích hợp. Truy vấn tình trạng Cảnh Tứ Đoan càng thêm kỳ quái, vạn nhất Cảnh Dập Phạm hỏi một câu ‘ Vì sao ngươi quan tâm như thế’ nang nên đáp lại như thế nào?

Hướng chi, nếu để Cảnh Tứ Đoan biết, đại khái là hẳn sẽ cười nang mèo khóc chuột, hẳn chính là bộ dáng này, khuyên hẳn không nghe, mắng hẳn vô dụng, chỉ có thể vụng trộm...

Ngốc cái là, thời điểm nang viết tham bản, lòng đầy căm phẫn, nhưng cũng khóc từ lúc viết chữ cái đầu tiên đến chữ cái cuối cùng. Nước mắt làm nét mực loang lổ, còn thay giấy khác.

Vì sao hẳn không phải người tốt một cách quang minh chính đại? Vì sao nang lại yêu một người thiên cận, trong mắt toàn là tiền, lấy kiểu cách quan chức nhà nước mà ức hiếp tiểu quan địa phương, thu hối lộ, thậm chí cùng gian thương cấu kết?

Cúi đầu đi từ sương phòng sáng ngời ra, hành lang phủ tướng quân đốt từng chiếc đèn lồng nhỏ, đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng cả hành lang dài, tối nay vẫn có người đến người đi, nang im lặng đi tới, thẳng đến hành lang gấp khúc, nang không tự chủ được dừng bước.

Một thân ảnh oai hùng xuất hiện trước mặt nang, hai người cách nhau một khoảng bằng vài chiếc đèn lồng, xa xa nhìn nhau. Người nọ, là Mộ Dung Khai.

Trong trí nhớ của nang thật sự không có ấn tượng với Mộ Dung khai, trước khi rời đi kinh thành, nang luôn luôn tại vùng buồn đau khổ của bản thân gầy gầy, căn bản không dư thời gian chú ý người bên cạnh. Chỉ mơ hồ nhớ rõ biểu ca bà con xa này là tướng quân kiêu ngạo, từ nhỏ luôn sinh sống ở bên

trong sự nâng đỡ, vĩnh viễn là trung tâm sự chú ý. Từ một góc im lặng bàng quan của Nhạn Y Phán, căn bản không thể xuyên qua nhau.

Nhưng người ngoài đều nói hẳn thích nàng, nghe nói từ khi nàng chạy ra kinh, Mộ dung khai từng điên cuồng hơn một lần, huyền não Cảnh phủ, phủ tướng quân đều biết.

Nam tử bề ngoài tráng kiện hiên ngang như thế, ở trước mặt nàng, nhưng vẫn hàm. Đối với hẳn, trong lòng Nhạn Y Phán tràn ngập tội lỗi.

“Biểu ca.” nàng cúi người bái, dịu dàng nói nhỏ, “Hồi lâu không thấy, gần đây...”

Mộ dung Khai biểu tình gấp rút, giống như không nghe thấy, một lần nữa cất bước đi, lướt qua bên người Nhạn Y Phán, cũng không đáp lại, cũng không liếc nhìn nàng một cái, nhìn cũng như không.

Nàng đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Đến tận lúc này đây nàng mới biết, mình đã đã thương tâm hẳn.

Tình yêu đã thương người, cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Tình yêu của nàng không hề ở gần nàng, tình yêu của nàng cũng không thể hồi báo. Vô luận yêu hoặc được yêu, kết cục đều là thương tâm.

Áo quần mùa xuân đơn bạc, đêm đã trễ, nàng co rúm lại hốt hoảng rời đi, cước bộ lại có chút lảo đảo.

Mấy ngày sau, lão Khương mang theo vòng tay bằng vàng của Nhạn Y Phán đến cầu kiến, tâm của Nhạn Y Phán lại lần nữa chìm sâu vào trong đáy cốc.

Nàng ở trong phòng khách cũ nát của nhà mình tiếp đón lão Khương. Trung niên hán tử trầm mặc này từng thủ hộ an toàn của nàng, vô luận dưới tình huống gì, đương nhiên cũng không thể phê bình. Người tốt như thế, sâu trong đáy lòng Nhạn Y Phán rất cảm kích.

“Khương hộ vệ, mời ngồi.”

“Nhạn tiểu thư không cần khách khí, vẫn gọi ta lão Khương là được.” Lão Khương không có một chút vì thay quần áo, mang danh hiệu ngự tiền thị vệ mà khác đi, vẫn là lão Khương cẩn thận mà cung kính trước đây.

Chỉ thấy hẳn giống như trước đây, kiên trì không chịu ngồi ăn cùng nàng, làm bốn phận thủ hạ, đứng giữ ở bên cạnh Nhạn Y Phán.

Chờ sau khi nha đầu dâng trà rồi lui ra ngoài, Nhạn Y Phán tháo xuống ngân trâm trên đầu, chậm rãi thử qua một ly, xác nhận không bị thêm được liệu thể mới thỉnh lão Khương uống.

Nàng biết mẫu thân tránh ở sau cửa sổ rình coi. Một ngày nay, mẫu thân giống như con chuột nhỏ, sợ hãi ánh mắt của nàng, luôn luôn lẩn xa xa. Cho dù hai mẹ con ở cùng một chỗ, cũng giống như người xa lạ.

Nhạn Y Phán không cần, từ cái đêm của một năm trước đó, nàng không bao giờ tin nhiệm bánh kẹo hay đồ ăn phòng bếp mang sang.

Kỳ thật như vậy là tốt nhất. Thật sự.

Lão Khương trầm mặc nhìn hết thấy, ngay cả khi ở trong nhà của mình, Nhạn tiểu thư đều không thể an tâm tự tại. Thủ pháp nàng thử trà thuần thực, giống như làm vậy đã thành thói quen.

Hắn không có uống chén trà kia, chỉ thận trọng lấy vòng tay thu ở trong ngực đặt trên bàn.

“Đây là vật Cảnh đại nhân nhờ chuyển giúp.”

Nhạn Y Phán trừng mắt nhìn, vô dụng, trước mắt mơ mơ hồ hồ. Dùng lực chớp vài cái vẫn như thế.

Tay nàng giống như nặng ngàn cân, căn bản không thể động đây, cũng không có biện pháp lấy vòng tay kia.

Đây là vòng tay bị Cảnh Tứ Đoan lừa đi, tạo nên bao nhiêu chuyện cãi nhau cùng châm chọc, hẳn chính là không chịu trả nàng. Sau lại, trong lúc hai bọn họ có nhỏ nhỏ tình thú, mỗi lần nhắc đến, luôn không thể thiếu một trận đấu vô mồm trêu đùa. Nàng nháo hẳn, hẳn cũng theo nàng nháo, cuối cùng lại để mặc nàng làm nũng.

Hắn luôn dỗ nàng lừa nàng như vậy, cuối cùng cũng đem lòng nàng lừa gạt đi.

Mà nay, vòng tay bị đuổi về đây. Cái này đại biểu cho chuyện gì?

“Hắn... cũng bị giáng tội, chịu phạt?” tiếng nói Nhạn Y Phán nhỏ như muỗi kêu, run run ngay cả chính nàng còn không nghe rõ.

“Đúng.” Lão Khương cũng không nhiều lời vô nghĩa, cũng không đi vòng vèo, trả lời một chữ vô cùng đơn giản.

“Sẽ, sẽ là phạt nặng sao?”

Lần này lão khương không nói chuyện, chỉ thờ dài.

Sẽ nghiêm trọng đến vậy? Chẳng lẽ, thật sự muốn chém đầu sao? Trong lòng Nhạ Y Phán trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Chỉ biết là, trong ngực vô cùng hốt hoảng, cái mũi hơi hơi...

Không thể có chuyện này, nàng chỉ muốn giáo huấn hần một chút, đừng tham tiền, bại hoại như vậy.

Nhạ Y Phán cả đời hận nhất, chính là lấy tiền tài hoặc quyền thế áp bách tiểu nhân yếu đuối. Nàng thật sự thấy nhiều lần. Bộ mặt phụ thân cố gắng nịnh bợ bạn tốt là như thế nào, sắc mặt phụ thân đối với mẫu thân lại là như thế nào, sau khi mẫu thân thủ tiết kết giao nam nhân như thế nào, sắc mặt đám người đo là như thế nào, tất cả nàng đều xem trong mắt.

Nếu nàng vì tư tình nữ nhi mà không báo, để Cảnh Tứ Đoàn tiếp tục ý thế bức hiếp người, nàng sẽ không là Nhạ Y Phán.

Nhưng là, nhưng là...

Làm chuyện tốt, giúp người trong thiên hạ, lại không giúp cảm nhận của mình, bắt đắc dĩ như thế, còn mang theo chút chua xót.

“Lão Khương...ta....ta có thể....nhìn hần sao?” nàng ngẩng đầu, mắt to lóe ra chút nước trong sáng, lại vẫn cố nén không khóc như cũ, làm cho người ta nhìn thấy cực kỳ đau lòng.

Lão khương không phải ý chí sắt đá, nhưng thời điểm này, chỉ có thể lắc đầu.

“Đã bị bắt đến từ lao hình bộ, không có cách.” Hần nói đơn giản

Nghe vậy, khuôn mặt Nhạ Y Phán không còn một giọt máu, nàng chỉ cảm thấy một trận trời đất rung chuyển, thậm chí trước mắt toàn sao, giống như bị người hung hăng đánh một quyền.

Đã bị đưa đến từ lao, hần là đã xác định tội trạng, mấy ngày nữa sẽ xử quyết.

Nhạ Y Phán yên tĩnh thật lâu, thật lâu.

“Vậy sao? Ta đây đã biết.” cuối cùng, nàng nhẹ giọng nói, “Cám ơn lão khương đã đem vòng tay đưa đến đây, thỉnh chuyển lời đến đại nhân nhà ngươi, ta đã nhận.”

“Xin tiểu thư bảo trọng.” Lão Khương kính cẩn khom người cúi đầu, sau, lặng yên không tiếng động rời đi.

Đêm hôm đó, Nhạ Y Phán ở trước gương chỉnh trang, phát hiện chính mình hơi già đi.

Mới qua vài canh giờ, mỹ mạo kiều mỹ như hoa nở, ở trong kính lại tiêu tụy. Mấy ngày trước, thân mình nàng vốn gầy lại càng thêm yếu đuối, gầy đi không ít, một đôi mắt đen lớn hơn, hai má hơi hơi hốc hác, biểu tình thần nhiên.

Nàng đối với chính mình ở trong kính mỉm cười.

Nàng nhớ rõ lúc ở mai huyện, khi đang trang điểm, Cảnh Tứ Đoàn lười biếng ở phía sau thương thức, đợi nàng vẽ mi, điểm môi xong, hần có ý trêu chọc vài câu, “Trang điểm xinh đẹp như vậy, là tính đi thanh lâu kiếm chút bạc sao?”

“Không kiếm nhiều chút, như thế nào cung ứng cho kẻ lòng tham không đáy nhà ngươi?” nàng nửa thật nửa giả đáp lễ.

Nói xong, hai người ở trong gương cười. Kẻ thích đấu võ mồm gặp đối thủ có thể lực là ý tứ gì?

Cho dù đáy lòng biết hần không tốt lành gì, trong lòng vẫn mát mẻ, rốt cuộc không thể lay trở lại. Vòng tay có thể lấy, nhưng cái khác..

Không nghĩ, còn làm chuyện không đâu, nếu làm, nên gánh vác hậu quả, Nhạ Y Phán không hối hận.

Mẫu thân nàng có phải cũng có tâm tình thế này? Gã cho một kẻ ngay cả xác chết đều không có, cả ngày vì cùi gạo phiền não, còn phải chuẩn bị cửa hàng, thậm chí vụng trộm nhận thù kiện hàng những tỷ muội ở thượng công cục trước kia chuyển tới, trợ cấp gia dụng, cố gắng làm cho Nhạ phụ ở trước mặt bằng hữu không đến nổi ngốc đầu dậy không nổi. Nàng có từng hối hận?

Cũng khó trách mẫu thân coi tiền bạc là quan trọng nhất, bởi vì đã ném trái sầu đau khổ. Hy vọng nữ nhi thành phượng hoàng, gả làm thiếu phu nhân hào môn, cuối cùng vì tiền, sử dụng thủ đoạn đáng sợ, muốn làm cho Nhạ Y Phán không nghe lời phải vâng lệnh gả đi.

Nhạ Y Phán từ nhỏ coi chuyện xem trọng tiền là việc ti tiện, cho nên đối với hành vi thường ngày đặc biệt khác nghiệt. Làm quan phải thanh liêm, nếu không, không bằng không làm.

Nay, nói cái gì cũng vô dụng.

Nàng im lặng thay quần áo vàng nhạt, búi lại tóc, một lần nữa chỉnh trang, thời khắc đêm dài yên tĩnh, lặng lẽ ly khai phòng của mình, đi đến hành lang

phía trước.

Nhạ Y Phán chỉ có hai hạ nhân, giờ phút này đều ngủ. Thân ảnh cô độc bước đi trên mặt đất, lác lác, lác lác. Cuối cùng, Nhạ Y Phán đi tới khuê phòng nhiều năm tâm sinh kháng cự, không muốn tới gần.

Nàng mở cửa, đốt đèn trên bàn cũ, chiếu sáng toàn phòng, nhìn đến tơ lụa trong phòng.

Chỉ là, tơ lụa tinh xảo hoa lệ bám đầy bụi bẩn, bên cạnh đó, thoi, bàn thêu, tranh gỗ toàn lấy và bông che, tro bụi bám thành từng đồng to. Từng thêu tuyến đều hồng, nguyên lai màu sắc trơn bóng xinh đẹp, giờ này sớm âm đạm không màu sắc.

Nhạ Y Phán tùy tay lật lật, nhớ tới mẫu thân từng một mặt thêu, một mặt giảng giải với nữ nhi cái gì là đầu tâm, nhị tâm, cái gì là hợp xạ, xuyên ngũ, phi quang. Tờ được làm như thế nào, phơi nắng ra sao, sau đó còn dùng xác ngọc trai... Nhạ Y Phán lúc nhỏ sẽ dùng âm thanh thanh thúy đáp ra bảy kỳ xảo dệt lụa: có bình tiêm, quán, bàn toa, đáp toa, cầu, kết, cùng với sự kinh ngạc của mẫu thân.

“Phán nhi thật thông minh.” Lúc đó mẫu thân một mặt làm việc, một mặt khen ngợi nữ nhi, sau đó sâu kín thở dài, “Lanh lợi như vậy, về sau nên tìm phu quân tốt để gả, mau sống sung sướng cả đời. Không giống nương nương, gốc như vậy...”

Mặc kệ là ngu ngốc hay thông minh, kết quả đều như nhau. Người mình yêu không thuộc về mình.

Nàng tiện tay lật một mảnh vải, trên đó thêu nhiều thứ, cuối cùng chọn ra một mảnh vải nhìn chắc nhất, chậm rãi triển khai, cầm cái kéo có chút rỉ sắt trong tay, chậm rãi cắt, cắt ra thành mảnh dài. Sau khi cắt ra, nhìn không ra trên này nguyên bản thêu uyên ương hí thủy, hay là từng trúc dao thanh.

Sau đó, nàng ngửa đầu, nắm một đầu mảnh vải, một mặt đem đầu khác ném qua xà ngang trên đầu. Chân giẫm lên một cái ghế, bàn tay mềm dùng sức, đem hai đầu mảnh vải cột thành một nút thắt.

Cứ như vậy đi, nàng sẽ theo hần. Một mạng này dùng để bù hần cũng được.

Nhạ Y Phán thối tất nển, mọi nơi lâm vào một mảng tối đen. Qua một khắc này, nàng sẽ không thấy sợ hãi nữa, cũng sẽ không tức giận, thương tâm, thống khổ, tự trách, mâu thuẫn, lại càng không chịu tương tư khắc cốt tra tấn.

Mảnh vải hướng cái gáy trắng nõn vòng qua một lần, sợi tơ lạnh lạnh áp sát cổ họng nàng. Chỉ cần đầy ghế ra, dùng sức đá một cái....

“Chậm đã!” tựa hồ có người điên cuồng hét lên, cửa cũng bị phá khai.

Nhưng Nhạ Y Phán đã muốn nhắm mắt lại.

Một ý niệm cuối cùng trong đầu nàng, đó là chỉ mong có thể sớm gặp lại Cảnh Tứ Đoan ở địa phủ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhạ Y Phán không chết. Ngay cả lựa chọn đều thất bại, nàng thật không biết nên khóc hay nên cười. Cứu nàng, dĩ nhiên là mẫu thân của nàng.

Nhạ mẫu xông tới phòng, chuyện thứ nhất đó là nhanh tay lẹ mắt cầm lấy cây kéo trên bàn, cắt đứt mảnh vải, cho dù là như thế, gáy Nhạ Y Phán cũng đã in sâu dấu vết.

A, không chết sao? Nàng cố sức mở mắt ra, hoảng hốt nhìn ba người trước mặt: quản gia thực già đi, tóc mai bạc trắng; nha đầu sợ tới mức mặt không có chút máu, hốc mắt đỏ hồng; Mà nhạ mẫu tiêu tụy đáng thương, bộ dáng vẫn như con chuột nhỏ, cúi đầu, không dám nhìn thẳng nữ nhi.

“Tình, tình là tốt rồi, dạng hi, đi rót trà nóng cho tiểu thư uống.”

“Muốn thỉnh đại phu đến xem hay không? Hay là nấu chút canh...”

“Lúc này thỉnh đại phu ở đâu? Nửa đêm, sáng sớm ngày mai...”

Nhạ Y Phán thấp giọng đánh gãy ba người nhỏ giọng nói chuyện, “Không cần, ta ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Bởi vì vết hầu bị thương, nói chuyện phải cố hết sức, còn khàn khàn, Nhạ Y Phán thật không biết đây có phải giọng mình hay không.

“Phán nhi...” nhạ mẫu tiến lên phía trước từng bước, tay muốn sờ sờ nữ nhi nhưng thấy ánh mắt của Nhạ Y Phán lại khiếp đảm thu hồi.

“Ta thật sự không có việc gì, để ta ngủ một chút đi.”

Nói xong, nàng nghiêng người lại, không hề nói nhiều. Bởi vì nàng không cần mẫu thân dùng đôi mắt bi thương như vậy để nhìn nàng, cũng không cần hàm chứa lệ hội Nhạn Y Phán vì cái gì ngu như vậy? Nàng nên trả lời như thế nào? Nói là vì một nam nhân không đáng để yêu, giống như mẫu thân?

Cổ họng nàng đau, cái trán đau, toàn thân đều đau, nhưng những vết sẹo này tuyệt đối kém so với một đao bén nhọn trước ngực. Khó chịu đến không thờ nổi, kêu không ra tiếng, lại không thể giải thoát.

Nhìn một đêm, cuối cùng trời cũng sáng. Giữa mênh mông nắng sớm, nhận mẫu cũng một đêm không ngủ mang theo đầu lặng lẽ tiến vào, Nhạn Y Phán người được mùi vị canh gà mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nghiêng người, mẫu thân ngay trước mắt, ưu buồn mà kinh sợ nhìn nàng.

“Ta, ta kêu dạng hi nấu canh bồ, ngươi uống một chút.” Xem nữ nhi lẳng lặng nhìn bộ dáng của nàng, Nhạn mẫu lại nói thêm một câu, “Nếu ngươi lo lắng, ta uống trước cho ngươi xem.”

Xem mẫu thân giành canh gà uống trước một ngụm, nước mất thiếu chút nữa rơi xuống, còn cứng rắn đem canh gà nuốt vào, chỉ vì tình cảnh của nữ nhi, tâm Nhạn Y Phán hơi hơi đau.

Mẹ con làm sao lại ở vào tình thế này? Mẫu thân của nàng ngực ngực, thực đàn, thực yếu đuối, không bao lâu sau tính tình bất định, sau khi đến tuổi trung niên lại cực mềm dẻo, có lẽ đã làm chuyện thực quá đáng, nhưng thật giận là, dù xấu xa thế nào, vẫn là mẫu thân của nàng như cũ.

Tựa như nàng hận Cảnh Tứ Đoan, nhưng không cách nào kiên quyết rời đi hẳn. Nhạn Y Phán vẫn tự xưng là kiên cường, kỳ thật, chỉ là nữ tử tâm thường.

Xem nữ nhi vẫn im lặng như cũ, chỉ lẳng lặng nhìn mình, Nhạn mẫu lại lùi bước. Nàng bị nóng mồm miệng có điểm không rõ, nói lung tung: “Không sao cả, nếu ngươi không muốn uống, ta...ta đây...ta liền đi ra ngoài.”

“Nương, đợi chút.” Nhạn Y Phán rút cuộc mở miệng, gọi mẫu thân lại,

“Ta muốn uống.”

Nhận mẫu đầu tiên là chết đứng, sau đó chậm rãi trở lại, từ trên tay nha đầu tiếp nhận canh gà, bụng toát. Sau đó ngồi xuống ở mép giường, thổi từng ngụm, dứt nữ nhi uống hết.

Thật sự không sao cả. Đi một vòng quý môn quan trở về, cho dù mẫu thân thật sự muốn kê đơn, nàng cũng không phản kháng. Nếu giả cho kẻ có tiền có thể làm mẫu thân vui một chút, có gì là không thể?

Canh gà kia tựa hồ có kê đơn, Nhạn Y Phán uống xong lại ngủ. Nhưng, nàng tuyệt không quan tâm. Ngủ cũng tốt, không tỉnh lại cũng tốt, nếu nằm mơ đến cái oan gia đáng giận kia, nàng có thể tiếp tục ngủ, tiếp tục mơ....

Ban đêm, Cảnh Tứ Đoan thật sự tiến vào giấc mộng.

Hắn vẫn một thân tiêu sái, lồi lạc như trước, tuấn mỹ như trước. Mi hơi hơi cong, môi lộ ra ý cười trào phúng như trước, tựa hồ muốn nói: Nhìn đi, không có ta bên cạnh, ngươi liền đem chính mình làm thành bộ dáng nghèo túng như vậy?

“Ta nghĩ ngươi sẽ là quý không đầu.” Nhạn Y Phán khởi động thân mình, thốt ra.

Ý cười trong mắt Cảnh Tứ Đoan càng đậm, “Nếu ta là quý không đầu, tất cả đều do ngươi ban tặng. Tham bản viết rất tốt, đem ác trạng của ta viết rành mạch, Hoàng thượng nhìn, không chém ta không được.”

Vài năm rồi sao? Thói quen dùng nụ cười giả tạo thay thế nước mắt này, đã qua vài năm? Nàng thậm chí từng nghĩ mình sẽ không khóc, bất quá, vào giờ phút này, hốc mắt nóng lên, nàng còn chưa kịp tỉnh ngộ, nước mắt cũng đã ngã nhào hai má, rơi trên vạt áo.

Cảnh Tứ Đoan đến gần, ngồi xuống bên mép giường, thở dài một hơi, “Sao lại khóc? Không phải ngươi thực hy vọng ta bị chém, từ nay về sau không bao giờ có thể hại lương dân, tác uy tác phúc sao?”

Nàng gật đầu, nhưng nước mắt lại càng chảy càng nhiều.

“ Vẫn là không thấy được quý không đầu, đáy lòng không cam nguyện, cho nên thất vọng?” hắn lấy tay giúp nàng lau lệ, miệng vẫn không tha trêu chọc, “Ta nói trước cho ngươi, quý không đầu rất đáng sợ, ngươi xem sẽ bị dọa.”

Tay hắn thực ấm áp, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên. Sau đó, hắn cúi người qua hôn cái miệng nhỏ nhắn run run, không có chút máu kia.

Hai người đều nếm vị mặn chát của nước mắt, Cảnh Tứ Đoan không thêm để ý, ôn nhu nhưng kiên trì hôn nàng, đầu lưỡi câu dụ nàng, triền miên khắc cốt, khó khăn chia lìa.

Trong lúc đó, Nhạn Y Phán lại mơ hồ cảm thấy không đúng. Nếu hắn thật sự là quý, tại sao có chút ấm áp quen thuộc? Bàn tay to của hắn vỗ về mặt nàng, môi hắn, ngực hắn...đều nóng hầm hập, dương khí rất nặng, nào có một chút quý khí?

Bàn tay nhỏ bé nhu nhược vô lực chậm rãi đặt lên gáy hần, nhẹ nhàng vuốt ve. Da thịt bóng loáng kiên cố, đừng nói chém đầu, ngay cả một chút dấu vết bị thương đều không có.

Tay Cảnh Tứ Đoan đã vuốt ve gáy ngọc của nàng, chỗ bị đè tạo ra một vết ứ thật sâu. Hần thương tiếc nhẹ vỗ về, sau đó lại ôn nhu lấy môi dẫn dụ, hôn lại hôn, mọi cách không tha.

“Thật sự là cô nương ngọc.” Hần cúi đầu nói, không hề có trêu chọc giễu cợt ý, mà là thâm trầm, còn thật sự nói, “Nếu không có người cứu ngươi, chúng ta lúc này ngay cả mặt mũi còn không thấy. Ngươi thông minh cả đời, sao lúc này lại ngốc như vậy?”

“Ân...chờ một chút...” Nhận Y Phán từ trong sương mù chậm rãi tỉnh lại, mãnh liệt đẩy hần ra. Đáng tiếc thân thể suy yếu, có người ngực giống như tường đồng vách sắt, cứng rắn bất động, ngược lại làm cho nàng mệt thở không ra.

Nhưng thở không ra thì thở không ra, nàng vẫn nũng nịu nói: “Cảnh Tứ Đoan! Ngươi, ngươi nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là người hay quý? Không phải ngươi bị chém đầu sao?”

Vấn đề này làm Cảnh Tứ Đoan cười to, hần đem cái trán dựa vào đầu vai nàng, cười đến toàn thân phát run.

“Ngay cả tướng công của mình cũng không biết là người hay quý? Ngươi ngày thường thông minh tinh tướng, trong bụng cũng chỉ là cái bao cỏ.” hần cuồng tiếu sau một lúc lâu mới thở hào hển trả lời, “Đầu của ta vẫn thật sự an ổn, có thể dây dưa với ngươi vài thập niên không thành vấn đề, ngươi đừng tưởng cứ như vậy rời khỏi ta.”

“Ngươi..... Ngươi.....” Nhận Y Phán khiếp sợ đến nói không nên lời, đôi mắt đen thui lù lù trừng hần, nháy cũng không nháy, giống y như trúng tà.

“Ai, xem ra không nói rõ ràng với ngươi là không được.”

Đơn giản mà nói, hết thảy chuyện này đều là kẻ sách.

Trên đường điều tra Triệu gia, phát hiện hần cùng nhân vật trọng yếu trong triều cấu kết, nếu không sẽ không thể mỗi lần điều tra đều bị đẩy ra. Cảnh Tứ Đoan phụng mệnh đuổi theo, bày bố trận, sắm vai tham quan. Mà Triệu gia đương nhiên có người chỉ dẫn sẽ biết được thân phận thật của Cảnh Tứ Đoan. Cảnh Tứ Đoan tương kế tựu kế, thuận thế mà làm, làm bộ như thân phận bị vạch trần, bị Triệu gia dùng một số tiền lớn mua chuộc, bị hần sai khiến.

Tại thời điểm này, tham bản đưa đến trước mặt hoàng đế. Cảnh Tứ Đoan giả làm kẻ xấu, bao gồm Triệu gia đồng mưu, toàn bộ tỉ mỉ viết ra. Thực hiện nhiên có người muốn mượn tay hoàng đế, bỏ kẻ vương bận Cảnh Tứ Đoan đi.

Cảnh Tứ Đoan nói thực dễ dàng, Nhận Y Phán nghe xong lại cảm thấy một trận choáng váng.

“Ngươi không phải là nghĩ đến...cuốn vở kia là ta viết đi?”

“Quả thật từng hoài nghi qua.” Loại thời điểm này còn nói giỡn được, Cảnh Tứ Đoan thật không hổ danh là Cảnh Tứ Đoan.

Xem khuôn mặt tiểu thư thật thắm, cắn môi, bộ dáng hàm oan hần, Cảnh Tứ Đoan bất đắc dĩ phải kể ra hết.

“Ta đương nhiên không biết là ngươi. Nhưng cũng phải cảm tạ ngươi, bởi vì rất nhiều chuyện người ngoài căn bản không biết, cũng có thể bịa đặt tội trạng. Giống như chuyện mua bán quân mã này, hai bản đều biết cực kì rành mạch. Ngươi biết đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng một bản khác, tuyệt đối là người có liên quan viết. Hoàng thượng cố ý nói muốn trăm ta, sau khi ta bị áp đến tử lao, người nọ liệu định không có việc gì, liền lập tức liên hệ cùng Triệu gia, chuẩn bị tiến hành làm ăn, chúng ta mới bắt được hần.”

“Người nọ, rốt cuộc là ai?”

“Chính là Lại bộ hữu thị lang.”

Nghe vậy, Nhận Y Phán chấn động, che miệng lại.

Lại bộ tuyền quan luôn lấy thanh liêm làm điều kiện hàng đầu, không nghĩ tới, hữu thị lang thần thông ngoại quỷ, cấu kết mưu lợi, làm ra chuyện xấu.

“Hần ở trong triều cũng rất có địa vị, muốn kiếm tiền phi thường dễ. Mấy năm qua, lén thu một khoảng tiền lớn, ta thu tiền điều tra so với hữu thị lang, quả thật là gấp sư phụ.”

Kết quả, nói một đống này đến nỗi Nhận Y Phán đỏ mặt. Không phải thương tâm mà khóc, mà vì giận.

“Tiền điều tra? Tiền điều tra có thể tham sao?” tiếng nói của nàng run run.

“Ta là vì tra án...”

“Mặc kệ vì cái gì, đây là chuyện cực kì tiện!” Nhận Y Phán tức giận bài xích, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận kinh người, “Ngươi biết tiền có bao nhiêu quan trọng sao? Đối với ngươi mà nói, bất quá chỉ là một chút tiền điều tra, nhưng đối với tiểu dân mà nói, nói không chừng là thực vật và mới làm ra, chỉ vì hối lộ ác quan lòng tham không đáy. Ngươi cứ hào phóng nhận lấy như vậy?”

Nói xong, nàng cơ hồ không thể hô hấp, điên cuồng ho khan. Cảnh Tứ Đoan rút chén trà cho nàng, bị nàng đẩy ra, không muốn nhận chiếu cố cùng an ủi của hắn.

Cảnh Tứ Đoan cũng không để ý, hắn tùy tiện đặt trà lên bàn, một lần nữa ngồi xuống mép giường. Hắn thò người lại, cầm vai Nhạn Y Phán, bắt buộc nàng phải nhìn hắn.

Sau đó, hắn gần từng tiếng, nói rõ ràng: “Ngươi cẩn thận hồi tưởng, ta chưa từng chiếm qua tiện nghi của một cái thanh quan nào. Ta thu bạc, tất cả đều là truy danh sách tham quan. Nếu không vì điều tra, cho dù đi bất cứ nơi nào, cũng đều không dám quấy rầy họ, ta tình nguyện tiêu tiền của chính mình. Mà nghỉ trọ ở khách điểm, thế nào không thể một lần bị chủ quán cho là rành mạch?”

“Cho dù ngươi tra án, cho dù là tham quan, cũng không thể thu tiền của người ta...”

“Tất cả đều là thủ pháp tra án!” Cảnh Tứ Đoan nắm tay thật chặt, ngữ khí cũng nghiêm trang hiếm thấy, “Tiền tất cả đều đưa cho hình bộ, một chút cũng không đụng! Ai cho, cho bao nhiêu, ngày nào năm nào tháng nào, tất cả đều nhớ rành mạch. Nếu ngươi không tin, có thể đi đối chiếu một phen, dù sao từng khoản tiền này nợ ngươi đều nhớ kỹ, không phải sao?”

“Một văn tiền ngươi cũng không đụng?” Nhạn Y Phán không dám xác định, hoang mang hỏi lại.

Cảnh Tứ Đoan lại neho mắt, nguy hiểm nhìn chằm chằm nàng, “Ngươi nghĩ ta là người trời đất đều không tha, nên trở thành quỷ không đầu, đúng không?”

“Đúng vậy! Ngươi chính là! Ngươi đáng giận, đáng giận, đáng giận. Ngươi đáng chết, xứng đáng không có đầu, thành cô hồn dã quỷ đi thôi!” Nhạn Y Phán giận điên rồi, cái gì phong phạm ôn nhu của tiểu thư, mặt nạ đoan trang im lặng toàn bộ đều ném lên chín tầng mây, thời gian này tâm tình pháp phòng chấn động đã đến giới hạn, nàng phát hỏa! Thật sự phát hỏa!

Vừa hét chói tai vừa mắng tay lại đầm đá, quả thực giống mưa rền gió dữ, Cảnh Tứ Đoan căn bản không thể ngăn nàng lại, chỉ để mặc nàng hung hăng phát tiết một phen.

Kết quả bốn phía ồn ào làm nhạn mẩu tâm tư lo lắng. Nàng ở ngoài cửa tham đầu tham não, cũng không dám tùy tiện đi vào, khẩn trương ở bên ngoài đi tới đi lui, không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt.

“Phán nhĩ, phán nhĩ? Ngươi không sao chứ?” âm thanh lo lắng kêu to gọi nhỏ yếu ớt, lập tức bị xem thường.

“Kẻ lừa đảo! Ngươi đúng là kẻ lừa đảo vô sỉ, Toàn bộ đều gạt ta.” Bên trong Nhạn Y Phán hét chói tai như người điên, hận không thể cắn Cảnh Tứ Đoan rớt một miếng thịt.

“Ta không lừa gạt ngươi nói, dọc theo đường đi đều có Triệu gia cùng người của hữu thị lang âm thầm đi theo chúng ta ở nghe lén, vạn nhất làm cho bọn họ biết chuyện, tin tưởng ngươi cũng hiểu, nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Ta chỉ theo ý của ngươi thừa nhận, làm cho đối phương nghe lén được, xác định ta theo chân bọn họ thông đồng làm bậy.” ại, hắn giải thích hảo tận tình a.

“Ngươi thế nhưng..... Ngươi.....” Đáng tiếc Nhạn Y Phán nghe xong, thiếu chút nữa nôn ra máu, “Ngươi biết có người đi theo nghe lén? Chúng ta, chúng ta.....thời điểm thân thiết, ngươi cũng để người ta nghe sao?”

“Đừng quên, ngón cái, cánh tay, đầu vai ta là ai cắn ra vết thương? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ta chưa bao giờ cho ngươi ra tiếng sao?”

Bên trong cô dâu mới đang huyền não, nóng giận, bên ngoài nhạn mẩu nghe xong xấu hổ đến cực điểm.

Nguyên lai..... Nguyên lai bọn họ..... Là có chuyện như vậy nha! Khó trách vị Cảnh đại nhân tuổi trẻ anh tuấn này đột nhiên đến chơi, lại không nói vì cái gì, liền hướng phòng Phán nhĩ mà đi.

Vô luận như thế nào, Nhạn mẩu vẫn là lo lắng. Bên ngoài bồi hồi một hồi lâu, bên trong huyền não giống như nóc nhà muốn bay. Cũng không biết phán nhĩ im lặng xa cách tính tình lại nóng nảy kịch liệt như thế, nàng làm mẩu thân hai mươi năm lại thất trách như thế.

Nhạn mẩu ở ngoài cửa bồi hồi đến không biết lần thứ mấy, bên trong đột nhiên im lặng.

Chỉ chốc lát sau, Cảnh Tứ Đoan mở cửa đi ra. Trên gương mặt anh tuấn của hắn tất cả đều là vết cào sâu, quần áo vạt áo trước cũng rối loạn, vạt áo còn bị nước trà bắn tung tóe ẩm ướt, hiển nhiên có chút chật vật, nhưng hắn vẫn mang theo ý cười thần nhiên như cũ, giống như trời có sập cũng chống đỡ được.

“Phán nhĩ ngất đi thôi.” Hắn thanh thản tuyên bố, “Để cho nàng ngủ một hồi cũng tốt. Trễ một chút ta sẽ cho đầu bếp trong phủ, quản gia lại đây hỗ trợ, phu nhân, làm vậy có thể được chứ?”

“Có, có thể, đa tạ đại nhân.” Nàng ngửa đầu nhìn thân ảnh cao lớn tin cậy, giọng nói run run, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi, ngươi sẽ chiếu cố tốt phán nhĩ sao?”

“Ta đương nhiên sẽ.” hắn nhận lời, kiên định nói, “Phu nhân, xin yên tâm.”

Sau khi đại thương Nhạn Y Phán ở nhà tĩnh dưỡng mười ngày, mới chậm rãi khôi phục khẩu vị cùng tinh thần.

Đương nhiên, không thể không kể công lao của đầu bếp cùng giúp việc cảnh phủ phái tới. Chăm sóc bữa ăn cẩn thận, mỗi ngày dâng ba bữa canh tắm bổ, bữa ăn chính cùng điểm tâm tất cả đều là nguyên liệu mới nhất, trân quý nhất tỉ mỉ chế biến thành thức ăn, yêu cầu làm cho Nhạn Y Phán ăn ngon lại no, thư thư phục phục đem thân mình dưỡng tốt.

Khi tin tức Cảnh Tứ Đoan được tha tội truyền khắp kinh thành, Nhạn Y Phán đã có thể xuống giường tùy ý đi lại. Lão Khương tự mình đến báo tin, nhìn nàng khôi phục thị lực, trên gương mặt kiên nghị phong sương của hắn không thể giấu giếm một tia vui mừng mỉm cười.

“Tha tội sao? Thật tốt.” nghe tin tức, Nhạn Y Phán chưa nói cái gì, chỉ cuối đầu uống trà.

Đây chính là trà được hầm nấu từ tám loại dược liệu, nghe thấy có hương vị của thuốc, mà sau khi uống hẳn là rất công hiệu, xem khí sắc Nhạn tiểu thư là biết ngay.

Bất quá... thần sắc Nhạn tiểu thư rất là lạnh nhạt. Nàng không phải nên cao hứng khi nghe tin tức này sao? Ngay cả lão Khương đều có điểm không hiểu.

“Đúng vậy, bởi vì triệu mỗ cùng lại bộ hữu thị lang đã nhận tội. Lúc này cảnh đại nhân có công, bởi vì ý chỉ lúc trước của Hoàng thượng là muốn đầu sỏ chân chính có hành động, đem công lý ra. Cuối cùng chỉ còn cảnh đại nhân trong sạch.” Lão Khương phá lệ giải thích rất nhiều, sợ Nhạn tiểu thư không rõ trắng đen.

“Đây không phải kêu đen ăn đen?” Nhạn Y Phán nghe xong, vẫn không có phản ứng gì cả, chỉ đặt chén trà xuống, thản nhiên nói.

Thật sự kỳ quái nha. Lão Khương cùng Nhạn Y Phán tâm tình bất đồng, hẳn do dự trong chốc lát, nhịn không được mở miệng hỏi: “tiểu thư, thân mình còn không thoải mái sao?”

“Không có, vì sao hỏi như vậy?” nàng ngược hai mắt lên, hỏi lão Khương.

Không phải không thoải mái, như thế nào nghe xong tin tức Cảnh đại nhân không có việc gì, một chút tươi cười cũng không có? Nàng trước kia rõ ràng thường cười đến ngọt cả người, ở bên cạnh đại nhân giống như một đóa giải ngữ hoa bình thường nha!

Có thể là do mình nói sai hay không? Lão Khương cứng ngắc tại chỗ, thờ cũng không dám, liều mạng hồi tưởng vừa rồi mới nói cái gì, rốt cuộc là sai ở chỗ nào, đối với Cảnh phu nhân tương lai này, lão Khương giống như đang cầm ngọc lưu ly thủy tinh, thật cẩn thận, rất sợ không chiếu cố tốt, liền thực xin lỗi Cảnh đại nhân.

Nhất thời, phòng khách lâm vào một mảnh trầm mặc. Bình thường Nhạn Y Phán đối với lão Khương đều là vẻ mặt ôn hòa, ôn hòa hàn huyên, nhưng lúc này nàng không tính mở miệng, lại lạnh như băng, quả rất dị thường!

Suy nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra, lão Khương đành phải kiên trì, cung kính thỉnh giáo, “Nhạn tiểu thư, có phải lão làm sai chỗ nào, chọc người tức giận?”

“Đương nhiên không có, làm sao có thể?” mỉm cười của nàng giống như đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Người đừng hỏi, nàng đúng là tức giận. Bất quá, hẳn là không phải giận người, chủ yếu là giận ta.” Tiếng nói sang sảng mang ý cười từ ngoài cửa truyền đến, lập tức, thân ảnh thon dài của Cảnh Tứ Đoan xuất hiện.

Chỉ thấy hắn một thân triều phục uy nghiêm, nghiêm nhiên là đại quan trong triều, đi vào phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Nhạn Y Phán, thấp giọng hỏi: “hôm nay cảm thấy thế nào? Ăn ngon không? Đêm qua ngủ như thế nào?”

“Làm phiền Cảnh đại nhân, thức khuya dậy sớm lo lắng, công sự hết sức bận rộn còn phải quan tâm thân thể của tiểu nữ, thật sự làm Y Phán băn khoăn.”

Vị tiểu thư này chính là chưa hết cáu kỉnh. Nàng chỉ cần không vui vẻ liền gọi hắn Cảnh đại nhân, sau đó tự xưng Y Phán.

Hắn cười ra mặt, đáng yêu như thế Cảnh Tứ Đoan mới không ngại, hắn cười cười lấy tay nhéo má bóng loáng giống như trứng gà mới bóc vỏ của nàng.

“Ai nói như vậy?” hắn cười meo meo nói, “Vi phu quan tâm nương tử, đây là chuyện tự nhiên.”

Biểu lộ chân tình lại đổi lấy tiểu thư ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Cảnh đại nhân có hôn phối khi nào vậy, Y Phán thế nhưng lại không biết, không chúc mừng đại nhân, thật là quá thất lễ.”

“Người nha, muốn cáu kỉnh ồn ào tới khi nào?” Cảnh Tứ Đoan thở dài, khuôn mặt tuấn tú mang biểu tình sùng nịnh cùng bất đắc dĩ, “Đã phải bắt đầu chính thức nói chuyện hôn sự, người còn có bộ dáng này, làm sao bây giờ?”

“Hôn sự?” mặt nạ đoan trang của nàng chính thức giải, miệng nhếch lên, cười lạnh, “hôn sự của ai? Người muốn kết hôn? Chúc mừng?”

Cảnh Tứ Đoan nghe vậy, biến sắc. Cùng lão Khương liếc mắt nhìn nhau, chính và phụ hai người trong mắt đều tràn ngập khó hiểu cùng hoang mang.

Trước kia khi cảnh đại nhân gặp chuyện không may, Nhạn Y Phán còn suýt nữa lấy chết tuấn tiết, nay hết thấy đã qua, không phải nên chuẩn bị hôn lễ,

tâm địa vui vẻ cùng tình nhân hay sao?

“Ngươi không tính gả ta?” Cảnh Tứ Đoan chậm rãi phát hiện nàng nói thật, không phải nhất thời phát cáu mà thôi.

Từ trước tới nay, mặc kệ hỏi như thế nào, tự an ủi ra sao, nói giỡn như thế nào nàng đều phản ứng lại, hôm nay lại ở trước mặt lão Khương như thế.

Tính tình Nhạn Y Phán không giống nữ tử. Nhìn nàng xinh đẹp nhu nhược nhưng kỳ thật cá tính cương trực, thời điểm cứng rắn, thật sự là trời cũng không chuyển được.

“Đúng, ta không lấy ngươi.” Nàng ngao ngễ hỏi lại, “Vì sao ta phải gả cho một kẻ lúc nào cũng lừa gạt ta, đùa giỡn ta, đem ta xoay vòng vòng, căn bản không thể tin được?”

“Không thể nói như vậy, tiểu thư, ngài cũng lừa ta thực lắm” nhớ đến lúc nàng khóc suốt mướt làm bộ con dâu nhỏ, còn quý thành đại nhân ta chủ trì công đạo.

“Căn bản ngươi không bị ta lừa! Ngay từ đầu ngươi đã đùa giỡn với ta.” Thù mới hận cũ còn để trong bụng, nàng nhìn hẩn liếc một cái, “Ngươi không tin ta, ta không tin ngươi, nam hôn nữ gả, nói chung không thể gả, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Tốt lắm chỗ nào? Cảnh Tứ Đoan thật sự là dở khóc dở cười. Huống chi, sao lại nói không lừa được? Cả người bị nàng lừa đi rồi, còn không đủ?

Ba mươi năm nay hẩn chưa bao giờ nghĩ bị trói buộc, tự do tự tại tiêu sái thành thói quen, cũng đã nghĩ cứ như vậy dạo chơi tứ hải cả đời. Nhưng sau khi gặp Nhạn Y Phán, tất cả đều thay đổi.

Hẩn biến thành một nam tử bình thường, muốn gần bên giai nhân, bảo hộ nàng, làm nàng vui vẻ, muốn ở cùng một chỗ thật lâu thật lâu, bởi vì cùng Nhạn Y Phán đồng hành, tuyệt sẽ không nhầm chán. Nàng có diện mạo thật mê người, làm cho hẩn nhìn thế nào cũng không ngấy.

“Nam hôn nữ gả? Ngươi muốn gả ai?” Cảnh Tứ Đoan phát giác trong lời nói của nàng có vấn đề.

“Không nhọc đại nhân ngài lo lắng. Nếu không có việc gì, mời hai vị trở về. Y Phán thân mình không tốt, cần tĩnh dưỡng, thứ Y Phán thất lễ, không tiễn đại nhân.”

Nói xong, Nhạn Y Phán tự đứng dậy, sau khi thi lễ liền thướt tha trở về phòng, chính là không chịu nhiều lời với Cảnh Tứ Đoan.

Cảnh Tứ Đoan chỉ có thể phiền muộn nhìn thân thể yếu điệu kia, ...

Mất thấy chủ tử vẻ mặt mất mát, lão Khương thật sự không đành lòng. Cảnh đại nhân anh minh thần võ, đừng phải Nhạn tiểu thư, thật sự là thúc thủ vô sách.

Mấy ngày nay đứng nhìn, mỗi ngày chỉ cần tan triều liền ba ba tới thăm người trong lòng, bất chấp mưa gió, lại gặp phải cái mũi bụi. Cố tình Nhạn tiểu thư lại là cái đinh mềm, Cảnh đại nhân cũng không thể tức giận với nàng. Muốn vãn nhân nhượng, tất cả quan tâm, vừa dỗ vừa khuyên, vẫn không thể tiến triển, lão Khương nhìn không được.

“Đại nhân.” Sau khi Cảnh đại nhân ra khỏi nhận phủ hẩn mới cẩn thận mở miệng, “Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.”

“Ta cũng biết, nhưng tính tình nhạn tiểu thư. ...Ngươi cũng không phải không rõ ràng lắm. Ai!” đồng hành suốt một năm, sao có thể không rõ ràng?

Cảnh Tứ Đoan nhìn không được kẻ khổ, “Ta là vì chức trách, không thể không lừa nàng. Nàng rõ ràng cũng biết, vì sao cô chấp như vậy?”

Lão Khương trầm mặc một lát. Trên mặt đã trải qua nhiều phong sương có một đôi mắt tràn ngập trí tuệ.

Nhạn tiểu thư không phải là người không phân rõ phải trái, nàng hẩn là có tính toán khác.

“Nếu ...thỉnh Hoàng thượng làm chủ thì sao? Đại nhân cảm thấy thế nào?” hẩn thấp giọng hỏi.

“Nga?” Cảnh Tứ Đoan nhìn lão Khương, suy nghĩ sâu xa.

Muốn thỉnh Hoàng thượng tới sao? Tựa hồ có chút chuyện bé xé ra to, giống như bức nàng gả. Thật phải làm như vậy?

“Đại nhân đừng quên, Hoàng Thượng từng chính mồm nói qua, trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Nếu đại nhân không nhanh chút áp dụng hành động, vạn nhất Nhạn tiểu thư thật sự gả cho Mộ Dung thiếu tướng...”

Cảnh Tứ Đoan chưa bao giờ đem Mộ dung khai bỏ vào trong mắt, không phải xem thường, mà là Mộ dung khai từng là đệ tử của mình, từ nhỏ cùng cháu Cảnh Dật phạm của hẩn chơi đùa, có cảm giác hẩn là tiểu bối.

“Sẽ như vậy sao? Nàng cùng Mộ dung khai căn bản không có lui tới...”

“Lúc trước nhạn tiểu thư cùng đại nhân ngài cũng thực xa lạ, là tiểu thư đánh bạo thỉnh ngài cùng đồng hành.” Lão Khương nhắc nhở, “Huống chi, nếu là Hoàng thượng mở miệng. ....nay cũng không phải là đại chuyện đại nhân có thể kháng mệnh.”

Nói cho cùng, cho dù hấn phản đối, nhưng nếu Mộ dung khai muốn kết hôn, Nhạn Y Phán muốn gả, hấn có thể làm thế nào?

Không được! Việc này rất nghiêm trọng! Vạn van không thể!

“Đúng, lập tức cầu kiến Hoàng thượng đi.” Cảnh Tứ Đoan tiếp nhận dây cương, kiên quyết nói.

Nhìn chủ tử suất khí xoay người lên ngựa, chạy như điên mà đi, trên gương mặt ngăm đen mà nghiêm túc rồi cuộc nổ rộ một cái hơi hơi, hơi hơi cười..

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vốn hoàng đế chỉ cần nói một câu liền có thể chỉ hôn, kết quả, hoàng đế lại do dự, không có thánh chỉ.

Mấy ngày sau, vừa lâm triều xong, hai người đến thư phòng. Cung nữ cùng bọn thị vệ đều thực lạnh lợi, vừa thấy hoàng đế cùng Cảnh Tứ Đoan sắc mặt ngưng trọng đều mau mau tránh, để cho hai người có thể hạo hạo nói chuyện một phen.

“Vô luận như thế nào, nàng quả thật nói muốn gả Mộ dung khai.”

Cảnh Tứ Đoan muốn giải thích, “Hoàng thượng, Nhạn tiểu thư có khả năng còn nổi nóng...”

Hoàng đế phát phát tay, đánh gãy lời nói của hấn, “Cô nương gia dối hoặc thẹn thùng nói không lấy chồng, đó là có, nhưng Nhạn Y Phán là nói muốn gả người khác, cái này không phải tức giận đơn giản như vậy. Huống chi trầm nói qua, người cùng Mộ Dung thiếu tướng đều là nhân tài trăm nề trọng, trăm không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Hai người bọn họ nếu tâm đầu ý hợp, chúng ta cũng nên thành toàn.”

Cái gì tâm đầu ý hợp? Rõ ràng là Phán nhi còn giận hấn, hơn nữa trong lòng còn áy náy với Mộ dung gia, nghĩ cách muốn bồi thường thôi. Điểm này Cảnh Tứ Đoan phi thường chắc chắn.

Bồi thường là có thể, nhưng cũng không cần lấy thân báo đáp đi?

Mất thấy tình huống sắp hỏng, Cảnh Tứ Đoan còn đang cố gắng giải thích tâm tư Nhạn Y Phán, muốn Hoàng thượng hiểu hết khúc mắc cùng tình huống chân thật của ba người. Nói đến nóng này, về mặt luôn luôn chậm rãi hoàn toàn không thấy, trên trán thậm chí còn hơi hơi chảy mồ hôi.

Hoàng đế ngồi xuống ghế, chăm chú nghe, đột nhiên, có chút hoang mang hỏi: “Kỳ quái, tính tình người tiêu sái không kiềm chế được, chuyện to lớn gì cũng không thấy người để ý qua. Trầm còn nghĩ người thử một hai lần không thành sẽ quên đi, không hề cường cầu.”

Cảnh Tứ Đoan cũng chỉ có thể cười khổ. Hấn làm sao không biết chính mình có bao nhiêu khác thường. Nhưng là không có biện pháp, ai bảo hấn gặp gỡ một cô nương không tâm thương đầu, “Trăm ngàn lần thỉnh Hoàng thượng thành toàn.”

Làm vua của một nước thật không tốt, mỗi ngày có bao nhiêu quốc sự trong triều, quân sự bên ngoài, lại không thể không quan tâm hôn sự của thân tử, nếu lời nói hai bên xứng đôi liền xong, thế thì còn vấn đề gì, làm bà mối thật đơn giản, nhưng lần này sao lại khó làm như vậy a?

“Người không sợ sau khi trăm ban thánh chỉ, nàng bị buộc nên nóng này, suốt đêm đào tẩu?” dù sao cũng là người đứng xem, mình quân của một nước.

Lần đầu tiên hoàng đế nhìn thấy Cảnh Tứ Đoan biểu lộ thần thái bất lực, đáp không được. Tra án cũng chưa bao giờ làm khó được Ngự sử đại nhân, nay lại thúc thủ vô sách như thế. Có thể thấy được tình cảnh ‘Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ chưa tường’ là thế nào. Cũng có thể thấy được đối phương khó nắm, nắm chặt sợ bóp chết, thả lỏng sợ bay đi.

Hoàng đế tự hỏi một lát, đem tình thế ở trong lòng lướt qua một lần. Đây gần gũi chỉ bằng công phu một chén trà, đối với Cảnh Tứ Đoan bụng tới mà nói, lại lâu giống như ngàn năm.

Rốt cục, chủ tử lại mở miệng.

“Được rồi, xem người một lòng say mê, trăm có lòng từ bi, miễn cưỡng giúp người một lần cuối cùng.” Hoàng đế nâng tay lên, ngăn cản Cảnh Tứ Đoan xen mồm, “Miễn cưỡng không hạnh phúc, nếu lần này vẫn không được, có lẽ thật sự không duyên phận, người phải chết tâm, nguyện trung thành với triều đình, đừng tổn thời gian làm này nọ.”

“Đa tạ, vi thần biết.” trước đáp ứng nói sau, “Hoàng thượng anh minh, tính làm sao bây giờ?”

“Đến lúc đó người sẽ biết.”

Ba ngày sau, lần đầu tiên trong đời Nhạn Y Phán bị truyền tiến cung. Một thân ăn mặc tinh xảo điểm lệ của nàng đều là mẫu thân suốt đêm làm ra, yêu cầu nữ nhi có chút bộ dáng hoàng thất mới đưa vào cung.

Bất quá, ngay cả trang sức châu hoa trên người cung nữ đều hoa lệ so với Nhạn Y Phán, Nhạn Y Phán thắng ở khí chất. Đoan trang trầm ổn, cước bộ văn tú cũng không toái, tư thái nhã mà đĩnh, xuyên qua tầng tầng hành lang điều khắc tinh xảo, có một khí chất làm động lòng người.

Cho dù thấy hoàng đế, vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cúi người hành lễ, thanh âm tao nhã, dung nhan đoan chính thanh nhã, hoàn toàn không phụ danh hào thiên kim hoàng tộc, cho dù là thân thích rất xa rất xa.

“Hào một cái mỹ nhân dáng vẻ xuất chúng. Trách không được ái tước của trẫm đối với người nhớ mãi không quên, như thế nào đều phải lấy về nhà.” Hoàng đế ở thiên điện tiếp kiến nàng, miệng thoải mái, tựa như cùng người nhà nói chuyện phiếm “Như thế nào, nghe nói người không muốn gả cho Cảnh Tứ Đoan làm phu nhân?”

Nhạn Y Phán chậm rãi lắc đầu, “Y Phán bỏ liễu chi tư, thật sự không xứng với Cảnh đại nhân. Hoàng Thượng cùng Cảnh đại nhân yêu quý, Y Phán thừa nhận không nhận nổi, còn thỉnh Hoàng Thượng thứ tội. Không biết tốt xấu, Hoàng Thượng cứ việc phạt, Y Phán không một câu oán hận.”

Tiết mục diễm đàm đáng yêu này, diễn thật đúng là giống! Cảnh Tứ Đoan ở một bên nhìn, vừa tức giận vừa buồn cười.

Hoàng đế vuốt râu rỗng suy nghĩ, nhũn mảy liếc nhìn Cảnh Tứ Đoan.

Chỉ thấy Cảnh Tứ Đoan nhìn chằm chằm Nhạn Y Phán, ánh mắt vừa sùng nịnh lại bất đắc dĩ, nhu tình dào dạt, cái gọi là trăm cung luyện thành vòng chi nhu, hôm nay thật sự tận mắt chứng kiến.

“Người nhìn hẩn xem” Tay hoàng đế chỉ vào ái tước, “Muốn người có người, muốn mới có mới. Phu quân tốt như vậy, đốt đèn lồng tìm khắp cũng không thấy, người thật không thích?”

Nhạn Y Phán cũng nhìn hẩn một cái. Người nọ đúng thật tốt, đừng quên, ngay từ đầu là nàng tìm tới hẩn, dọc theo đường đi che chở cùng yêu thương, hai người trong lúc đó như keo như sơn gắn bó, sao có thể tùy tiện quên?

Nhưng là.....

“Đúng là Cảnh Tứ Đoan rất tốt, nhất định không phải người dùng quyền thế của Hoàng thượng bức bách tiểu dân ti tiện như Y Phán.” Nàng run nhè nhẹ nói, thậm chí còn có chút lã chã chực khóc, “Huống chi, trong lòng Y Phán còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, thật sự không dám vọng tưởng việc hôn phối.”

“Ngạ? Là cái gì? Nói ra nghe một chút, nói không chừng là việc trẫm có thể giúp đỡ. Người nói thẳng ra.”

Trăm ngàn lần không nên hỏi! Cảnh Tứ Đoan nãy liệt nháy mắt với hoàng đế, vị tiểu thư này quý kẻ khó lòng, không nên làm phức tạp mới là thượng sách a!

“Hoàng thượng, xin đợi một chút....”

“Người để cho nàng nói. Sự tình sớm giải quyết một chút không phải tốt sao?”

Không tốt, thật to không tốt! Trong lòng Cảnh Tứ Đoan có dự cảm xấu

Nhạn Y Phán đương nhiên không để ý tới, diễm đàm kể ra, “Y Phán không thể gả. Nếu phải gả, cũng chỉ nguyện gả Mộ Dung thiếu tướng làm thiếp, tương lai hầu hạ Mộ Dung thiếu tướng cùng chính thất đại tỷ, không một câu oán hận.”

Lời này vừa nói ra, quần thần trong điện, quần sự, cung nữ, thị vệ, tất cả đều ngây ngốc, còn có người đổ một ngụm khí lạnh. Hai mặt nhìn nhau, không nói nên lời.

Một người mang dòng họ hoàng thất lại muốn cam nguyện làm thiếp, đây là chuyện tuyệt không có khả năng. Không hợp lẽ nghi, hoàng đế cũng không chấp nhận họ nhận bị ủy khuất như thế.

“Người muốn gả Mộ Dung Khai làm thiếp?” Hoàng đế không dám tin hỏi, “Người cùng hẩn là tâm đầu ý hợp?”

“Hoàng thượng, không phải vậy, nàng chỉ là...” Cảnh Tứ Đoan bất chấp lễ nghi, vội vàng chen vào.

“Hoàng thượng là hỏi Y Phán, không có hỏi Cảnh đại nhân, để chính Y Phán nói đi.” Nàng thương cho Cảnh Tứ Đoan một cái nhìn mềm mại, “Trong khoảng thời gian này, Y Phán tự giác làm mộ dung thiếu tướng thua thiệt rất nhiều, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể báo đáp như vậy, cầu Hoàng thượng thành toàn.”

“Ta đây đâu? Tâm ý của ta đối với người, người báo đáp như thế nào?” Cảnh Tứ Đoan rút cuộc nghe không nổi nữa, rống giận lên.

Mọi người lại một trận khiếp sợ. Lâu như vậy, chưa từng thấy qua Cảnh đại nhân tiêu sái lồi lạc tức giận, càng đừng nói là thất thố gầm rú, nhưng hôm nay, thật sự là rất khác thường, rất kỳ quái, cũng quá phần khích!

“Hôn nhân cũng không phải là trò đùa, các người cứ tiếp tục nháo như vậy cũng không phải biện pháp.” Hoàng đế cau mày, suy nghĩ sâu xa một lát, sau đó kiên quyết hạ lệnh: “Người tới a, đến bộ binh tìm Mộ Dung Khai đem đến. Hôm nay khiến cho ba người các người hảo hảo nói cho rõ ràng, từ nay về sau, trăm không nghĩ lại nghe các người tranh cãi!”

Một lát sau, Mộ dung khai đến. Vị thiếu tướng mày rậm mắt to, anh khí bừng bừng này hiển nhiên không hiểu ra sao, không biết vì sao đột nhiên bị triệu kiến cung.

Đợi cho đến khi hắn bị triệu vào điện, nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong, lập tức giận tái mặt, đôi môi cũng nhắm chặt.

“Mộ Dung Khai, người nói thực ra một câu, có phải thích Nhạn Y Phán hay không? Nàng nói người muốn gả là người, người có bằng lòng cưới hay không?” Hoàng đế chỉ vào thiên hạ mềm mại đứng một bên, chất vấn.

Bị hỏi như vậy, Mộ dung khai ngẩn ngơ, lại như bài son hải đảo mà đến.

Nàng từng là người khi hắn còn trẻ thâm mến, hắn không dám đường đột giai nhân, tướng quân dũng cảm giết trăm ngàn địch, nhưng lại không dám biểu lộ tâm tư với người ái mộ. Hắn muốn sau khi lập chiến công trở về, có thể đến cầu thân...

Còn không chờ hắn lấy dũng khí, nàng liền lặng lẽ rời đi, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nàng hướng một nam nhân khác ôm ấp.

Giờ phút này nam nhân kia đang theo dõi hắn, giống như đã thút thút trước khi công kích, gắt gao nhìn chăm chăm địch thủ. Đúng, trong bụng Cảnh Tứ Đoàn có liêu, là tiên sinh từng dạy hắn đọc binh pháp, tiêu sái lại có tài văn chương, thế mới xứng với Nhạn Y Phán phiêu dật lạnh nhạt.

Vậy trung tư của hắn thì sao? Một lòng say mê của hắn thì sao?

Khiến cho tây cương gió lớn thổi tan đi, đừng lưu luyến nữa.

“Ta không muốn -”

“Ta không đồng ý!”

Hai giọng nam ngang nhiên va chạm nhau.

“đi?...ân?” cái này, ngay cả hoàng đế cũng kinh ngạc.

“Hoàng Thượng, Nhạn tiểu thư cùng vi thần trong lúc đó nhiều có hiểu lầm, nhưng lấy thời gian đến lại, vi thần nắm chắc có thể bồi tội, đỡ nàng hồi tâm chuyển ý. Thỉnh Hoàng Thượng giờ cao đánh khẽ, trăm ngàn lần đừng tứ hôn cùng Mộ Dung thiếu tướng!” Cảnh Tứ Đoàn gấp đến độ mồ hôi lạnh đều đi ra.

“Ta cũng không muốn kết hôn với nàng a!” Mộ Dung Khai cả giận nói, giọng vang cả thiên điện, “Hoàng thượng nên quan tâm là xả tắc đại sự, lấy phong hoa tuyết nguyệt này đó làm phiền Hoàng thượng là sao? Bộ binh còn có rất nhiều việc, chỉ điểm binh cùng binh pháp đã làm ta gần chết, không rảnh cùng mọi người đùa giỡn, vi thần cáo lui! Không cần lại đến ăm ỉ.”

Nói xong, suất khí mộ dung thiếu tướng quay người bước đi. Quả nhiên là chinh chiến sa trường lâu năm, tính tình thật đúng là hỏa bạo.

“Hắn đối Hoàng Thượng..... Nói như vậy.....” Tại sao còn không có bị đánh chết? Nhạn Y Phán trợn mắt há hốc mồm, tạm thời đã quên tiếp tục diễn tiểu con dâu diễm đam đáng yêu.

“Không sao cả, bộ binh tất cả đều một dạng, lần tới trăm lại phạt hắn.” hoàng đế lười biếng từ ghế dựa rộng thùng thình đứng dậy, khoát tay áo, “Được rồi, trăm xem như giúp người hỏi qua, cũng chính tai người nghe thấy, là Mộ Dung khai không cưới người. Người liền cam tâm gả Cảnh Tứ Đoàn, làm Cảnh phu nhân của người đi thôi.”

Nhạn Y Phán quỳ xuống, cúi đầu, tựa hồ còn muốn nói cái gì.

Còn muốn nói gì nữa đâu? Vở diễn này, ngay cả vua của một nước đều cũng diễn, nhiều người nghe rành mạch như vậy, Nhạn Y Phán cố sống cố chết phải gả thậm chí cam nguyện làm thiếp mà Mộ dung khai hoàn toàn không cảm kích. Lời này rất nhanh sẽ truyền đi khắp kinh thành, đủ chưa?

“Hoàng Thượng.....” Lại là kia mảnh mai tiếng nói, vừa mềm vừa tế, vẫn run run như cũ, giống như có như núi cao biển sâu muốn nói hết.

Thực đáng tiếc, hoàng đế đã phối hợp diễn xong, lui thân thành công. Hắn không rên một tiếng, chỉ nhìn ái khanh Cảnh Tứ Đoàn đi qua, ngồi xổm xuống bên cạnh Nhạn Y Phán, bàn tay to để lại vai nàng.

“Có thể đi?” Cảnh Tứ Đoàn thấp giọng hỏi, còn thờ dãi, “Đều từ người nháo đến nếu còn không đủ, giữ lại để về sau tiếp tục, có được hay không?”

“Y Phán chính là.....”

“Cầu xin người giúp cho một việc, đừng kêu chính mình là Y Phán nữa.” hắn dùng lời khi hai người mới quen đáp lễ, chẳng qua lúc này ngữ khí bất đắc dĩ, Nhạn Y Phán nhìn không được muốn cười.

Tươi cười ngọt ngào mang theo một tia bồn chồn lóe rồi biến mất, còn có điểm đặc ý, rõ ràng chỉ có ở nữ tử được sủng, Nhạn Y Phán hiểu rất rõ tình ý cùng dung túng của Cảnh Tứ Đao, bằng không cũng không dám làm càn như vậy.

Còn không làm càn sao? Hai người tâm phúc trong triều bị nàng an bài tiết mục, ngay cả hoàng đế cũng cùng chạy cò, tiểu nữ tử này cũng không phải nhân vật đơn giản.

Trước mắt mặc dù hai người nói vậy, nhưng về mặt vô cùng thân thiết, trong mắt chứa tình cảm, cho dù không phải là anh minh quân chủ cũng nhìn ra được. Lần này thật sự nguy hiểm, nếu Mộ Dung khai nói một tiếng được, vở diễn này không phải là sai nhịp, không biết nên tiếp tục diễn như thế nào sao?

Nên kết thúc rồi.

“Đừng nhiều lời, quân vô hí ngôn, ngươi nếu không theo, chính là kháng chỉ.” Hoàng đế ngữ điệu chuyển sang nghiêm túc. “Về sau lại có cái gì, chính là chuyện nhà các ngươi, chính mình đi giải quyết!”

“Có nghe thấy không?” Cảnh Tứ Đao cũng thấp giọng cảnh cáo, trong giọng nói tất cả đều là sùng nịnh, “Ngoan ngoãn gả ta, lúc này không được nói không được.”

“Đại nhân cứng rắn bức Y Phán gả sao?” điềm đàm đáng yêu đến cực điểm.

“Đúng. Mặc kệ ngươi chịu nhiều ủy khuất, muốn bức ngươi gả.”

Vậy.....nàng cũng chỉ có thể ủy khuất, thực ủy khuất gật đầu.....ôi, thật sự là ủy khuất muốn chết.....Ô...ô...ô...ô....

Kinh thành giữa mùa hạ, nóng đến nỗi người ta ăn không tiêu. Buổi chiều, chỉ có thể ở lương đình hóng gió, ăn chút dưa ướp lạnh và trái cây hoặc nước ô mai mới có thể giải nhiệt.

Đương nhiên, tam cô lục bà của chúng ta đâu chỉ ăn uống, không nói chuyện phiếm? Tán gẫu khá vui vẻ.

Nhân vật đề nói hôm nay,, đương nhiên là liên một thời gian gần đây được nhắc đến, tân nhân Cảnh phu nhân, cũng chính là Nhạn Y Phán.

Chỉ thấy nàng một thân tân gả nương, trên váy thêu một đóa hoa lớn, kiêu diễm ướt át, châu hoa trên đầu mặc dù đơn giản nhưng tất cả đều là mặt hàng sang quý, có thể thấy được phu quân cực kì sùng ái. Nhìn khí sắc xem, thật sự là nét mặt sáng ngời, mày liễu tuyết phủ, đẹp đến nỗi người khác không dám nhìn gần.

“Ta nói phán muội, mạng ngươi cũng thật tốt, gả cho vị hôn phu tốt như vậy, làm cho người ta hâm mộ muốn chết!” tam cô luôn luôn không mấy quan tâm nàng, từ sau khi nàng thành Cảnh phu nhân, lại trở nên thân thiết, thật sự làm người ta không thể tiêu thụ.

“Đúng thế, Y Phán cũng hiểu được mình may mắn.” Nàng lạnh nhạt trả lời.

“Ngươi cũng thật là thâm tàng bất lộ, cũng không thấy nhà ngươi lui tới với ai, như thế nào Hoàng thượng đột nhiên chỉ hôn, giúp ngươi với cái người trong triều?” vị lục bà này khẩu khí còn có chút không tốt.

Nhạn Y Phán thực quen đối phó tình huống như vậy, chỉ thấy nàng đem bát trà lạnh nhẹ nhàng buông, sâu kín thở dài một hơi, mềm nhũn mở miệng -

“Đương nhiên là ta cầu hán nha. Lúc trước ít nhiều hán có lòng từ bi thu lưu ta, ta mới có thể tránh được Sa lão gia bức hôn. Các vị tỷ tỷ cũng biết, so sánh Cảnh đại nhân cùng Sa lão gia, đương nhiên là chọn vừa tuổi trẻ vừa anh tuấn làm phu quân! Y Phán nhưng là dùng hết tâm cơ, mới đuổi tới một vị hôn phu như thế.”

Tuy nói triều đại nam nữ chỉ cấm mặc dù không nghiêm, nhưng Nhạn Y Phán tốt xấu là xuất thân hoàng thất, lại là cái nữ hài tử, thế nhưng hào phóng thừa nhận chính mình theo đuổi, này quả thực kinh thế hãi tục.

Quả nhiên lương đình im ắng, chúng gia nữ quyền luôn xen mồm lại không dám chen vào.

Hừ hừ, muốn các ngươi câm miệng. Nhạn Y Phán lại bùng lên bát trà, tao nhả uống.

Mọi người muốn tiếp tục truy vấn nhưng nghe thấy nàng khoe khoang thân phận, không tốt để nhiều lời, đến mức trong lòng ngứa muốn chết, đành phải đổi đề tài, vòng quanh lẫn lộn.

“Nói đến sa lão gia, gần đây hình như đổi tính.” Thượng thu phu nhân nói, “Nghe nói chẳng những cúng bái trăm lượng bạc tế bản, còn nấu cháo cho khát cái, ngay cả bộ binh muốn trưng quân mã, vị sa lão gia này cũng giành hỗ trợ, xung phong nhận việc, mua một trăm con ngựa qua.”

Nghe được hai chữ quân mã, Nhạn Y Phán mày liễu một điều.

“Nguyên lai bán gạo có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.” một vị nữ quyền cảm thán, thân thiết kéo tay Nhạn Y Phán, nhỏ giọng hỏi: “Phán muội, ngươi có biết vì sao sa lão gia làm như vậy?”

“Y Phán đương nhiên không biết.” trong lòng nàng có tính toán, đương nhiên giả bộ nhu thuận vô tội mới không làm tam cô lục bà quá mức hưng phấn.

“Vậy người về nhà hỏi phu quân thân ái của người đi.” Vị nữ quyền kia cười meo meo, giống như nói cái bí mật gì.

“A, nhìn xem, lúc này không phải đến giờ thân sao?” ngữ điệu thượng thư phu nhân khoa trương hẳn lên, “Chúng ta để phán muối muối đi thôi, nếu không Cảnh đại nhân trở về không thấy nương tử, trách tội chúng ta, liền hồng!”

Nhận Y Phán xấu hổ, đương nhiên là giả, nhỏ giọng nói: “Vậy, vậy Y Phán đi trước, các vị tỷ tỷ từ từ tán gẫu.”

Chúng tỷ muội lại nổi lên một trận ghen tị cùng giễu cợt, Nhận Y Phán cúi đầu, xấu hổ rời đi.

Đùa giỡn cái gì, có cơ hội thoát thân, đương nhiên không để nó chuồn mất! Quan nó là cái lý do gì!

Bộ đáng tan gả nương thẹn thùng chỉ dùng để diễn trước mặt người ngoài, một hồi về nhà của mình, đã không cần làm như vậy nữa.

ở chỗ sâu trong hành lang gấp khúc, có một phiến cửa phòng tinh xảo khép hờ. Lâm viên tinh xảo, kì thạch hoa cỏ cũng không tầm thường. Đây cũng khó trách, đây là tòa nhà được ngự ban..

Nguyên lai Cảnh phủ tặng cho Cảnh Dập Phàm, hoàng đế đặc biệt đem phủ Lục vương gia cho quyền vợ chồng Cảnh Tứ Đoan ở. Ai cũng biết năm đó sau khi lục vương gia chuyển nhà đến kim lăng, ngay cả hoàng tử muốn kế thừa hào trạch này cũng không được, hiện nay lại cho Cảnh Tứ Đoan, bởi vậy có thể thấy được hoàng đế đối hần có bao nhiêu quý trọng.

Chỉ thấy trong phòng quần áo phân tán, chính giữa có cái bồn tắm, giữa khí trời nóng bức, có một thiên hạ xinh đẹp đang tắm rửa.

Thân mình nhỏ nhắn ngâm trong nước trong suốt, ở trong nước còn có đóa hoa di động, mái tóc như mây gác lên thành thùng, giờ phút này đang tựa vào dinding biên, hai tròng mắt khẽ nhắm, thoải mái mà hưởng thụ. Bên cạnh còn có trà kỷ, ở trên đựng trà cùng vài đồ ăn vặt, một mặt tắm bồn một mặt có thể thưởng thức chút điểm tâm, thật sự thích ý cực kỳ.

a...sau một buổi chiều xã giao cùng giả cười, giờ phút này nàng có thể gỡ xuống ngự trang cùng mặt nạ. Ở nhà, nàng mới có thể chân chính thả lỏng, muốn ăn cái gì liền ăn cái gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Tòa nhà rộng rãi im lặng, hạ nhân tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy nàng, phòng thủ kiên cố cùng đề phòng nghiêm ngặt.... Cảnh Tứ Đoan cố ý vì nàng mà tạo ra thiên địa thoải mái mà chắc chắn, làm cho nàng có thể tùy tâm sở dục, hoàn toàn không cần cố kỵ người bên ngoài, không cần võ trang chính mình.

Điều không được hoàn mỹ duy nhất là, phu quân vì nàng chuẩn bị hết thấy lại không ở bên người.

Tiếng nước vang nhỏ, bàn tay mềm kích thích nước ấm, làm thành những gợn sóng vòng vòng. Ở Cảnh phủ, dưới sự dốc lòng chăm sóc của quản gia, nha đầu, sau khi cưới mỹ mạo Nhận Y Phán càng nở nang. Dáng người thật sự mê người, thắt lưng tinh tế, ngực cao mông nở, một đôi đùi đẹp lại thon dài yếu diệu

Đáng tiếc cảnh xuân như thế chỉ có chính mình nhìn thấy. Đây là khuê oán đi? Nguyên lai sau khi thành thân nàng cũng không có biện pháp thoát khỏi, cũng giống như đám biểu tỷ biểu muội, lập tức thành nữ nữ mềm nhũn vô dụng, cả ngày trầm nghĩ đến vị hôn phu, trái tim đều đặt hết trên người hần, thật không có tiền đồ.

Nàng thờ dài, thân thủ tính lấy khăn tắm gác bên cạnh. Kết quả không chạm đến khăn, lại chạm đến áo khoác rất nặng.

Kỳ quái, áo khoác chạy ra lúc nào? Nha đầu đã quên đi lấy sao?

Nhận Y Phán kinh ngạc ngồi thẳng thân mình. Quay đầu, liền thấy một kiện áo dài màu chàm không tiếng động rơi xuống trước mắt nàng.

Lòng của nàng đột nhiên kinh hoàng, chậm rãi ngược mắt lên, thẳng đến khi nghênh thị một đôi tuấn mầu nóng rực.

Hần đã trở lại. Vô thanh vô tức đứng ở bên cạnh bồn tắm không biết bao lâu, cảnh xuân thu hết đáy mắt. Thật sự là quý quý sùng sùng! Bệnh cũ không thay đổi!

“Phu quân, ngài đã trở lại! Lần này ra kinh phá án có thuận lợi hay không?” Thanh âm cũng ấm vù vù, mềm nhũn, nàng cố ý nói: “Ai nha, bọn nha đầu đều đi làm việc, có thể làm phiền phu quân giúp ta lấy khăn hay không? Gác ở bên cạnh giá đỡ.”

Lúc này, cho dù muốn Cảnh Tứ Đoan đi thiên sơn hái tuyết liền hần cũng liền đi. Cảnh Tứ Đoan cầm cái khăn xếp chỉnh tề trong tay, mở ra đi qua.

Vừa vận nàng từ trong nước thướt tha đứng dậy, bước ra bồn tắm. Thân mình trần như nhộng, bọt nước không ngừng ngã nhào.

Vì sợ nàng cảm lạnh, hần không nhìn nhiều cho lắm, không nói gì dùng khăn tắm bao vây kiều thể. Nhận Y Phán cười ngọt ngào nói lời cảm tạ. Tiếp theo đó, Cảnh Tứ Đoan chặt chẽ ôm lấy nàng, nóng rực môi che lại cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.

Nhiều ngày không thấy, tương tư muốn điên. Tiểu biệt chân chính thẳng tân hôn, hần trần trọc hôn sâu, quả thực muốn đem cả người nàng nuốt vào bụng, hôn nàng đến nỗi nhin không được nhẹ nhàng rên ri ra tiếng.

“Nhớ ta sao? Mấy ngày nay có tốt không?” Hấn thật vất vả buông ra ái ân thờ gấp, cổ họng khàn khàn hỏi, “Có phải biết ta đã trở lại, có ý ở chỗ này lắm, muốn cầu dẫn ta hay không?”

Hấn còn cần cầu dẫn sao? Mỗi hồi tiếp mật lệnh, ra kinh việc trở về, luôn bừa bãi yêu cầu, muốn ngăn đều ngăn không được. Một đôi mắt đẹp nhộn nhạo tình ý tà nghệ hấn liếc mắt một cái, cắn cái miệng nhỏ nhắn, nhin cười.

“Đương nhiên nhớ người, kim gia đã lâu không có tới xem tiểu mi.” Một đôi cánh tay ngọc đặt lên gáy hấn, thân thể mềm mại mật mật thiếp tựa vào người hấn, người này tay chân thật nhanh, áo khoác đều bỏ, chỉ còn mỏng manh nội thường.

Phong trần một mồi làm hấn thành thực tuân lệnh, Nhạn Y Phán lại dâng hương ngọt ngào lên, thăm hỏi người trong lòng.

“Phải không?” Cảnh Tứ Đoan hơi thở hỗn loạn, thân hình quả thực so với nước tắm càng nóng, hai tay không chút khách khí bắt đầu thăm dò, thẳng thẳng ấn đến trước ngực nàng, “Làm cho ta xem xem, Tiểu Mi có bao nhiêu nhớ ta?”

“Kim gia..... Đừng khi dễ người ta.....”

Đâu có thể nào không khi dễ? Hấn cảm tuyết nữ mượt mà, ngón tay cái uốn lượn đỉnh nụ hoa phấn nộn, hấn ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Người xem, nó cứng rắn thành như vậy, có phải tỏ vẻ rất muốn ta hay không?”

“Ân..... Không, không biết.....”

Hoa hồng chậm rãi nhuộm sắc đỏ, bàn tay hấn tiếp tục đi xuống thăm dò, chiến thuật khoái cảm cũng vẫn chồng chất lan tràn. Thân thể của nàng run nhẹ, hấn tham nhập giữa hai đùi ngọc của nàng.

“Không biết sao. Để ta xem nơi này xem.”

Nhụy hoa tư mật mềm mại sớm ẩm ướt, hấn đùa vài cái, nàng miễn cưỡng chịu đựng, cả người mềm nhũn trên người trượng phu, nũng nịu cầu xin tha thứ, “Không được..... Không được đâu.....”

“Nhanh như vậy liền kêu không được? Tiểu Mi, người thực bất kính.” Hấn cố ý trêu đùa, ngón tay đã muốn khảm nhập sâu vào cảm địa mềm mại rất nhanh ẩm ướt.

“a.....a.....” khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng ngửa lên, miệng khẽ mở, hơi thở nóng rực phật ra, dưới thân nàng cũng không có biện pháp tràn ra, làm cho ngón tay thô cứng của nam nhân dễ dàng ra vào.

Thật sự rất nhớ, rất nhớ hấn, mới có thể miễn cưỡng như vậy. Sau vài cái trêu đùa, nàng ngay tại bàn tay tà ác của hấn tan rã, từng đợt sóng triều thúc đẩy, rên rỉ uyển chuyển ngọt ngào quanh quẩn trong phòng.

“Thực ngọt.” Sau một lát, Cảnh Tứ Đoan ôm chặt thiên hạ còn trong dư vị bất lực run run, môi mỉm cười hôn nàng, “Chúng ta đến phòng trong đi thôi, để vị phu hảo hảo nói cho người, dọc theo đường đi tưởng niệm nương tử của ta như thế nào.”

“Â...” Nhạn Y Phán mềm nhũn không xương để hấn ôm lấy, vào phòng trong, lại nhìn thấy quà tặng cùng quần áo đặt trước kính, đột nhiên thanh tĩnh, “Không được!”

“Cái gì không được? Người hoài nghi năng lực của vị phu?” có người nhăn mày, “Không ngại để ta chứng minh một chút, người sẽ sửa miệng.”

“Không phải.” Nàng đỏ mặt hấn liếc mắt một cái. “Hiện tại không được, ta còn phải xuất môn một chuyến.”

Cảnh Tứ Đoan sùng sốt, “Đã trễ thế này, muốn lên chỗ nào đi?”

Mắt đẹp lóe lóe, hào quang đột nhiên có chút quý dị. “Đi phủ tướng quân.”

Có người mặt lập tức trầm xuống dưới.

Bên ngoài bốn ba tra án bao nhiêu tháng, hấn đã nhớ nàng bao nhiêu tháng, kết quả vừa mới về nhà, kiều thể đều bị hấn cố ý trêu chọc ngọt ngon miệng như vậy, còn không có làm cho hấn hảo hảo hưởng thụ một phen, giải đỡ thêm, nàng liền vội vàng muốn xuất môn?

Này còn chưa tính, lại còn đi phủ tướng quân. Mỗi khi Nhạn Y Phán muốn đi phủ tướng quân khi, Cảnh Tứ Đoan sẽ không hờn giận.

“Nhất định phải đi bây giờ sao?”

“Sớm cùng Nguyên biểu muội giao hẹn, nào biết hôm nay người trở về?” Nhạn Y Phán thiếu Mộ Dung Nguyên một phần tình, cho tới nay đều phi thường coi trọng biểu muội này, đương nhiên không có khả năng lỡ hẹn.

Cảnh Tứ Đoan đương nhiên biết, nhưng hấn vẫn là phi thường không hờn giận, khuôn mặt tuấn tú giống như thiết bản.

“Ta đi nhanh về nhanh, được không?” Nàng giỡn hấn ôm ấp, bắt đầu mặc quần áo chuẩn bị, còn gọi nha đầu tiến vào hỗ trợ chải đầu, không bao lâu, một quan phu nhân xinh đẹp quý khí liền xuất hiện.

Đáng tiếc Cảnh đại nhân sắc mặt vẫn như cũ không có chuyển biến tốt. Hắn đi theo phía sau tiểu nữ nhân kiều mỵ muốn xuất môn, không chút nào tiêu sái lời nhai, “Sắc trời đã trễ, không bằng ta đi với ngươi.”

Nhận Y Phán quay lại, kiễng mũi chân, hôn lên khuôn mặt tuần tú nghiêm túc, “Nữ nhân gia nói chuyện, ngươi đi theo làm gì? Huống chi lỡ đứa nhỏ của Nguyên biểu muội muốn nài, chẳng lẽ ngươi muốn ở bên cạnh xem sao?”

“Sẽ không nhìn thấy Mộ Dung Khai đi?” Hắn rất nhỏ giọng, mơn hờ nói thầm.

“Mộ Dung thiếu tướng đã sớm đi Tây Cương. Đại nhân, ngài là đại quan triều đình, như thế nào lại không biết?” Nàng cố ý trừng lớn mắt, làm bộ như kinh ngạc, “Cảnh đại nhân, ngài..... sẽ không phải là uống dấm chua đi?”

“Ta đương nhiên có, ngươi không phải là đến hôm nay mới biết được đi.” Hắn sử dụng lực kéo nàng qua, hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, trần trọc hôn nồng nhiệt một lát lâu sau, mới không cam lòng, buông ra. “Trở về nhà sớm một chút, ta chờ ngươi.”

“Ấn.” Nàng thành thực cười.

Không ngờ, hộ vệ mới cùng phu nhân bước ra đại môn, đã bị một cái bóng đen to béo ngăn trở.

Hộ vệ đã qua huấn luyện, phi thường nhanh nhẹn, lập tức chắn ở phía trước, trầm giọng quát, “Người tới là ai? Vì sao ngăn cản đường đi của phu nhân nhà ta?”

“Phu nhân” Không nghĩ tới mới nháy mắt một cái, cái bóng đen kia bùm một tiếng quỵ xuống.

Đây là có chuyện gì? Như thế nào mới gả cho Cảnh Tứ Đoan, liền đổi thành nàng bị người ngăn cản đường đi của phu nhân nhà ta?

“Ngươi rút cuộc có chuyện gì?” Hộ vệ mắng: “Mau tránh ra, đừng ở chỗ này chặn đường!”

“Phu nhân, cầu ngài mở lòng từ bi, giúp tiểu nhân đi, ta đều sắp mất mạng!” Đối phương thảm hề hề khóc thét, “Phu nhân hiện tại rất tốt, gả như ý lang quân, cầu ngài bắt kẻ tiểu nhân đã làm chuyện gì, sự tình trước kia, tiểu nhân biết sai lầm rồi, cũng bị trừng phạt đủ.....”

“Ai phạt ngươi cái gì?” Tránh ở sau lưng hộ vệ, Nhận Y Phán nhìn không được ló đầu ra nhìn một cái.

Nhìn xuống dưới, nàng nhận ra hắn – đúng là năm đó nổi lên sắc tâm, muốn bá vương cứng rắn thượng cung, đoạt trong sạch của nàng sau đó ép cưới, Sa lão gia!

Chỉ thấy Sa lão gia luôn luôn ngạo mạn khí phái giờ phút này hèn mọn vô cùng, khuôn mặt béo giống như bánh bao, mảnh liệt bái lạy nàng.

“Cảnh đại nhân mỗi ngày đều phái người đến cửa hàng của tiểu nhân tra sổ sách, ngay cả sổ sách hai mươi năm trước cũng điều tra, nhưng lại bức ta té bần, chán tai, mua lương....Tiểu nhân ngay cả làm ăn cũng không thể, sớm hay muộn cũng táng gia bại sản a! Làm ơn, làm ơn, hai vị đại phát từ bi, đừng tiếp tục như vậy, tiểu nhân biết sai, tiểu nhân thật sự biết sai a!”

Hắn nói xong, nước mắt nước mũi cơ hồ đều chảy ra.

Xứng đáng! Phu quân làm tốt lắm.

Nàng thống hận kẻ kiếm tiền dơ bẩn. Chờ sa lão gia đem tiền ức hiếp nông dân, tiểu thương các nơi đều tan hết, nàng tin tưởng, phu quân của nàng sẽ buông tay.

“Khởi kiệu đi.” Nàng ngồi vào bên trong kiệu, thản nhiên nói.

“Phu nhân, vậy người này..... Có nên thỉnh quân gia đi bẩm báo Cảnh đại nhân, để ý một chút hay không?” Hộ vệ ở cạnh cửa kiệu thấp giọng hỏi.

“Không cần.” Nhận Y Phán thuận miệng nói: “Dù sao trong vườn có cây đào từ cảnh phủ chuyển đến, chiết mấy ư nhánh cây ném trên cửa trừ tà là được.”

Nói xong, chính mình nhìn không được, che miệng nở nụ cười.

Cái miệng của nàng.....cùng Cảnh Tứ Đoan thật là giống nhau. Quả nhiên là vợ chồng, mưa dầm thấm đất, nói chuyện đều cười meo meo, cong lên thành bộ dáng đáng ghét!

Kết.

Đêm hôm đó, từ trong mộng tỉnh lại, Nhận Y Phán một khắc cũng không biết chính mình đang ở nơi nào.

ở trong mộng, nàng đang cùng biểu muội trò chuyện, uống chút trà, không khí rất thân thiện, quang cảnh bình thường.

sau đó, người chng quanh bắt đầu phân tán, nàng ở giữa trời chiều trở lại nhận phủ trống rỗng, cõi lòng đầy sợ hãi, một mình đối mặt bóng đêm như đã

thú ăn thịt người

hồi tưởng lại vài năm trước, hàng đêm nàng không thể chợp mắt. Sau đó, tình huống càng tệ hơn, không biết có người nào vụng trộm vào, thừa dịp nàng ngủ mà xâm phạm, chà đạp.

nàng sớm không có phụ thân bảo hộ, khi biết mẫu thân yếu đuối nhưng lại nguyện đem nữ nhi như tế phẩm đưa vào miệng hổ, một khắc kia, nàng đặt cược một ván bài lớn nhất đời mình.

nếu không phải tự sát, phải trốn!

nhưng mà chạy trốn vất vả như thế, truy binh vẫn theo sát phía sau, trong bóng đêm nàng chạy như điên, thở không nổi, cũng không có đèn đuốc, dưới chân tựa hồ là thi thể của các cô gái, nàng có thể ngửi được mùi máu tươi.

Không cần lại đây, không cần lại đây!

Nàng mở mắt ra, cái gì cũng đều thấy không rõ lắm. Nàng sớm quá mỏng, mọi nơi là sương mù, một giọt nước mắt ngã nhào hai má, lại làm tầm mắt mờ hồ. Sáng sớm hơi lạnh, nàng lạnh run.

“Không có việc gì, ta ở chỗ này, không có việc gì.” Tiếng nói trầm thấp giống như từ trời truyền xuống, xuyên qua sương mù mà đến.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, quay đầu tìm kiếm nơi quen thuộc dựa vào. Lập tức nàng bị kéo vào trong lòng ngực ấm áp mà cứng rắn, ôm quá chặt chẽ, ấm áp từ trong ngực rộng truyền đến, làm cho cơ thể lạnh lẽo của nàng bắt đầu ấm áp.

Nụ hôn ôn nhu dừng ở trên khóe mắt nàng, hai má, hôn tới nước mắt nàng. Nàng mở mắt ra, khuôn mặt anh tuần mà sầu lo tiến vào trong mắt, nàng từ trong cơn người thâm u mà đen của hắn nhìn thấy hình ảnh của chính mình.

“Ta thấy ác mộng,” nàng nghẹn ngào nói, hai tay xoa xoa, khó khăn lại kiên trì nắm chặt thắt lưng hắn.

Hắn là vì buổi chiều nhìn thấy sa lão gia đi, Cảnh Tứ Đoan nghĩ. Nếu không, nàng ở bên cạnh hắn, từ lúc tân hôn đến nay, bí mật cùng nguy trang đều rút đi, hai người gắn bó như keo sơn tới nay, nàng đã lâu lắm chưa thấy ác mộng.

“Ta biết.” hắn hôn nhẹ môi nàng, một lần lại một lần, muốn giúp nàng ấm áp, muốn hòa tan sợ hãi từ sâu trong đáy lòng nàng.

Thời điểm nàng khóc, thoát nhìn thật bé nhỏ, không hề phòng bị, mềm mại lòng người.

Cái miệng nhỏ nhắn bị hắn hôn, ở dưới yêu cầu của hắn khẽ mở, như đóa hoa từ từ nở, đón hắn ôn nhu nhưng kiên trì xâm lược.

Triền miên hôn, nồng nhiệt giống như không có chừng mực, hắn câu dẫn, gây xích mích, nhưng cũng trấn an, cam đoan, đừng sợ hãi nữa, sẽ không gặp ác mộng nữa, bởi vì, hắn nhất định sẽ ở bên người nàng.

Ách..... Hoặc là nên, ở trên người nàng.

Ngực rộng lớn ép tới nàng sắp không thở nổi, tay nhỏ bé vuốt ve tấm lưng cứng rắn mới bắt đầu chậm rãi tỉnh lại, da thịt hắn nóng rực

Hai người trong lúc đó chỉ cách một tầng nội y bằng bạc. Hắn lấy thân thể cọ xát nơi mềm mại của nàng, làm cho nàng bắt lực rên rĩ, toàn thân như muốn cháy, hàn khí lạnh như băng hoàn toàn bị cường chế di dời.

“Đoan lang...”

Là thân ngâm cũng là nhu cầu. Thật muốn hắn, muốn ôm chặt hắn, dung nhập thân thể hắn, hấp thu lực lượng chuyên cường hắn nàng.

Đêm qua rõ ràng đã ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ qua, uyên ương nội trợ, kẻ hết tương tư, thiêu đốt tất cả, phóng lửa xong rồi, kết quả sáng sớm mới ôm một cái liền như vậy.

Hai chân mềm mại dây dưa, hắn lấy tay mở ra, làm cho nàng bám chặt thắt lưng của mình, không chút nào che dấu lửa nóng cứng rắn lồm vào giữa hai chân nàng. Đã giải phong tình nàng không tự chủ được ướt át, cách cừu khó, hắn khó nhịn nhẹ xoa đỉnh, dường như một khắc cũng không chờ được.

“Phán nhi.....có thể chứ?” Cảnh Tứ Đoan đã trải qua một đêm điên cuồng yêu đương, đè nén suy nghĩ muốn đem nàng lập tức nuốt vào bụng, một mặt lấy thân thể khiêu khích nàng, một mặt ở bên tai nàng hỏi.

“Àn.....” đôi mắt ngập nước của Nhạn Y Phán nhộn nhạo xuân tình. Khi chỉ có một mình đều nhớ hắn, nay ở trong lòng hắn, đâu có thể nào không dịu dàng hầu hạ?

Bất quá, nàng vẫn nhịn không được oán giận nói: “Mỗi lần ra kinh trở về đều xấu xa như vậy....”

“Không còn cách nào khác, ai bảo ta có khiếu thâm ở nhà.” Hắn thở hào hển, giống như mãnh thú, liền xé vớ quần áo trên người nàng, “Huống chi người đừng quên, cho dù trước kia mang theo người ra ngoài cũng như vậy.”

Đúng nha, trước khi thành thân cứ như vậy, hai người đi khắp thành to trấn nhỏ, chỉ cần đến khi triền miên, đều là ngọt ngào như vậy, nóng như vậy, chỉ là sau khi thành thân, nằng ở nhà chờ hấn về.

“Đoan lang....” nằng gọi hấn, thừa nhận nam tính cứng rắn đột nhiên vọt vào trong chỗ sâu của nằng.

Hấn cường hấn như thế, như một ngọn núi tràn ngập sức lực. Tâm tư phiêu đảng của Y Phán rốt cuộc có thể kiên định, bởi vì từng vết thương trong tâm được hấn thật cẩn thận che chở.

“Đừng...ân...van cầu người...” một chút lại một chút, lửa nóng của hấn không ngừng xuyên vào nằng. Cố ý cử động thô lỗ làm hoa tâm nỏ rộ ẩm ướt, làm cho nằng run run, cơ hồ ngay cả kêu đều không ra tiếng, chỉ có thể ngán nga, vừa ngọt lại bất lực.

“Cầu ta cái gì? Ân? Ngươi nghĩ muốn cái gì?” thanh âm của hấn khàn khàn mà trầm thấp, còn thờ dốc

Nóng quá, thật khó chịu, nhưng cổ ngọt ngào tê dại này vẫn đi lên từng trận, làm cho nằng nhịn không được, ngón chân cong lên. Khoái cảm bén nhọn không ngừng tập kích nằng, móng tay nằng bấm vào lưng hấn.

“Cầu ngươi..... Lần sau..... Mang ta cùng đi, được không.....” Nằng cơ hồ nói không thành câu

Cảnh Tứ Đoan nghe thấy. Chỉ không đáp lại, bởi vì sóng tình mãnh liệt đã bao phủ hai người, khoái cảm mãnh liệt đến nỗi làm người ta hít thở không thông.

Nắng sớm bị che lại ở ngoài tầng tầng mạn sa. Trong màn, hai người kịch liệt giao hoan triền miên, dĩ nhiên sáng sớm, đêm đã hết, hắc ám sớm biến mất vô tung.

Dù sao bất luận bình minh hay đêm tối, hấn đều ôm chặt nằng. Nếu là ở trong lòng hấn, nằng cam nguyện bị nhốt.

“Lần sau...liền mang ngươi ra kinh.” ở giữa tư vị ngọt ngào, Cảnh Tứ Đoan còn có chút thờ dốc, thanh âm khàn khàn trầm thấp đáp ứng, “Bất quá, chúng ta nên nguy trang thân phận gì để đồng hành?”

Đương nhiên không thể là Cảnh đại nhân cùng phu nhân, hôn sự của bọn họ huyền ảo như vậy, mọi người đều biết, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp che dấu mới được.

Nhận Y Phán ở trong lòng nam nhân, từ từ nhắm hai mắt thờ dốc. Được một lúc sau, mới thấy nằng cắn cánh môi sưng đỏ, cái miệng giảo hoạt cong lên

“Uyên ương đạo tặc, thế nào?”

Chiều theo trình độ sủng lão bà của Cảnh đại nhân, mấy tháng sau, trong đêm tối, sẽ có hai thân ảnh, một cao ngất một mềm mại, cùng nhau đi trên ngã tư đường, sau đó lập tức biến mất.

Lúc này muốn đi chỗ nào, tra cái án gì?

Thiên cơ, không thể tiết lộ!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đại Phát Từ Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.